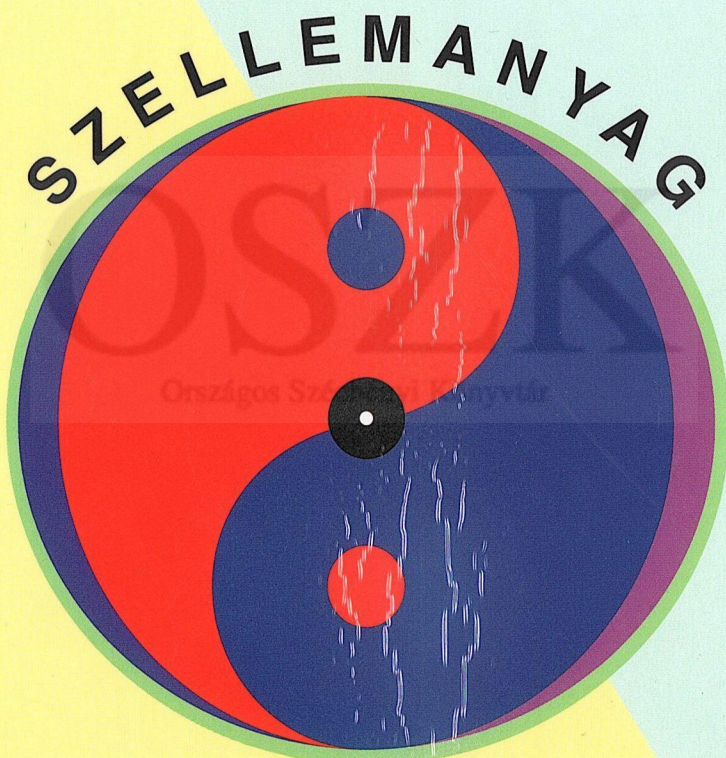

MC

175.413

Nándori Ottó

LÉT-TAN

VILÁG

ÖRÖKLÉTRE KÉNYSZERÍTVE

Nándori Ottó

LÉT-TAN

SZELLEMANYPAG
VILÁG

ÖRÖKLÉTRE KÉNYSZERÍTVÉ

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nándori Ottó

LÉT-TAN

SZELLEMANYPAG
VILÁG

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ÖRÖKLÉTRE KÉNYSZERÍTVE

© Nándori Ottó, 2009

Felelős kiadó: Nándori Ottó

A kiadásban közreműködött: Kornétás Kiadó Kft.

Felelős vezető: Pusztay Sándor ügyvezető igazgató

Fedélterv: Nándori Ottó és Vajda József

Műszaki szerkesztő: Mikó László

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Tartalom

Előszó	9
Bevezetés	17
 BEVEZETŐ GONDOLATOK	25
Tudósok és tévedések	25
Az Olbers-paradoxon	26
Az ember lehetőségének korlátai	29
Megkérdőjelezhető Einstein alapossága	30
Az Ősrobbanás elméletének tarthatatlansága	31
T-szimmetria	32
Lét – Világegyetem szimbólum	34
Mi tartja mozgásban a Világegyetemet?	42
Minden ember célja a nyugalom elérése	44
A könyv rendszertani sémája	45
 REND	47
„Rend a lelke mindennek”	47
A bibliai rend	53
„Egyedül Isten ad bölcsességet!”	56
A vallások egyesülése szükséges	60
Rend az emberi lelkekben	62
Az Igazság Egyhez vezet!	62
Isten szava	63
A Rend előírja	65
Hatodik érzék	65
Végzetek	67
 LÉT	71
A földi lét	71
A természet energiája	74
Hogyan közelítsük meg a Lét problémáját, funkcionálását? ..	78
Mi az „én”, az „én” lényege?	82
Tudatok összefonódása	86
Létünk kötelességei	88

Az újszülött	88
Egy lét nélküli világ értelmetlen	89
Én pont, vagy lét pont	94
A lélek körforgása	101
HIT	103
Mit nevezünk Hitnek?	103
A vallás	105
A tévelygő ember	105
Közeledni kell egymáshoz	108
ISTEN	111
Magasabb szellemi világok	111
A legmagasabb szellemi szféra, a Kozmikus Szellemiség ..	115
Kommunikáció Istennel	116
A Világegyetem teremtése	121
ÉLETVONAL-TÖRTÉNETEK	125
Bevezetés	125
„Az egyik József meghal!”	125
Egy eperszem és a születendő életre szóló különös hatása	126
Egy játékos dobás különös következménye	127
Javallat magzataikat hordozó, terhes anyáknak	128
Mentes-e a gyermek szülei bűneitől?	128
A szívtelen anya	129
A fehér ló	129
Japán lélek	130
Egy űrrepülőgép lezuhan	130
Egy borzongató álom	131
Két fiad közül az egyik meghal	131
Üzenet a túlvilágról	132
Zsuzsika néném	133
Ne kísértsd Istent!	134
Jézus szobra megelevenedik	135
Jézus szobrát megtekintem	137
A törpe ember üzenetet hoz a magasabb szellemvilágból	138
Láttam védangyalaimat!	140
A magasabb lét határán	141

ÖNMAGAMRÓL	143
Ki üzen és honnan?	143
Szembesülés	146
A Nándori-féle Világegyetem	147
Megjegyzések	151
„Most már talán megvagyok...”	154
Iskolát alapítók	157
 KÖNYVEIM	 159
Bevezetés	159
A MINDENSÉG ÜZENETE (2001)	163
GÖMB és FÉNY avagy Isten Univerzuma (2005)	165
Abszolút egyidejűség (2003)	166
Logikai aspektusok	173
 Pályázat	 178

Előszó

Mindenkinek volt már az életében valamilyen különös élménye, amire nem talált magyarázatot, pedig szeretett volna arra okot lelteni, és ami azóta is talányként lebeg előtte. Mindenkinek volt már különös álma, megérzése, furcsa gondolatai, amelyek nem tudni, honnan eredeztethetők, mihez kapcsolódóan jelentkeztek.

Minden tapasztalásnak, érzékelésnek van oka, amire ha rálelünk, birtokába jutunk magyarázatának is.

A természetben mutatkozó minden jelenségnek van valami egységes alapokon nyugvó ésszerű, reális „megfejtése”.

A fenti kijelentésre hivatkozva ki merem jelenteni, hogy nem csak a természettudományos észleléseknek, de a lelki megnyilvánulásoknak is létezik valamilyen közös gyökerekből kinövő megokolása.

Ez a könyv az élet, a lét végső rejtelmeit kutatja, egyben segít megfejteni életed nagy titkait. A benne lefektetett gondolatok, egyedülálló ismeretek által számodra is lehetőség nyílik, hogy föl-tárd életed szükségszerű eseményeit, aminek oka esetleg őseid-ben rejlik.

Az ő cselekedeteikben.

Helyes vagy hibás, bűnös vagy magasztos gondolataikban.

Minden valaminek a folytatása.

A Lét egy folyamatos és fejlődésében korlátok közé zárt törvényszerű folyamat.

Folyamatos közlekedése során a szellem három helyen tartózkodhat: helységben, folyosón és kapuban – amelyeket természetesen nem hétköznapi értelemben kell elképzelni.

A Létben nincsenek bezárt, egymástól különválasztható „helységek”. Ezek mindegyike átjárható. Ahol ajtó van, azon túl egy új világra lelsz, ami lehet, hogy tökéletesebb, mint az előző volt, de lehet, hogy sokkal rosszabb.

A magasabb létformát csak küzdelmek árán érheted el. Amennyiben az Igazságért küzdesz.

Az életnek csak egy igazi törekvése lehet, küzdelmünknek is erre kell irányulnia: egyre jobbat cselekedni, elérni a végső Igazat.

Ha egyáltalán lehet beszélni ilyenről.
Tapasztalás során elnyert hitem szerint igen.

*

Ha neked is volt már valamilyen különös élményed, keress meg!
Csokorba foglaljuk azokat, megkíséreljük elemezni, és a nyilvánosság elé tárjuk. Mindannyiunk okulására.

*

Mit tennél, ha tizenhét éves korod körül bebizonyosodna számodra, hogy különleges, megmagyarázhatatlan ismereteid vannak. Amelyek ugyan még csak csíráiban léteznek tudatodban, de már visszavonhatatlanul kitörni készülnek belőled.

Mit tennél, ha érzékelnéd, hogy a benned rejlő tudással megelőződ a világ legnagyobb tudósait, és annak mértéke bizonyos oldalról évtizedekkel haladja meg az emberiség tudásszintjét.

Miközben neked eszed ágában sincs tudósnak lenni.

El fogom mesélni, mit tettem én, ennek a könyvnek az írója. Hogyan indultam el, és kerültem egy rendkívül különös életútra. Hogyan rúgott ki páros lábbal Marx professzor. Miként viselkedett Debrecenben Szalay professzor. Hogyan raktuk le egy új tudományág alapjait. Hogyan jutottam el a beszűkült materialista fölfogástól, Isten tagadásától a Hitig. Végül, amit végképp nem szándékoztam megtenni, a szellemvilág megismerésének folyamataig.

Kezdetekben még fogalmam sem volt, hogy milyen tengernyi nehézségen kell magam átküzdeni. Ha lesújtó volt is, de nem tudott megállítani a meg nem értés, a kudarcok, a támadások, a hétköznapiság visszahúzó ereje.

Erőfeszítéseim révén mindig bukkantak föl újabb és újabb eredmények, amelyek bizonyították: „kiindulási alapom” rendkívül termékeny, „valamiért” a legmélyebb Igazság nekem mutatkozott meg.

Az Igazság ereje lendített előre, segített elviselni számtalan kudarcot, megtenni kozmikus távolságokat, lemenni kozmikus mélységekbe.

Ma már kétségtelenül betekintést nyertem az Igazság Birodalmába, az ott világító fény hirdetője lettem.

Négy évtizede küzdök, mely idő alatt elképesztő utat tettem meg. Közben az emberi társadalom is megérett a változásra, aminek kényszere előállt. Míg a tudósok keresik, de nem látják a válságból kivezető utat, addig nálam már annak kiépítése is elkezdődött.

★

Ennek a könyvnek célja, hogy hírt adjon olyan felismerésekről, amelyek életünket alapjaiban határozzák meg. Írója bizonyos oldalról a Világegyetem rejtélyeiből többet lát, mint a világ legnagyobb tudósai. Hogyan lehetséges ez? Mi a háttere? A szerző ezeknek a kérdéseknek is elemzését adja, ahogy saját életét apró részletességgel kutatva, annak miértjeire válaszokat keres.

Mert mindennek van magyarázata! A legszebb és a legfájdalmasabb történeteknek is.

Ebben a könyvben is van mindkettő.

A Világegyetemben kivételeket nem ismerő, egyedülálló rend valósul meg. Ez az örökös rend időtlenül fönáll. Ennek a rendnek vagyunk mi is a termékei.

Rendet viszont csak teremteni lehet. Ezért az esetlegesség és a véletlen szerepét mi a Világegyetemből kizárjuk.

Mindenhol szigorú törvényességi hátteret feltételezünk.

Keressük mindennek az okát. A Világegyetemben uralkodó Rend okát is, amely keresés csupán akkor fejeződik be, mikor ott állunk Isten előtt.

Mert minden igaz út hozzá vezet.

A legnagyobb igazságokat benne találjuk.

Természetesen nem akadályozhatjuk meg, hogy sok ember a Világmindenség történeteit, az Univerzalitás Rendjét a véletlen számlájára írja. Matematikailag viszont ennek az esélye – kiszámítható, bizonyítható – a nulla felé tendál.

A matematika tehát a véletlen szerepét a Világegyetemből gyakorlatilag kiiktatja.

Az ebben rejlő ellentmondást a tudósok már régen fölfedezték.

★

Az a sugallat alakul ki az emberben, mintha valami szigorú követelménye, előírása, törvénye lenne annak, hogy mindig létezzen a szellemi lények sokasága, létezzen tudat, teremtmény, aki a Vi-

lágegyetemet a maga valóságában fölfogja. Nyilvánvaló a fölismerés, hogy a Világegyetem létezéséhez a Tudat is hozzá van rendelve.

Sőt bizonyos gondolkodók körében az a különös felfogás erősödik, hogy *a Világegyetem létezésének egyetlen célja a lét biztosítása.*

Gondolatilag talán még tovább kell lépnünk, és a következőt kell deklarálnunk: *A Tudat létezéséhez van hozzárendelve a Világegyetem. A Világegyetem megalkotásának végső oka a szellemvilág megteremtése.*

*

Az adott könyv tartalmiságának segítségével egy teljesebb képet alakíthatunk ki Világegyetemünk komplexitásáról – létünk mélyebb kapcsolatairól egy rejtett, de teljesebb szellemi világgal. Ahol a magasabb minőséggel bíró szellemi formák sokkal többet látnak, mint mi. Ahol gyakorlatilag eldőlt sorsunk. Ahonnan feladattal megbízva érkezünk születésünk helyszínére.

Az itt leírtak megerősítik Madách: *Ember tragédiája* című művének egyik rendkívüli tömörséggel megfogalmazott lényegét:

„Az élet célja a küzdés maga”.

Küzdünk, de nem tudjuk miért.

Küzdeni csupán a küzdelemért?

Ezt a magyarázatot nem érezzük kielégítőnek.

A küzdés célját, értelmét szeretnénk magunk előtt látni.

Ez a munka arra igyekszik rámutatni, hogy nincs nyugalom sem Égen, sem Földön. Soha. Egy pillanatra sem.

A könyvben foglaltak egyértelműsítik azokat a tanokat, hogy minden mindennel összefügg.

A Világegyetemből semmi ki nem emelhető, mert mindennek rendeltetése van. A legapróbb teremtetett valaminek is megvan a maga szerepe, hivatása, kötelessége. Egyszóval: szükségessége.

A szerző állításait olyan ismeretek birtokában teszi, amivel az emberiség még nem rendelkezik, ezért új, teljesebb megvilágításban képes leírni, elemezni a Világegyetemet és önmagunkat.

Az egyik legfontosabb felhasznált gondolatformáló tudáselem az anyag titkának ismerete.

Ez a csodálatos titok évtizedek óta rendelkezésünkre áll, csak az emberiség gondolatvilága még nem érett meg arra, hogy tudatába építse.

Ennek a titoknak az ismeretében más megvilágításba helyezzük eddigi ismereteinket, kiiktatjuk korábbi hibáinkat, teljesebbé tesszük világképünket.

Elképesztő horderejű kijelentés, amikor valaki azt állítja, hogy ismeri az anyag titkát.

A végső anyagi valóság látásának egyedülálló spirituális jelentősége van! Ugyanis ennek a titoknak a birtokosa nagyon sok más rejtély megoldásának is a közelébe kerül.

Ezen munka mély titkokra épülő tudásanyaga megváltoztatja gondolkodásmódokat, hozzáállásokat embertársaitokhoz, a Világegyetemhez, viszonyokat az Egészhez.

Megértésével teljesebbé váltok.

Töltsön el örömmel benneteket nem csak az új tudás megszerzése, birtoklása, hanem az a tudat, hogy mindez hazánkban történt, messze megelőzve a „fejlett” országokat.

Csak a Tudás mentheti meg Magyarországot és az Emberiséget.

Az emberiség tudásának felső határát mindig a fejlődés során elért mentális tartalom mélysége szabja meg.

A legfőbb szellemvilágba való tudati elérésünket csak valamilyen különleges mentális tartalom megszerzésével, és csak annak birtoklása által megszerezhető legmagasabb tudás után leszünk képesek véghezvinni itt a Földön.

Valamely új korszak elérését mindig egy minőségileg magasabb tartalmisággal rendelkező mentális igény felbukkanása és kiteljesedése előzi meg.

A Magyar Hon a különleges Mentális Valóság gyűjtőhelye, ezért mi, akik magyarnak valljuk magunkat, különös alkotások véghezvitelére vagyunk képesek. A magasabb szellemvilág különös bőséggel „látogat” meg bennünket – és mindazokat, akik népünk szellemi közegébe való merülést választják –, és adja át számunkra titkait.

Ugyanis nálunk rejtőzik az Univerzalitás Igazságának csirája, ami évezredekkel ezelőtt került népünk birtokába, hogy napjainkban minőségi növekedésnek induljon.

Ebben is megmutatkozik ősiségünk, valamint elődeink erős kapcsolata a magasabb szellemvilággal. Ami egy rendkívüli erő, egy bensőnkől áramló energia, és azért lehet az, mert az Igazságra épül.

Azok a népek jutnak el a spirituális igazságok közelébe, akik már évezredekkel ezelőtt fölállták az Igazság Szellemiségének nemes harcát. Amely Szellemiség öröklődik, és elpusztíthatatlan.

Valakinek mindig képviselnie kell, mert őseink közül valaki elkötelezte magát.

Szerződést írt alá a Mindenhatóval.

Mint Jézus.

Csak népünk szerződéskötőjének nevét nem ismerjük.

Akinek szellemisége e nép fiai között újra és újra megszületik.

Hol egyben, hol százban – hol sziklában, hol fában.

Egy nép történelmét nem lehet semmibe taposni – ugyanis az ott van sejtjeinkben, és kitörölhetetlenül őrzi a múlt igazságait. Belevódott tárgyainkba.

Képes bármely pillanatban felidéződni.

A legkülönbébb formában mutatkozik meg.

A múlt megjelenik álmainkban.

A valóság egy különös pillanatában megszólalnak, és hozzánk beszélnek őseink.

Mert a szerződésben foglaltakat teljesíteni kell.

Ez több évezredes elkötelezettség, amitől sokan félnek, és még többen irigyelnek.

Amiért megsemmisítésünkre törekednek.

Ezért akarják múltunkat betemetni, cselekedeteinket elfelejtetni, a történelmet meghamisítani, annak őseink felé mutató szálait elszaggatni, összekuszálni.

A magyarság táltos-erővel megáldott vonala megcselekedti azt, ami célból az Ég által a Földre küldetett.

Ugyanakkor tudvalevő és mindig szem előtt tartandó, minden tudás Istentől származik, ezért az hozzá visz közelebb.

Semmi sem a sajátod!

Tudásod sem.

Nem te találtad ki, nem önmagad szerezted.

Egyedül te semmire nem vagy képes.

Csupán te találtál rá, amihez sokirányú segítséget kaptál az Égtől.

Az isteni segédlet viszont nem kisebbsíti érdemed.

Isten személyes küldötte nem fogadhat el semmilyen földi ki-tüntetést.

Jutalma az emberek által nyújtott megbecsülés.

A legnagyobb kiteljesedés számára viszont az, hogy megfelelh-et Istennek.

Tudnotok kell: A legmélyebb ismeret, az isteni tudás Magyaror-szágról indul el. Azt is látnotok kell magatok előtt, miért!

Mert őseitek – Istenhez közel kerülésükkel – már elindítói lettek a csodának. Ami mára teljeseedik be.

Hogy az isteni tudás milyen gyorsan terjed szét a Földön az emberek között, attól függ, milyen hamar képes meghódítani szí-veketek. Mennyire vagytok képesek látni az elmondott és leírt igazságokat. De legfőképpen attól függ, hogy szívetek mennyire képes látni az Igazságot!

Mikor lesz nyilvánvaló számotokra, hogy csak egy utatok van: az Igazság útja. Az Igazság útja, ami Istenhez vezet. Az Igazság, Valóság. Mindig a Valóságot kell látni.

Hogyan tekintsük viszont a Valóságot, amikor az gyakorlatilag csupán egyfajta illúzió?

Az Igazság csak ott fejtheti ki hatását, ahol képesek látni és al-kalmazni. Amennyiben valahol a Tudás igénye hiányzik, ott kese-rű az Igazságot hirdetők sorsa. A Valóság Igazságainak keresé-sét az élet kikényszeríti, mivel csak általuk tehetjük könnyebbé életünket, biztosíthatjuk létünk feltételeit magasabb szinten.

Az ember kiteljesedik, ahogy tudatosítja magában: elválasztha-tatlan része az egésznek. A maga teljességében látni a világot, annak törvényeit, alárendeléseinket, korlátainkat, csodálatos le-hetőségeinket, lelki békénk megnyerését eredményezi.

A Világegyetem teljes egészében az ember számára megis-merhetetlen.

Vizont felfoghatatlan az a mélység és aprólékosság, ameddig a tudás birodalmába leereszkedhetünk, és ezáltal az a magasság is beláthatatlan, ahova lélekben fölemelkedhetünk.

A könyv bizonyos részei, úgy tűnhet, közvetlenül nem kapcsolód-nak egymáshoz. Ez a többek által kifogásolt struktúra szándékos.

Az írás folyamán többször ismétlésekbe bocsátkozom. Mindez az új gondolkodásmód elsajátításának érdekében történik.

Gondoljunk a közmondásra: *az ismételtes a tudás atyja*. Az ismételtes ragasztó, amely rögzíti agyunkban a tudást, segít megértetni az új fogalmakat.

Szeretném fölhívni a figyelmet, hogy rendkívüli feladat vár sokunkra, akik a Szent Korona isteni védelme alá vagyunk rendelve.

Nem található a Földön még egy ilyen hatalmas spirituális erővel megáldott tárgy, aminek jelentőségét hiába kísérlük meg banálissá fokozni.

Ha összefüggés-rendszerben gondolkodunk, természetes, hogy a legnagyobb titkok a Szent Korona erőterében bontakoznak ki!

Mert Jézus spirituális világa benne összpontosul, Isten szellemisége körötte fókuszálódik.

Nekünk a világot kell megváltoztatnunk, egy jobb irányba terelnünk. Amit a birtokunkba került egyedülálló Igazság hirdetésének és elterjesztésének útján érhetünk el.

Az Igazság az, amit nem kell védeni, mert megvédi ő önönmagát!

Az Igazság bástya és pajzs.

Az Igazság fegyver, ami bennünket, érte kiállókat hivatott védeni.

Az Igazság erő, ami lelki teljességet ad.

De csak akkor fejtheti ki védő hatását, ha elfogadjuk, mögé állunk, átitatódunk vele.

Az Igazságot képviselni és érvényesíteni kell.

Az Igazságot sárba tipró emberekkel kell elsősorban fölvennünk a harcot.

Van belőlük bőven, mert a kor talajt biztosított számukra.

Csak az Igazság érvényesítésével kerülhető el a válság, a pusztulás.

Fönnmaradásunk egyetlen biztosítéka: az Igazság!

Bevezetés

Ez a mű nem vallásos indíttatású! Hogy a Teremtő mégis kiemelkedő jelentőséggel jelenik meg ebben a könyvben, a természetes erővonalak következménye, amelyek törvényszerűen vezettek el az Univerzális Szellemiséghez, akit a leggyakrabban úgy hívunk: *Isten*.

Jelen, ötödik könyvem, ugyancsak annak a nagyon egyszerű logikai rendszernek a „terméke”, mint az előzőek, témájában azonban merően más.

Eddigi munkáimban azokra a tudatomba épült igazságelemekre építkeztem, amelyek magja még születésem előtt lett számomra előkészítve.

Ösztönösen egy logikai rendszert alakítottam ki, amely énségem szerves alakító részévé vált. Ezzel a logikai rendszerrel konkrét tudományos problémák elemzésébe fogtam, ami rendkívüli eredményességet mutatott. Aminek csak az lehet a magyarázata, hogy az általam megfogalmazásra került axiómák – úgy tűnik – a Világegyetem létét eredményező teremtő akarat által fölhasznált axiómákkal estek egybe.

Ha nem így lett volna, akkor nem mutatkozik meg a természet-tudományok különböző területein tapasztalt rendkívüli eredményesség.

A Világegyetemet egységes egészként kell vizsgálatunk tárgyává tenni.

Nem csak a fizika alapvető tétele igaz, hogy az energia nem választható el az anyagtól, de a szellem sem választható el a materiától.

Az energia emeli az anyag minőségét, egyben kiteljesíti annak jelentőségét.

Képzeljünk el egy olyan világegyetemet, ahol minden áll, minden mozdulatlan egymáshoz képest, mert ennek a világnak minden részecskéje, alkotóeleme ugyanabban a rendszerben leledzik.

Lenne egy ilyen világegyetemnek értelme?

Egyértelmű a válasz: Nem!

A mozgás tehát nem mindennapi módon emeli a teremtettség anyag minőségét.

Ugyanezt teszi a szellem, csak valamilyen fölfoghatatlan módon, ami az anyag különleges kvalitását jelenti. A lélek megjelenése rendkívüli mértékben a matéria fölé emelkedik, annyira, hogy szinte elszakad tőle.

A szellem ereje az anyag fontosságát egyesek számára már oly mértékben háttérbe szorítja, hogy szinte jelentéktelenné válik. Miközben egységes egészet együtt képeznek, objektíven csak együtt vizsgálhatók.

Az az eljárás mód, amely teljesen szétválassza a szellemet az anyagtól, súlyos hiba! A Mindenség csak egyféleképpen tekinthető: mint egységes *szellemenergia-anyag világ*.

Egyetemes törvény írja le, hogy az energia nem választható el az anyagtól. Viszont a szellem sem választható el a matériától.

Ugyanakkor nem vitatható el, hogy a lelki tényezőnek is van valamilyen különleges mozgató erőből fakadó energiája! Ennek a gondolatnak a megfogalmazásaként alkottuk a fenti kifejezést.

Külön kiemelném: a legcsodálatosabb, hogy az általam használt logikai rendszer alapján rendkívül sok probléma tárgyalható érdemben, felhasználásával logikus válasz adható bizonyos kérdésekre, ami a jelenlegi gondolkodási struktúra alapján nem igazán lehetséges.

★

Életre hívásod céllal történt, feladattal megbízva érkezted a Földre. Teremtőd, aki egy magasabb szellemvilágból küldött, messze van. Nem fizikailag, hanem érzéstechnikailag.

Annak érdekében, hogy képes légy tudatosítani a feléd sugárzott mélyebb üzeneteket, érzékszerveidet kell tökéletesíteni, érzéseidet kell finomítani.

A Teremtő benned van, és mindenki benn.

Képes vagy-e érezni Őt igazi valóságában? Érzed-e a rád bízott feladatot, amit jelenlegi életedben vagy hivatott elvégezni? Ki tudod-e a lehetőségek közül választani küldetésed célját? Érzed-e, hogyan illeszkedsz az egészhez? Megtalálod-e igazi helyed mostani életedben?

Lehet, hogy Isten téged is prófétának küldött...

Esetleg azért, hogy segítsd az új kor eljövételét!

Honnan tudod, milyen lehetőség van benned, ha még soha nem tekintettél önmagadba? Először önmagad kell föltárni, megismerni, ami nem könnyű; sőt az egyik legnehezebb dolog a világon.

Ha megteszed, megdöbbsz, milyen sokra is vagy képes.

Ezért vedd próbának alá magad!

Könyvem segít önmagadba nézni!

Nem közvetlenül, közvetve.

Írásom tanít, és beavatottnak feltételez, olyannak, aki sokat tud, még többet sejt és képes érezni a mélyben rejlő dolgok titkos lényegét.

Ha nem így van, akkor több nehézséged lesz, több problémával kell szembenézned, mivel először meg kell szerezned a megértéshez szükséges tudást és képességeket.

Tanulj, légy nyitott a jóra!

Ne légy kishitű, ne is becsüld túl önmagad, akkor neked is sikerül elnyerni a szellemi megvilágosodást, mint azoknak, akik már túl vannak az égi „beavatáson”.

Akkor a számodra is megnyílik a tudás kapuja.

Ha maradéktalanul meg akarod érteni az itt lefektetett gondolati elemeket, gondolkodási síkot is kell váltanod. Egy Istenhez közelebb, magasabb gondolkodási struktúrába kell átlépned. Csak így leszel képes összefüggéseiben látni a világ tényeit.

A magasabb rendszerbe kerülés magától jön – ahogy lényedet áthatja a Tudás.

Tanulsz, akarsz, törekszel az Igazságra.

És egyszer csak ott találod magad a mély, isteni valóság mezején.

A rejtélyek megnyílnak előtted. Átlényegülésed ott, akkor, abban a pillanatban megtörténik.

Azon a helyen világosan látod:

A vallás tudomány – a tudomány vallás.

★

Minél többet tudsz, annál közelebb kerülsz Teremtődhöz. A legnagyobb tudáshoz elérkezve, Isten trónja előtt állsz. Vagy térdelsz, mert kénytelen vagy behódolni. Teremtőd viszont erre nem kényszerít. Mindent önszántadból, saját elhatározásodból teszel.

Soha ne veszítsd szemeid elől:

Minden bölcsesség Istentől ered!

Minden tudás forrása Ő. Te „csak” egy rész vagy, de Ő az egész. A rész fontos, de csak az egész lehet tökéletes.

*

Ha még soha nem látott titkokat akarsz tudni, itt az alkalom, olvasd el ezt a könyvet, amelyet egy olyan ember írt, aki csak Istennel folytatott „párbeszédet”. Sokszor úgy, hogy észre sem vette. Még akkor is, amikor a Mindenható létét tagadta.

Ezáltal egy olyan rendkívüli tudásra tett szert, amely a Föld legnagyobb tudósainak sem sajátja. Könyveim számukra is föladják a leckét.

Különös dolgoknak különös indíttatásuk van.

Aki viszont titkokat óhajt látni, és légies útra számít, az elején eltéved! Az isteni tudás birodalmába nem léphetsz be könnyen, csak kemény munka és súlyos megpróbáltatások árán.

Az Isten által kijelölt út soha nem könnyű. A nagyszerű benne az, hogy a legnehezebb pillanatokban mindig melléd rendeli a segítséget. Válságos pillanatokban pedig mindig jön a megváltás.

A lényeget mindig érezned kell, a körülmények realitásfokán pedig ne akarj felülemelkedni, mert csalódní fogsz. Én mondom, aki egyik oldalról ezt soha nem volt képes betartani.

Egy bizonyos oldalról pedig annál inkább.

Érdekes ellentmondás...

Ami abból fakad, hogy a valóság titkos háttere néha a problémák különös megoldását szolgáltatja, amit ésszel még nem vagyunk képesek megmagyarázni.

Ezek a megoldások racionalitással nem találhatók meg, csupán érzettel, ösztönnel.

A magam részéről mindent megtettem, hogy a lehetőségekhez képest „könnyen” érthető olvasmányt adjak közre.

Az új fogalmak bevezetése, az új gondolatok kibontakoztatása nem kis próbát jelentett számomra, annak ellenére, hogy ezek rendkívül egyszerűek. A megértetés technikája sem tökéletesedett ki még eléggé.

Csak az a furcsa helyzet áll sokszor elő, hogy az egyszerűség éppen az az ok, ami miatt a megértés néha különösen nehéz. Oly-

kor a legegyszerűbb törvényszerűségek megtalálása és közvetítése a legnehezebb.

A Tudáshoz a tudatlanság rögös vidékén át vezet az út.
Mész, küzdesz, és azt sem tudhatod, a célt mikor éred el.
Amíg ez bekövetkezik, nincs más, csak a hited!
Én célt értem.

★

Tudd: nincsenek véletlenek! Az sem véletlen, hogy a kezeden fogod ezt a könyvet. Most új tudásra tehetsz szert, ami még ismeretlen az emberiség számára.

Ebben a könyvben egy határozott választóvonal van! A te döntésed, hogy átlépsz egy „új világba”, átalakítod gondolköröd vagy leragadsz.

Az élet úgy is kikényszeríti a változást. Aki nem képes a fordulatokra, új felismerésekre, az az egyén kiszolgáltatottá válik, kínlás, szenvedés vár rá.

Az átalakulás ideje elérkezett. Az emberiség ideológiai válságban van. Közelít egy új fejlődési korszaka felé.

Viszont nem találja a kaput, amin beléphetne oda.

Előttünk, magyarok előtt álló kérdés:

Ott leszünk az irányító csapatban, bizonyos lépéseket mi teszünk meg először, és mások jönnek mögöttünk – vagy elszalasztjuk az előttünk kínálkozó egyedülálló lehetőséget, aminek szegyenünkre az lesz a következménye, hogy mások után kullogunk majd egy olyan területen, ahol éllovasok is lehettünk volna.

Életképességünk vizsgáljuk most.

A Te döntésed az irányadó, hogy melyik lehetőség lesz a jövőt hozó valóság része.

Hogy képesek leszünk-e történelmet írni.

Együtt!

Mivel történelmet írni csak közösen lehet.

★

Az Új Kor (New Age) eljövételét nem én kezdtem el hirdetni. A válság bekövetkeztét sem én jósltam meg először. Csak utamon törvényszerűen én is eljutottam ezekig a sorsdöntő gondolatokig. Ahova neked is el kell jutnod, ha még nem jutottál el.

Harcolni kell!

A létünkért.

Nincs más lehetőség.

Vállalni kell a kihívásokat, szembe kell szállni Kháosszal, aki életre tudja kelteni az ördögöt is.

Az Istent látó akaratnak szembe kell szállnia a vak, értéket romboló akarattal.

Jó érzés, hogy ebben az embert próbáló küzdelemben nem vagyok egyedül. Hogy másokat is, egyre több embert érdekel a jövőnk, létünk problémája.

Nagyon sok minden lényeges történik a világban, ami a magyar átlagolvasóhoz el sem jut, vagy csak alig.

Egyre nyilvánvalóbb, rosszakaróink szét akarnak forgácsolni bennünket. Amit már régen tényként kellett volna elkönyvelni, és régen harcba kellett volna szállni velük.

De a magyar nehezen feltételez rosszindulatot. Ugyanis magából indul ki.

Tudomásul kell venni, nem minden nép ennyire toleráns, mint a magyar. Mégis bennünket akarnak sovínisztának beállítani.

Aki ördögöt kiált, annak előbb-utóbb megjelenik.

Ölni, rabolni nem csak fizikálisan lehet.

Látnunk kell ellenségeink céljait, és ki kell dolgoznunk velük szemben egy hatékony stratégiát.

Ehelyett mi sokszor egymás ellen vagyunk.

Bízzunk abban, hogy a rendkívüli nehézségek egybeforrasztanak bennünket. Megtaláljuk a közös célt, megfogalmazzuk és végrehajtjuk cselekvési programunkat, ami népünk javát szolgálja.

Az emberiség hatalmas változás előtt áll, ugyanakkor rendkívüli fenyegetettségnek van kitéve.

Egy új kor hajnala előtt állunk.

A változás hazánkban is elkerülhetetlenül bekövetkezik. Politikai, társadalmi, majd gazdasági téren.

Mi több, már meg is indult.

A felszín alatt nagy a forrongás.

Erőfeszítéseinkkel mi, magyarok is képesek vagyunk jelentősen hozzájárulni az emberiség tudás alapú sikeréhez. Mivel különös mód jelenleg legteltesebben országunkban összpontosul a paradigmaváltáshoz szükséges eszközrendszer.

Furcsán hathat a kijelentés, hogy az új tudás, amely az új kor (New Age) felé elvezet bennünket, annak egyfajta minőségi ki-fejlődése, a világot megelőzve nálunk indult intenzív kibontako-zásnak.

Ennek is megvan a magyarázata, mint mindennek.

A legerősebb indíték: Isten velünk van!

És segít bennünket.

Csak a tudás mentheti meg a magyarságot és az emberiséget, vagyis téged.

Következésképpen léted biztosításának érdekében törekedj a nagy Igazságok, elsősorban az isteni Igazságok látására, ame-lyek alapjaiban határozzák meg a világ menetét, jövőnket.

Rendelkezünk egy Világgal, ami időtlenül fönnáll, és lehetetlen belőle kitörni!

A Világegyetemen univerzális szinten nem ronthatasz és nem ja-víthatasz!

Csupán önmagadon...

Nem csak a világ rejtély még számodra, de te még önmagad előtt is egy talány vagy.

A legtöbb ember úgy éli végig az életét, hogy önmagát sem is-meri meg.

Pedig, ha konzekvensen vesszük, önmagaddal állsz a „legszo-rosabb” kapcsolatban.

Ami közel van hozzánk, az fejti ki legjobban ránk hatását.

Ebből következően nyilvánvaló, hogy önmagunk vagyunk ön-magunkra a legnagyobb hatással.

Ami, ha furcsának tűnik is, nem ellentmondás, hanem tény.

Ezért nem csak a Világegyetemet kell megismerned, hanem azzal párhuzamosan önmagad is.

A fenti megközelítésben ajánlom tanulmányozni ezt a könyvet.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Tudósok és tévedések

Napjaink tudománya tévedésektől terhelt, amelyek közül néhány annyira nyilvánvaló, hogy csodálkozhatunk azon, hogy-hogy nem tűnik föl az a szakemberek számára?!

Az alábbiakban rámutatok néhány tévedésre, annak érdekében, hogy láttassam, miként vezetnek bennünket félre napjaink tudósai.

Természetesen, a tudósok munkáját meg kell becsülni, viszont reálisan kell értékelni. Ami tudás és tapasztalat nélkül nem vihető véghez. A tudósoktól jogosan várhatjuk el, hogy ne kövessenek el oktan hibát. Ennek ellenére számos zavaró következtetés lehetséges föl napjaink tudományának területén.

Ebből csak azt a következtetést lehet levonni, hogy az emberiség jelenlegi tudásszintjén a strukturális gondolkodásmódunk nem kellően hatékony. Aminek csak az lehet a magyarázata, hogy a valóságalap, amire tudósaink építenek, nem elegendően szilárd.

Az emberiség gondolkodásmódjának megváltoztatását kívánom elérni, azt új alapra kívánom helyezni, olyanra, amely már a legmélyebb Valóság igazságaira épít.

Szeretném elérni, hogy minden magyar ember reálisan gondolkodjon, és képes legyen látni, érezni az Igazságot.

Meg fogom mutatni, hogy még a tudomány világa is tartalmaz tévedéseket, amelyeket bármely hétköznapi ember is különösebb nehézség nélkül felismerhet és tudatosíthat magában.

Látnotok kell, hol húzódik a Tudás és hol kezdődik az azt elfedni akaró hitvány érdek.

Célom, hogy a magyar ember legerősebb fegyvere a Tudás legyen.

Az Ősi Tudással egyesítve.

A magyar ember nem akkor szerzi a Tudást, amikor gondolkodik, hanem amikor elmélkedik!

Gondolkodni lehet egy matematikai feladat megoldásán.

A Világegyetem rejtélyeinek megközelítése viszont csak elmélkedés útján lehetséges. Ugyanis az *elmélkedés* szónak egy különös és mély érzelem-tartalmi utalása van, mivel latens, és önmagától értetődő módon fogadja el az egységet. Az Én és a Világegyetem egységét. A Világegyetem kritika nélküli felépítettségét, valamint annak minőségét.

Az elmélkedésnek van még egy erős követelménye: ez a cselekvés csak a mindennapi zavaró körülmények kizárásával lehetséges.

Elmélkedni csak magányosan lehet.

Aki elmélkedik, az fölemelkedik a hétköznapi világából a magasabb szellem világa felé.

Nagyon lényeges, hogy a könyv okfejtéseit minden vonatkozásban tudjátok követni. Először a tudósok néhány következtetését mutatom meg számotokra. Ezekkel igazolni kívánom előttek kritikám jogosságát.

A hibákra való rámutatással célom felhívni a figyelmet arra, hogy nem célszerű készpénznek venni bizonyos tudományos állításokat, téziseket – még akkor sem, ha azok a hivatalos tudomány prominens képviselőinek szájából hangzanak is el.

Létezik egy rendkívül erős közvetett bizonyítéka annak, hogy tudományunk súlyos tévedéseket tartalmaz! Ugyanis az egyhelyben topogás vagy a lassú haladás a hatékonyság hiányát jelzi. Tudományunk felfogásmódbeli problémáit jelzi, hogy szemmel láthatóan az alap kutatások terén fejlődése megakadt, talaja terméketlenné vált.

Tekintsünk át néhányat tehát napjaink tudósainak tévedéseiből!

Okozson örömet a gondolkodás és a felismerés mindazok számára, akik a tudás útján a Valóság megismerése felé kiteljesedni törekednek.

Olbers-paradoxon

Olbers eltöprengett azon, hogy az éjszakai égbolt miért sötét. Holott, ha a Világegyetem térben végtelen és stacionárius (ami azt jelenti, hogy egyenletesen ki van töltve csillagokkal), akkor az égbolt minden egyes darabkáját egy csillagnak kellene fednie.

Ebből következően vakító fényességgel kellene az égboltnak világítania.

Természetszerűleg lehet itt érvszerű kifogásokat emelni, mint például, hogy a gázfelhők eltakarják a csillagokat – de előbb-utóbb ezeknek is át kellene hevülniük, és a ragyogás nem maradna el, az energia tovább áramlana, hiszen nincs, ami időtlenül fékezze.

Ebből következően napjaink csillagásza is azt a következtetést vonják le, hogy a Világegyetem vagy nem végtelen vagy nem stationárius.

Itt és most azonban föl kell hívnom mindenki figyelmét, hogy ez a következtetés a paradoxon érvényességi körén belül jogosulatlanul vonható csak le. Ezen eredményre jutás következtlen, logikátlanságra épül.

Tekintsük az okot, hogy miért?!

Amennyiben az Olbers-paradoxon következtetéseit alaposabban vizsgáljuk, szembe kell tűnjön, hogy az latens módon magában foglal egy ki nem mondott erős feltevést. Ez a feltevés egyben meg is semmisíti a paradoxont, mivel az általa kreált ellentmondást feloldja.

Az Olbers-paradoxon csillagokat helyez szétszórva a térbe, amelyek folyamatosan sugározzák energiájukat. Viszont az Olbers-paradoxonnal operálóknak tegyük föl már a következő, mellékesnek nem nevezhető kérdéseket: Mennyi az általuk stationáriusnak képzelt Világegyetemben sugárzó csillagok átlagéletkora? Milyen sorsot szántak a fűtőanyagukat elégető csillagoknak?

Ugyanis Olbers paradoxonával operáló tudósok nem veszik tekintetbe a csillagok véges korát. Sőt indokolatlanul azokat végtelen ideig sugárzóknak feltételezik – erről viszont egy szót sem ejtenek.

Föltehetjük a kérdést: Milyen alapon foglal magában ez a sokak által csodálattal emlegetett paradoxon egy ilyen kézzelfogható valótlanyságot, ami ezáltal – bizonyosnak tűnik – nem más, mint egy jókora félrevezetés?

Közelítsük meg a paradoxont egy másik oldalról! Ismerjük a Világegyetem hozzávetőleges anyagsűrűségét. Kiszámítható, hogy amennyiben minden anyagot – ami magában foglal minden léte-

ző csillagot is – százszázalékosan energiává alakítanánk, ahogy a fizika ezt meg is engedi, a Világegyetem hozzávetőlegesen akkor is csupán –200 C-fok hőmérsékletű lenne, amelyen a Föld légkörének túlnyomó részét alkotó oxigén és nitrogén is cseppfolyós halmazállapotba kerül.

Ezek után alaposan el kell gondolkodnunk az Olbers-paradoxonból levont következtetések értékén!

Ne hagyjuk el azonban a paradoxon kiinduló feltételeit, mivel azok még lehetnek helyesek! Az életben számtalanszor tapasztalhattuk, hogy a hibának is lehet erénye, abból is származtatható érték.

Alapos újragondolással, a fölvetett aggályok figyelembevételével konzekvensen folytassuk le újra a tárgyalást, és így vonjunk le következtetéseket. Amit a magam részéről meg is tettem, és ennek eredménye lett egy új világmodell, amely már kiiktatja az Ősrobbanás elméletének valótlanságait.

Fogadjuk el, hogy a Világegyetemet egyenletesen kitöltik a csillagok, amelyek mennyiségileg folyamatosan és egyenletesen sugároznak, kozmikus méretekben számuk, energiakibocsátásuk mértéke nem változik.

Ez a sugárzás azonban létezésénél fogva része egy totális rendszernek, amelyben egy másik kozmikus folyamat abszorbeálva a csillagok által kibocsátott energiát majd képes lesz a nehezebb elemekből újra hidrogént előállítani; sőt még a kihunyó csillagokat is elbontani.

A csillagok által folyamatosan sugárzott energia így biztosít egyfajta körforgást az anyag egyes állapotai között, ami a stacionárius állapot alapfeltétele. Ami némiképp hasonlít a víz körforgására Földünkön, ami ugyancsak egy csillag, a Nap sugárzásának hatására következik be.

A koncepció ugyanakkor feltétlenül megköveteli, hogy a Világegyetem végtelen terében, univerzális szinten valamilyen kimutatható maradvány-nyoma jelentkezzen a végtelen számú csillagsokaság által kibocsátott elképesztő mennyiségű fényenergiának.

Amely „nyom” meg is mutatkozik, és nem más, mint az észlelt kozmikus háttérsugárzás, amire vonatkozólag ma már rendkívül pontos és értékes adatokkal rendelkezünk.

Az ember lehetőségének korlátai

Szokták mondani, hogy az emberi fejlődés előtt korlátlan lehetőségek vannak...

Meddig nyúlnak azonban ezek a korlátlan lehetőségek? Valóban korlátlanok?

Ezekre a kérdésekre keressük valamilyen formában a választ.

Legyen kiindulási alap az Olbers-paradoxon alapfeltevése, amely szerint a Világegyetem végtelen és stacionárius állapotú.

Kinézete mindig olyan volt és olyan lesz, amilyennek ma a távcsőbe tekintő csillagász látja.

Ebben a felállásban, átlagos sűrűségben szétszórva, mindig léteznie kell civilizációkat hordozó bolygóknak, amelyeken értelmes biológiai lények élnek, akik a Világegyetem megismerésére törekcszenek.

Fejlődése során minden civilizáció elér egy bizonyos fejlődési szintet.

Határozottan leszögezhető, hogy ez a szint viszont nem lehet korlátlan.

Ennek indoklása a következőképpen hangzik:

Amennyiben valamely civilizáció korlátlan lehetőségek birtokába jut, akkor fejlődése megállíthatatlanná válik. Terjeszkedik és gyarmatosításba fog, uralma alá hajtja a természetet. Először a Naprendszer, majd a környező csillagok meglátogatása következik. Majd a Tejút minden csillaga körül föllelhető és lakhatóvá tehető minden bolygó. Utána a környező csillagrendszerek.

Ennek szükséges, de közel sem elegendő feltétele, hogy stabil tudás birtokában kerüljön, és maradéktalanul megismerje a természet törvényeit – azokat hasznosítani tudja a maga javára.

Belső társadalmi szervezete ne tegye lehetővé, hogy önmaga ellen dolgozzon, mert ezzel zavart okoz saját rendszerében, esetleg megsemmisítheti önmagát.

Minél magasabb szervezetségű egy rendszer, annál könnyebb zavart okozni működésében – annál több a hibalehetőség benne, és nagyobb a sebezhetősége.

De tegyük föl, hogy valahol megszerveződik az abszolút tudásra épülő tökéletes társadalom, amelyben nem léteznek belső ellentmondások.

Kérdésünk: meddig fejlődhet? Uralhatja-e a Világegyetem egy meghatározott, vagy annak valamilyen egyre bővülő részét?

Itt vonjuk le a következtetést!

A Világegyetem (csillagászok által) ma látott képe időtlenül főnnáll.

Viszont amennyiben valamely civilizáció képes lett volna kinőni magát az elpusztíthatatlanság felé, annak nyomai föllelhetők volnának a Világegyetemben.

Megjegyzendő, hogy egy ilyen civilizáció léte akadályozná más civilizációk kialakulását.

Bizonyosra vehető, hogy korlátlan fejlődésre valamilyen oknál fogva egyetlen emberi nivójú civilizáció sem képes.

A Világegyetem élénk rajzolt képét a mi erőnk képtelen átrajzolni.

Azért nem képes erre, mert számára ez lehetetlen, és erre valamilyen oknál fogva a mi szintünkön nincs is szükség.

Ugyanis a korlátlan lehetőség isteni tulajdonság. Az ember pedig nem emelkedhet a mindenhatóságig.

Ezzel a korláttal előbb-utóbb mindenképp szembesülünk, amelynek matematikai bizonyítását is képes lesz egyszer megadni valaki.

Országos Széchényi Könyvtár

Megkérdőjelezhető Einstein alapossága

Nagyon érdekes következtetések adódnak Einstein munkásságának alapos elemzésekor.

Föl kell tennem a kérdést:

Tudjátok-e, miért alkotta meg Einstein a speciális relativitáselméletet?

Azért, mert nem oldott meg egy nagyon egyszerű, de nagyon lényeges problémát.

Amennyiben erre sort kerít, akkor a relativitáselmélet egészen más interpretálásban kerül a tudományos közvélemény elé, és az emberiség tudományos fejlődése egészen más irányt vesz, ugyanakkor a fizika elkerülte volna fogalmi zavarainak kialakulását.

Amennyiben Einstein ezt a másik utat választja, és az adott probléma megoldására összpontosítja energiáját, akkor egy egé-

szen más szemléletű fizikai világkép alakul ki az emberiség előtt, amely az Ősrobbanás elméletének sem engedett volna teret.

Ebből az aspektusból vizsgálva, kijelenthetjük: Einstein súlyosan hibázott.

A könyv későbbi fejezeteiben még találkozhatunk a témához kapcsolódó adalékokkal.

Az Ősrobbanás elméletének tarthatatlansága

Sportot űzők abból, hogy (úton-útfélen) megkérdezek embereket, akikkel összehoz a sors: mi a véleményük az Ősrobbanás elméletéről?

Bátran ki merem jelenteni, hogy az emberek túlnyomó része nem fogadja el az említett kozmológiai modellt, amit a tudósok hivatalosan ránk akarnak erőszakolni.

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy a tudósok és a hétköznapi emberek felfogásmódja között szakadás állt be, ami mára szakadékká szélesedett. Az utóbbiak jobban érzik a valóságot, ami valahol természetes, mivel abban élnek.

A magam részéről ezt az elméletet a XX. század legnagyobb tudományos tévedésének tartottam és tartom, amely sajnálatos módon még a III. évezred kezdetére is átnyúlik. Holott az Ősrobbanás elméletét fölváltani hivatott modell már húsz évvel ezelőtt, a '90-es évek fordulóján elkészült.

Hogyan képződött ez a hatalmas tudományos melléfogás?

Ezt a kérdést válaszoljuk meg az alábbiakban.

A fizika fogalmi rendszerének zavarait Einstein munkássága váltotta ki, és a speciális relativitáselmélet indította el. Az elmélet megjelenése után bizonyos érdekkörök kitűzött célja volt Einstein kivételes génuszának elfogadtatása. Elméletének valódi tudományos értékei másodrangú kérdéssé degradálódtak.

Köftelezővé vált Einstein kivételes személyiségének csodálata. Tudományos körökben elméleteit „nem illet bírálni”, mert aki mégis ilyet merészelt tenni, az könnyen tudományos hitelét veszítette, és nagyon hamar állásának is búcsút mondhatott. Ezért került az élcelődés, a gúny és a támadás céltáblájává Jánossy Lajos professzor. Mellőzöttségét, tekintélyvesztését személyesen

tapasztaltam, pedig ő Einstein relativitáselméletét még csak nem is direkt módon támadta.

Meg kell jegyezni, nem Einstein személyes elvárása volt a csodálat! Ő ezt nem igényelte, de valamilyen módon mégis rákényszerült elfogadására.

Térjünk vissza az Ősrobbanás-elmélet lét-tanára, megszületésének, fejlődésének kényszerére!

Az elmélet születését egy meglepetésközvetítő kísérleti eredmény, a vöröseltolódás jelensége váltotta ki, ami által tudomásunkra jutott, hogy a távoli galaxisok csillagai által kisugárzott fény hullámhossza – mire Földünket eléri, ami számunkra a Világegyetem központi égitestét jelenti – megnő.

Minél távolabbról érkezik a fény, annál nagyobb mértékű az eltolódás.

Az Ősrobbanás elmélete a vöröseltolódás jelenségének okát a Világegyetem univerzális tágulásában jelöli ki. Ez az ok-megjelölés téves. Ezért az Ősrobbanás elmélete alapjaiban hibás.

T-szimmetria

Mit takar ez a titokzatosnak tűnő cím?

Egy nagyon egyszerű, viszont nagyon lényeges tényt, hogy miért szigorúan egy adott irányban zajlanak a történések, amikor látszólag visszafelé is ugyanolyan eséllyel tehetnék.

Mint egy visszafelé pörgetett filmszalag.

Miért csak egy irányban „fejlődik” a Világegyetem, és nem visszafelé. Holott ennek látszólag nem képezi semmi akadályát. Miért nem a másik irányba lökte meg Isten a Világ kerekét?

Mindenki látott már visszafelé pörgetett filmet, filmkockákat.

Rendkívül érdekes látni a jelenségek fordított láncolatát. A hátrafelé bicikliző embert, a visszafelé, az ekébe forduló barázdát, az anya méhébe visszahúzódó magzatot, a földről fölemelkedő, cserepeiből összeálló poharat.

Ezek a képek rendkívül érdekesek, megkapóak, különös hangulatuk van.

És bizony el kell töprengenünk azon, hogy miért nem így „fejlődik” a világ?

Aminek tényszerű oka van.

Ez a kérdés bizony megválaszolásra vár.

Vannak olyan jelenségek is, amelyek el sem dönthetők, hogy előre vagy visszafelé pörögnek.

Mégis, nézve ezeket a képeket, amelyeken az események sora visszafelé pereg, van bennük valami furcsa, természetellenes.

Az ember visszafelé beszél. Nem arrafelé megy, amerre néz. A tekintet is befelé fordul. A beszéd érthetetlenné válik.

Az események lélektelenné válnak. Eltűnik belőlük az értelem.

Napjaink fizikusai közül a leghíresebbnek tartott Hawking is a T-szimmetria törvényszerűségeit általános érvényűnek gondolja.

Viszont nem lehet általános érvényű, mert a legtöbb esetben annak legkisebb jelét sem érzékeljük, hogy a legtöbb esemény visszafelé is megtörténhet.

Valami tehát megakadályozza.

Milyen törvényszerűség szab gátat a fordított irányú történéseknek?

Ez a lényegi kérdés, ami megválaszolásra vár!

Mikor elkezdtem érdemben foglalkozni a problémával, meglepően rövid idő alatt megtaláltam a megoldást, pedig a feladat közel sem egyszerű!

A saját kutatási területem, az általunk létrehozott új tudományág, a szubsztanciális mechanika szolgáltatta a megoldást. Ha ez nem létezne, a megoldást még mindig keresném.

Elsőként azt a feladatot tűztem magam elé, hogy találjak egy olyan jelenséget, amire a T-szimmetria törvényszerűsége nem érvényes, nem lehet érvényes.

Először a hétköznapi jelenségeket vizsgáltam, majd így haladtam egyre mélyebbre. Míg végül megtaláltam a megoldást szubsztanciális szinten, aminek mi raktuk le az alapjait.

Ott, abban a legmélyebb kölcsönhatási környezetben, ami még ismeretlen a tudóstársadalom előtt, nem érvényes a T-szimmetria törvényszerűsége.

Az anyag szubsztanciális tulajdonsága határozza meg a Világegyetemben az ok-okozati viszonyok irányát. Az ott elrejtett sajátosság akadályozza meg az események fordított irányú történést.

Lét – Világegyetem szimbólum

A szellem létezése igényli a materiális anyag szigorú, mély, felboríthatatlan rendezettségét. Ugyanis az ott uralkodó Rend terméke a szellemiség.

Lelkünkben különös módon a valóság tükröződik – csodálatos, hogy képes erre.

Tudnunk kell azt is, hogy lényünkben az egész Világegyetem valósága rezeg. Az Univerzummal való kapcsolatunkat az elválaszthatatlanság, az összetartozás, a nélkülözhetetlenség és a szükségszerűség aspektusaiból kell vizsgálnunk.

Egy szimbólumot kifejezőmódjának egyszerűsége jellemző. Ami viszont segíti a megértést.

Ugyanakkor föl kell hívni a figyelmet arra, hogy valójában a szimbólum által megmutatni akaró teljes rendszert három dimenzióban kell önmagunk előtt megjeleníteni.

Lét – Világegyetem szimbólum

A szimbólumot nézve először az tűnik szemünkbe, hogy magában foglalja a Jin-Jang ismert formátumát – aminek viszont attól jelentősen eltérő és kibővített értelmet tulajdonít.

A rajzot a Világegyetem sajátos képi megjelentetésének tekintjük, aminek objektív és világos jelentéstartalma van.

Az alábbiakban kifejtett jelentéstartalom Abszolút Igazságokra épül, ezért jóval meghaladja napjaink tudományos felfogásmódjának szintjét. A szimbólumot úgy kell tekinteni, hogy az magában foglal mindent, ami a Világegyetemben létezik, létezhet.

Egy szimbólum valamilyen alapvető tényezőnek érzékletes kifejezésére szolgál, kiemelve annak leglényegesebb elemeit, tulajdonságait. Egyszerűsége, erős kifejezőmódja a köztudatba kerülést és a megértést segíti.

A főrajzolt szimbólum az egész Világegyetemet ábrázolja, benne minden létezővel, realitással – anyaggal és lényeggyel.

Tartalmazza Istent.

Minden létező szellemiséget, benne önmagammal.

Az anyag végső anyagi szubsztanciáit és annak minden rendszert, állapotát.

A szimbólum halvány zöld színű, ellipszis alakú kontúrja Isten mindenható szellemiségét kívánja ábrázolni.

Isten szellemisége áthat mindent, ami a Világegyetemben létezik, és egyben az anyag és az emberi szellem fölé emelkedik, mutatva: Én mindennél több vagyok!

Isten lényében a Világegyetem legmagasabb rendű és legtekélyesebb szellemi komplexitása csúcsosodik ki. Tökéletessége önmagában rejlik. Az örökkévalóság birtokosa.

Isten az első számú örökkévalóságban létezik. Minőségében örökké változatlan, mindig ugyanaz.

Az ellipszis bal és jobb oldalán található lila és bordó terület ábrázolja a Világegyetemben található, korlátozott képességekkel bíró szellemiségek összességét, akik az anyag és az antianyag létrehozásához kapcsolódnak. Bennük foglaltatik egyben annak férfi és női mivolta, amit nem jelöltünk külön, mivel nem alapvető differenciáló tényező.

A Világegyetem szellem-atomjai ugyancsak kitöltik az egész Világegyetemet, amelyek behatolnak az anyag és az antianyag birodalmába, akár a Mindenható szellemisége, viszont ezt alacso-

nyabb szinten demonstrálják. (Érdekes kérdés, hogy énünk újjá születhet-e antianyag testben?)

Az ábrából világosan kitűnik, hogy a szellemiség túllép az anyagi törvények keretein, minőségileg magasabb rendű. Ezért világában új törvények jelennek meg, amelyek már materiális szinten nem tárgyalhatók.

A szellem világában a szellem törvényei uralkodnak. Aminek vizsgálata során be kell lépnünk a magasabb dimenziók világába, mert másképp nem fogjuk tudni megközelíteni alapvető lényegét. Be kell lépnünk a kézzel meg nem fogható, szemmel nem látható tényezők világába.

A szimbólum magában foglalja a Jin-Jang ábráját, ami egy nagyobb körbe rajzolt két kisebb kör egy-egy felének átfordításával és azok középpontjaiba rajzolt két még kisebb körrel hozható létre. Így két tökéletesen egyforma, egymást fölfalni akaró halhoz hasonlítható képet kapunk.

A két egyforma, halhoz hasonlítható rész maradéktalanul kitölti a nagyobbik kört, és abban egy tökéletes szimmetriát mutató egységet képez – jelölve ezzel a Világegyetem anyagiságát, és benne az anyag és az antianyag tökéletes egyenértékűségét, valamint a két matéria folyamatos harcát.

Érintkezésük frontvonalán hullámot rajzol, ami a fényre és annak tulajdonságaira utal. Arra, hogy ha ez a két anyagfajta találkozik, akkor megsemmisül, és fény lesz belőle. A két anyagfajta ellensége egymásnak (vagy inkább kulcsa egy más állapotba kerülés felé).

Az anyag-antianyag antagonisztikus ellentéte sem képezi akadályát együttes létüknek a Világegyetemben. Egymás elviselhetetlensége ellenére sem képesek teljes egészében megsemmisíteni egymást, ami önmaguk megsemmisülését is eredményezné.

Amennyi anyag-antianyag alkalomadtán fotonokká szétfoszlik, annyi más folyamatok során keletkezik is. Így egyensúlyuk a Világegyetemben örökké fönmarad – amit tökéletesen kifejez a Jin-Jang ábrája.

A csodálatos, és a mai tudósok számára elképzelhetetlen, hogy ez a két egymás létformáját kölcsönösen kiiktató anyagállapot mégis képes kitölteni a Mindenséget. Bizonyítva az „együttélés” lehetőségét antagonisztikus állapotok esetére is.

Érdemes vizsgálat alá vonni, és leszűrni a tanulságokat. Tovább lépve pedig alkalmazni a hétköznapi életben.

A „hal” két szeme azt jelzi, hogy a két anyagfajta áthatol egymásba, mindkettő megtalálható a másikban, és ott szigeteket képez.

Említettem, hogy napjaink tudósai számára elképzelhetetlen, hogy ez a két egymás létformáját kölcsönösen megsemmisítő anyagállapot képes kitölteni a Mindenséget!

Sőt napjaink kozmológiai tudománya nem is foglalkozik az antianyag létevel az Univerzumban, mivel egyes kutatók arra a következtetésre jutottak, hogy az Ősrobbanás kezdetén az anyagnak ezt az állapotformáját egy aszimmetrikus folyamat kiiktatta, aminek hatására az „elbomlott”.

Ez a feltételezés átgondolatlan cselekedet volt.

Lépünk tovább!

Szokatlanul érdekes és figyelemfelkeltő a középben elhelyezkedő fekete kör. Mondanivalója egyedülálló, aminek jelentősége nem hangoztatható eléggé!

A fekete kör az anyag végső, egyetlen és különleges tulajdonságokat birtokló építőkövét szimbolizálja, ami a végtelen Világegyetemet maradéktalanul kitöltő matéria már tovább nem bontható parányi része.

Abban a fekete körben a létező legvégső és legkisebb szubsztanciát jelenítjük meg. Ez a végső valódi atom egyértelműen megfogalmazott szubsztanciális tulajdonságokkal bír. Ábrázolásmódja azért kör, mert alakja tökéletes gömb. Rajta kívül más matéria-típus nem létezik.

A Világegyetemet csupán ez az egynemű anyag alkotja.

Ez a Világegyetem egyetlen alkotórésze, egyetlen építő téglája. Pontosabban gömbje!

De nevezhetnénk elemi nyugalomnak is.

Azért fekete, mert láthatatlan.

Individuálisan semmilyen körülmények között sem mutatható ki.

Ami képes megjelenni, az csupán képzeletünk.

A tökéletes kimutathatatatlanság rendkívül lényeges megállapítás, aminek különleges filozófiai tartalma és fizikális jelentése van. A közvetlen fizikai kimutathatatatlanság tényéből következik, hogy hiábavaló törekvés a szubsztanciák közvetlen kimutatásával próbálkozni.

A híradásokból ugyanakkor arról győződhetünk meg, hogy az emberiség rendkívüli áldozatokat hoz az anyag mibenlétének kiserleti feltárására. A tudósok elképesztő költségek árán különböző bonyolult berendezéseket építenek. A leggyakoribbak ezek között a gyorsítók, amelyek gigantikusnak nevezhető különleges építmények – gigantikusnak nevezhető összegekből.

Kérdés: változtatnának-e a gyorsítók építését forszírozó tudósok vezető körei az általuk kidolgozott kutatás stratégiáján, ha tisztában lennének az anyag eme rendkívüli tulajdonságával?

Mindenkinek figyelmébe ajánlom tehát, és célszerű megjegyezni, mert az egyik legalapvetőbb igazságot tárja föl:

A fekete kör azt a végső atomo(szt) jelképezi, amely az anyag már tovább nem bontható építőköve. Megváltozhatatlan, örök tulajdonságokkal, a kölcsönhatás egy eddig nem ismert, első látásra különös formájával, annak megnyilvánulásaival.

A Világegyetem végső elemi építőkövei tehát az oszthatatlan gömbök sokasága. A szimbólumunkban a fekete kör ennek kétdimenziós ábrázolásmódja.

Természetesen a szimbólum által megmutatni akaró teljes rendszert, ami az egész Világegyetem, ismétlem, részleteiben három dimenzióban kell elképzelni. Ami már közel sem olyan egyszerű, és ami az egyszerű ember számára akár már riasztó is lehet.

Definíciószerűen tehát kijelentjük, hogy a Világegyetem anyagát képező végső építőkö alakja tökéletes gömb.

Mivel szubsztancia, ezért szubsztanciális tulajdonságokkal rendelkezik.

Ezek a tulajdonságok: oszthatatlanság, deformálhatatlanság. Valamint alakilag, minőségileg, fizikai jellemzőkben a teljes egyformaság.

Elnevezésük: *elemi impulzus*.

Az elemi impulzusok egyetlenegy fizikai jellemzőjükben különböznek! A nyugalmi állapota minden egyes részecskének többékevésbé más rendszerbe helyeztetett. Amit a lényegét elfedő, pontatlan interpretálásban úgy is fogalmazhatjuk, hogy különböző gyorsasággal mozognak egymáshoz képest.

A fenti kijelentés azért nevezhető pontatlannak, mert minden elemi impulzusnak létezik egy nyugalmi állapota, kijelölhető egy inerciális vonatkoztatási rendszer, amelyhez képest nyugalom-

ban van. Az ő szemszögéből tekintve minden elemi impulzus többé-kevésbé mozog, viszont csak saját magát tekinti nyugalomban levőnek.

Mint az ember. Ő is önmagára vetít mindent. Ilyen szempontból egoista. Mint az ember.

Az elemi impulzus azt a konzekvenciát vonja le, hogy a többiek az ő nyugalma zavarják meg, amelyet a maga részéről igyekszik a lehető leghamarabb visszanyerni. Ez állandó törekvése, ami egy-egy végtelenül rövid pillanat kivételével soha nem sikerül.

Ha belegondolunk, így kell életre.

Ha mélyebben belegondolunk, ezáltal kell életre a világ.

Az elemi impulzusok tehát kölcsönhatásba kerülve zavarják egymás nyugalma, amelyet minden egyes ilyen részecske szeretne, ismétlem, amilyen hamar lehet, visszanyerni. Erre viszont a valóságban egy-egy ritka, esetleges pillanat kivételével nincs esélye.

A Világegyetem az elemi impulzusokkal, az anyag végső szubsztanciáival olyannyira telített, hogy még egy ilyen részecskét már nem lehetne beleszorítani. Oly szoros közelségben vannak egymással, amennyire csak lehet. Ezért szinte soha sincs egyikük sem kölcsönhatásmentes állapotban.

Képzeljünk el egy vékony szájú üveget, amelynek nyílásán éppen csak befér egy meghatározott átmérőjű csapágygolyó. Rakjuk tele ilyen gömbökkel az edényt, hogy még egy már ne férjen bele. Jól rázzuk is meg, hogy elérje a maximális sűrűséget. Nézzünk rá az üvegre, a benne elhelyezkedő gömbök sokaságára. A látvány a Mindenség egy térfogati elemét vetíti felénk.

Hasonlóképpen néz ki az Univerzum, csak annak nem léteznek határai, nincs például üvegfala.

A Világegyetemben a gömbök végtelen sokasága állandó kényszermozgásban van, és folyamatosan valamilyen strukturális állapotba kényszerül. Mozgásuk, áramlásuk bizonyos alapvető rendszert megvalósítva zajlik.

Az elmondottak szerint a Világegyetem nem más, mint a lehető legszorosabban egymás mellé helyezett szubsztanciális gömbök sokasága, amelyek a térben különböző struktúrákat, rendszereket alkotnak. A rendszerek szervesen épülnek egymásra, a kisebbek építik a nagyobbakat. Elválaszthatatlanok egymástól.

A rendszerek érték-minősége az átalakulás folyamán az egyenértékű folyamatcserék révén soha nem romlik.

Az elhangzott kijelentés felülírhatatlan törvény, ami nem mond ki mást, minthogy az entrópia a Világegyetemben maximális.

A Világegyetemben a rendezetlenség soha, semmilyen körülmények között nem nőhet, ami egyben öröklétünknek is biztosítéka, záloga.

Az elemi impulzusok általam definiált rendszere fölé egy új tudományág épülete emelkedik. Neve: *szubsztanciális mechanika*.

Számtalan kérdés, matematikai probléma fogalmazódik meg ebben a jelenleg három magyar ember által művelt tudományágban. Néhány lényeges alapprobléma, feladat került csupán az elmúlt évek alatt megválaszolásra.

Amennyiben állításom igaz, amely szerint az elemi impulzusok a Világegyetem végső alkotórészei, akkor a szubsztanciális mechanika tudománya elvileg képes minden természettudományos kérdés megválaszolására.

Azt a kijelentést tettük, hogy az elemi impulzusok szüntelen törekvése a saját nyugalmi állapotukba való visszakerülés, amit a többiek megakadályoznak. Erre való hivatkozással tehető a következő különleges kijelentés: Az individuális nyugalom tartja mozgásban a Világegyetemet.

Óva intek bárkit, hogy itt arra az álláspontra jusson, hogy a kifejtésre került gondolatok, kijelentések légből kapottak. Tartózkodásra intek mindenkit a szubjektív értékítélettől, inkább az átadni kívánt gondolati tartalmat igyekezzen befogadni.

Egy új ideológia bevezetése különböző veszélyekkel jár, és nagy támadási felületet biztosít.

Egy kis növényt könnyű eltaposni. Viszont, ha sok magot szórunk szét, biztos, hogy némelyik megnő és megerősödik, és további magokat hint a földre. Ebben a könyvben is magot hintünk. Olyan tudás magját, amely nélkülözhetetlen az emberiség fennmaradása érdekében. Létkérdés ezért, hogy az itt közreadott tudás minél több embertársam szellemiségében eresszen gyökeret.

Mi is keressük a módokat, hogy miként tudnánk elképzeléseinket a leghatékonyabban átültetni, megértetni, a régi, hamis ideológia mestereit pedig háttérbe szorítani.

A jövő fogja eldönteni, hogy mennyit is ér a szubsztanciális mechanika tudománya a Világegyetem leírása szempontjából! Értéktétel csak az eredmények vagy eredménytelenségek fényében hozható.

Negyven év egyedülálló eredményeinek fényében bátran merem állítani, hogy az általam elindított tudomány kiállta az elmúlt évtizedek próbáit. Válaszokat adott olyan kérdésekre, amelyekre az emberiség a maga tudásszintjén még csak tétován keresi a megoldásokat.

Analógiája révén meg kell jegyeznünk, hogy az ember is a nyugalomát keresi. Minden ember a saját nyugalomát igyekszik biztosítani. Viszont minden ember a maga békéjét más állapotban éri el, mint embertársai. Így mi is zavarjuk egymás nyugalomát.

Az elemi impulzusok lét-tanával való analógia tökéletes.

A fenti deklaráció után mérlegre kell tennünk, hogy a ledefiniált szubsztanciák tulajdonságaiból és azok kölcsönhatás-rendszeréből milyen következtetések állnak elő.

A leglényegesebb kérdés: magyarázhatók-e az eddigi megfigyelések? Összhangba hozható-e a szubsztanciális mechanika tudománya a kísérletek eredményeivel? Vannak-e előrejelzései?

Az eredmények egyértelműen pozitívak. A kísérleti eredmények értelmezhetősége nyilvánvaló, és sokszor meglepő fordulatot vesz. Az előrejelzésekre is vannak példáink. Sőt már igazolt előrejelzésünk is van.

Tudományos körökben kételkedő sok van, érdemleges cáfolat azonban még nincs. Elméletem állja a nem mindennapi próbák sorozatát.

Végül tekintsük a szimbólum középpontjában látható apró fehér pontot.

Jelentése: a „*Te Lelked*”!

Ott világítasz.

Az vagy Te.

Apró és sérülékeny.

De nem jelentéktelen.

Sőt nélkülözhetetlen!

A Világegyetem méreteihez képest Te végtelenül kicsi vagy.

A végtelen Világegyetemmél összemérhetetlen, apró szellemi pont vagy.

Ezzel szemben Isten végtelen és hatalmas. Így képességeiben is meghalad minden létezőt.

Szellemisége kitölti a Világegyetemet, áthat mindent, bennünket, a mi testünkben is ott lebeg.

Lelket mindenki tőle kap.

Egymás által létezünk. Mint ahogy sejteink léte sem választható el komplex tudatunktól.

Sokan azonban nem képesek érezni Isten létét. Mivel nem érzik, tagadják. Azért tagadják, mert érzelmi vakságban szenvednek.

A hitetlenek tudata (még) alkalmatlan a Mindenható érzékelésére.

Az ő agyuk még Isten terméketlen talaja, amelyek nem képesek befogadni az Univerzális Szellemiséget.

Ezek az emberi lények azok, amelyek lelkét Kháosz hatalma még uralja.

Tudatunk Isten szellemisége által létezik.

Míg élsz, Te vagy a Világegyetem középpontja, mivel önmagadhoz te állsz a legközelebb.

Folyamatos újjászületésed újra és újra visszahelyez a közép-pontba.

Újjászületned akkor sikerül, ha az égi birodalomban újra ekként döntenek. Feladatot ott kapsz, és a Földön döntesz, vállalod-e.

Fönn az égben Isten előtt vállaltad.

Akkor születél újra, ha képes vagy meglátni önmagad. Amit a Tudat és a Tudás együtt tesz lehetővé. Amikor a fölfoghatatlan és végtelen Mindenség egy apró pontjában, Isten lelkében újra viszatükröződni leszel képes.

A Lét érthetetlen, eredete megmagyarázhatatlan. Mindenek fölött álló fontossága okán mégis szükségszerű beszélnünk róla.

Istentől önállóságot kaptál, tőled függ, miként élsz vele!

Mi tartja mozgásban a Világegyetemet?

Alapkérdésről van szó. Egy olyan rendkívüli fontosságú kérdésről, amelynek megválaszolása nélkül sok más lényegi probléma sem közelíthető meg. Ennek a dilemmának a megválaszolása (is) kétségtelenül igényli az anyag mibenlétének ismeretét.

Nézzük meg, a tudomány mai állása szerint milyen választ kaphatunk erre a kérdésre!

A fizika alapvető tétele, hogy a mozgás az anyag elválaszthatatlan tulajdonsága. Ezt fejezi ki a tömeg-energia egyenértékűségét kifejező egyszerű képlet, amit Einstein (is) fölírt.

A válasz tehát valahogy úgy hangzik, hogy az anyag töle elválaszthatatlan mozgása tartja mozgásban a Világegyetemet.

Első látásra úgy tűnik, hogy a válasz nem hagy maga után kívánnivalót.

Kétségtelen, hogy a tétel kimondása hatalmas jelentőségű. Ugyanakkor az elhangzott kérdésben is szembetalálkozunk az anyag megoldatlan fizikai (és filozófiai!) problémájával.

Kiemelten szeretném fölhívni a figyelmeteket arra, hogy minden fizikai kérdés problémáját jelenti az anyag problémájának a megoldatlansága.

Viszont, hogyan válaszolná meg a feltett kérdést az a különös megtiszteltetésben részesülő ember, aki tisztában van a világ szubsztanciális anyagi szerkezetével?

Mi tartja mozgásban a Világegyetemet?

A válasz meghökkentő módon a következő lenne:

A nyugalom.

A nyugalom?

Igen, kedves olvasóim, a nyugalom. A szinte soha el nem érhető nyugalom. Ugyanis amikor a Mindenható megteremtette a Világegyetemet, annak egyetlen gömb alakú szubsztanciális anyagi egységeit, és maradéktalanul kitöltötte vele a vég nélküli teret, akkor minden egyes részecskéhez rendelt egy nyugalmi állapotot.

Ugyanakkor ezek a nyugalmi állapotok – meghatározott rend szerint – különböznek egymástól; és azáltal, hogy mindegyik részegység vissza akar kerülni a maga nyugalmi állapotába, zavarja a többi részecske nyugalját.

Ugyanis csak ennek a filozófiának az alapján lehet a végső szubsztanciák, az elemi impulzusok különös, most ismertetésre nem kerülő, tulajdonságait magyarázni.

Pontosan fogalmazva: *a Világegyetemet a szubsztanciális részek önön nyugalmának a szüntelen „keresése” tartja mozgásban.*

Ennek a különös válasznak a megértése, és igazságának elfogadása, mindenki számára csak akkor lehetséges megnyugtató

REND

„Rend a lelke mindennek”

Az ismeretlen mindig titokzatos. Az ismeretlentől mindig félünk, és óvatosan közelítünk felé.

A mélyen megbúvó valóságtól is tartunk. Pedig biztosak lehetünk abban, hogy ott Rend van. Egyébként nem működne a világ.

Az Univerzum elég régen funkcionál ahhoz, hogy lehetőségében állt volna már „elromlani”.

De nem tette.

Miért?

Mert nem teheti meg! Mert valami ezt nem engedi meg.

A Világegyetem belső irányító törvényrendszere nem engedi meg, ami egyértelmű tanúbizonysága annak, hogy a Valóság mélyén létezik egy struktúra, egy valami, ami felboríthatatlan, amit *Rend*-nek nevezünk.

A Valóság mélyén rejtőző Rend eredménye a lelkünk.

Hogy mennyire igaz a címben idézett közmondásnak a belső tartalma, azt ma még az ember alig képes fölfogni!

Meg fogjuk mutatni, hogy jelentése egyenesen Bibliai tartalommal bír! Ugyanis a mélyben meghúzódó Kozmikus Rend minden lélek létrehozója, tartóoszlopa. A Kozmikus Rend hiányában a Szellem létezésének feltételei is megszűnnének.

Az ember otthonában rendet tart. Érdeke, mert könnyebben megtalálja használati tárgyait, ha azok rendszerbe vannak állítva, esztétikailag kielégíti, lelkét nyugalomban tartja.

Viszont csak nagyon kevés ember gondol arra, hogy az általunk kialakított rend azért hozható létre, mert a mélyben ezt a – napjainkban még számunkra ismeretlen – Kozmikus Rend teszi lehetővé.

Az ember által, annak otthonában megvalósított és a kozmikus Rend kapcsolata, egymásra épülése elsősorban a tudományos kutató ember számára szembeötlő. Benne indukálódik elsősorban az az erős kíváncsiság, ami további kutatásra ösztökéli. Ő a társadalom vezetői által hivatalosan megbízott ember, aki keresi

módon, ha megérti az anyag szubsztanciális lényegét, tartalmi mondanivalóját.

A könyv vége felé, könyveim ismertetőjében még visszatérünk erre a témára.

Eddig egyetlen fiatalemberrel találkoztam, aki problémamentesen lépett be az új tudomány ajtaján. Matematikai szempontból jelenleg ő képviseli legmagasabb szinten a szubsztanciális mechanika tudományát.

Számomra is (aki lerakta az elemi impulzusok fogalmi kereteit) meghökkentő, bizonyos mértékig követhetetlen mélységeig jutott. Büszkéek lehetünk kimagasló eredményeire, ami hamarosan a világ tudományos közvéleménye elé kerül egy, a maga nemében egyedülálló dolgozat formájában.

Minden ember célja a nyugalom elérése

Ha mélyebben belegondolunk, az ember célja sem más, mint a szubsztanciáké, a legteljesebb nyugalom megtalálása. Az ember a hétköznapi életben azt az érzelmi állapotot igyekszik stabilizálni, ahol lelki konstellációja szilárd. Ahol biztonságban érzi magát, és nem borul föl az általa kialakított rend.

Az emberi lélek akkor lesz nyugtalan, ha saját rendjéből kikényszerítik, azt felborítják.

Az embert érzések irányítják. Az egyén számára belső, bonyolult érzésvilága határozza meg, hogy számára mi a jó. Sokszor viszont helytelenül látja, miként érvényesítse érdekeit, és rosszul dönt.

Olyan motivációi is vannak, aminek nem látja a közvetlen indítékát. Ami abból a világból érkezik, amelyet még csak oly kevés ismer.

Minden ember a saját érzelmi nyugalmát akarja biztosítani. Az én nyugalma viszont sokszor sérti a többi ember nyugalmát. Az én nyugalma sokszor konfrontálódik mások érzelmi nyugalmával, mivel a kettő legtöbbször nem esik egybe. A két nyugalom találkozása így a nyugtalanság forrásává válik.

Nem azért vagyunk képesek-e fölázdozni saját gyerekeinkért akár az életünket is, mert valahol egyek vagyunk? Mert a saját jö-

vőbeni életünk kockáztatását látjuk az őket fenyegető veszélyekben?

Az ember érzelmi nyugalma is illuzórikus, sok esetben csak rövid időre érhető el. Nem lehet tudni, hogy mások ugyanilyen irányú törekvése mikor teszi tönkre a mienkét.

Az ember célja nem lehet más, mint a legteljesebb nyugalom megtalálása. Az viszont csak az Igazság fényében mutatkozik meg. Az Igazság azonban csak a Tudás útján közelíthető meg.

A legnagyobb, legmélyebb Igazságok Isten Igazságai, amivel megteremtette és amivel irányítja a Világegyetemet.

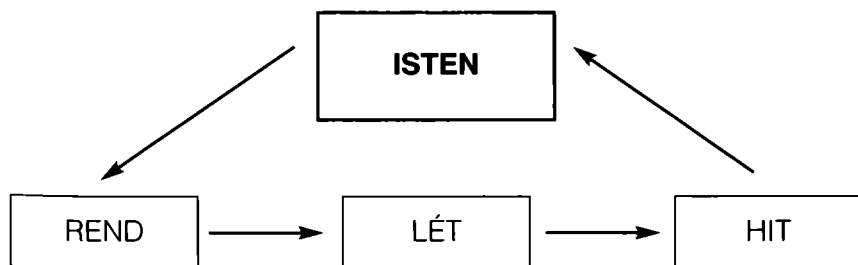
Megtalálásuk egyenértékű a Mindenható föllelésével.

Az ember célja csak a legnagyobb Igazságok fölfedése, Isten megismerése lehet – a maga objektív valóságában!

A könyv rendszertani sémája

Ennek a könyvnek általános alapelve, hogy minden Istentől ered és minden benne záródik.

1. Isten megteremt a Világegyetemet, benne annak anyagi és szellemi Rendjét.
2. A Rend életre hívja a Létet, az Embert.
3. A Lét birtokolja a Hitet.
4. A Hit megtalálja Istent.

a világban uralkodó Rend megvalósulásának mélyebb okait és összefüggéseit.

A kutató munkájáért még fizetést is kap. Ezért vele szemben kialakul egy elvárás, ami akár el is térítheti a valóság tisztán látásától.

A Világegyetemben lent, az alapoknál elképesztő, de számunkra még láthatatlan Rend van. És ennek a Rendnek a léte – első megközelítésben – tőlünk független.

A szobánkban kialakított rendet mi hozzuk létre. Mi szabjuk meg a tévé, a bútorok, kedvenc tárgyaink helyét, hogy mikor takarítunk.

De ki hozta létre a Világegyetemben uralkodó káprázatos, az ember számára még alig tudatosítható, általunk képhez még nem társítható Rendet?

És a képtelenről lesz-e valaha képünk?

A Világegyetem Rendje valóban a „véletlennek” lenne köszönhető?

Ki hozta létre a Világegyetem fölfoghatatlan tökéletességű anyagi szubsztanciáit, és azok fölülmulthatatlan rendezettségét ki valósította meg?

A véletlen?

Az Univerzum, a maga totális valóságában valóban a véletlennek köszönhető?

A magyarázat meg csak annyi lenne: minden azért létezik, mert léteznie kell; minden azért van így a világban, mert így kell lennie?

Tudjuk, mindennek oka van. Az ember mindennek az okát keresi. Kivéve a legvégső ok, aminek nincs oka.

Vagy akkor még sincs mindennek oka?

Tehát a legmélyebb szinten már azt felesleges keresni.

Ha ott nincs ok, akkor mi van?

Szükségszerűség.

A legmélyebb szinten nem okokat, hanem szükségszerűségeket kell keresni – és rájuk találni.

Vannak dolgok a Világegyetemben, amik a szükségszerűség okán léteznek.

A legmélyebb szinten a szükségszerűség az uralkodó tényező.

A Világegyetem szükségszerűségeibe az emberi lét is beletartozik.

Létezésünknek nincs oka, csak kényszerűsége?

Tehát létezésünk okát nem érdemes keresni?

Nem különösebben, mert nem lelhető föl.

Csak szükségszerűségének ereje világít töretlenül.

Egyesek szerint nincs értelme feltételezni egy mindenek fölött álló szellemiség, Isten létét... Bevonását a Világegyetem teremtésébe...

Vannak egyének, akik azt szajkózzák: tagadd meg Istent! Ők nem kérnek többet, minthogy tagadd meg az életed, tagadd meg gyermekeid jövőjét, ne higgy nagyszerű dolgokban és ne tervezz, minőségileg visszafelé fejlődj.

Gondolkozzatok el, milyen érdekek húzódnak meg azok oldalán, akik így le akarnak alacsonyítani téged, és milyen silányak ezek az emberek, akik tagadják a Világegyetem totális rendszerét!

A maguk képére akarnak alakítani, hogy bábbá válj. Hogy ne keresd a mély igazságokat, ne láss magasztos értelmet.

A szobánkban uralkodó rendet mi hozzuk létre, ezt nem gondolom, hogy bárki tagadná. Viszont bennünket, e rend létrehozóit már a véletlen szülte. Ebből következően a Világegyetemben uralkodó Kozmikus Rendet is a véletlen kellett, hogy szülje...

Itt valahol lélekben elakadunk, mert egy ilyen állítást ésszerűen nem vagyunk képesek elfogadni.

Egyáltalán: létezik, létezhet olyan ember, aki a Mindenség létezését ezen logikai okfejtés után rá merné fogni a véletlenre?

Igen, élnek ilyen emberek is.

Akkor viszont a részükről a véletlennek elképesztő ereje mutatkozik. Ebben a „véletlenben” megmutatkozik a „tudatosság”!

A magam részéről nem hiszek a véletlenben. Viszont hiszek a Nagy Igazságokban! Tudom, hogy a Kozmikus Rend csak azok számára mutatkozik meg, akik kutatják, és látni akarják azt. Csak a mi számunkra mutatkozik meg, akik irányultságuk, érdeklődésük révén képesek észrevenni, látni és csodálni a Világegyetem mély, különös, megingathatatlan belső rendjét.

Az emberi szellem megjelenése is a Rend egyfajta megnyilvánulása, különös manifesztálódása.

A Rend látásához tudás kell. Az alap-rend látásához, amely a „legmélyebb” szinten található az Univerzumban – amit nyugodtan nevezzünk az isteni struktúra alapjainak –, nagyon nagy tudás kell, rendkívül mély ismeretek.

Pontosabban: alapismeretek!

Az ott megvalósuló Rend határozza meg a Világegyetem valódi működését. Azért alap-rend, mert ez szabja meg az általunk már ismert rend szabályait.

Ebben a könyvben segítünk meglátni az isteni rendet azáltal, hogy egyedülálló tudást vagyunk képesek közvetíteni felétek. Az isteni tudást önállóan felfedezni, meglátni, érzékelni csak egyfajta, totális azonosulás képességének megszerzése után lehetséges, amire csak egy kicsiszolt, arra élesített, „előre felkészített” tudat képes.

Nem léteznek véletlenek! Minden bekövetkezett eseménynek megvan a szükségszerűsége és kényszere, ami az ember számára lehet, hogy csak később válik nyilvánvalóvá.

Egy esemény-láncolatra vagyunk fölfűzve. Mintha egy magasabb erő „labdázna” velünk, mi meg úgy hisszük, önállóan cselekszünk.

A világegyetemet irányító törvényszerűségek megismerése kényszer, ugyanis csak ezek ismeretében vagyunk képesek alkalmazkodásra, előrejelzésre, felkészülésre.

A Világegyetem legmélyebb törvényszerűségeinek meglátása egyfajta kiemelkedő jutalom – sőt szentség! Mert azon a legmélyebb szinten már közvetlenül Isten gondolataival, így magával a Mindenható Szellemisséggel találkozunk.

De mi is a „rend”?

Amennyiben hétköznapi szavainkkal akarjuk meghatározni ezt a fogalmat, rá kell jönnünk, hogy nem is olyan egyszerű.

A rend a dolgok, tárgyak, gondolatok célszerű elrendezése.

A Rendet képviseli a tökéletes volta valaminek.

Például a végső szubsztanciák felépítésének tökéletes volta, valamint szerkezetük egyformasága.

Képviseli a Rendet az elemi impulzusok egyfajta(!) különbözőségének rendszerbe foglalt volta is, ami a Világegyetem mozgását eredményezi. Ami végső soron a Mindenségnek életet ad, megszabja és kialakítja az Univerzum Totális Rendjét. Ami látszólag a „semmiből” létrehívja szellemisségünket.

A „semmire” hivatkozás azonban nem más, mint tehetetlenség. Ezért hivatkoznak az Ősrobbanás elméletének hívei is a „semmire”, mert szembetalálkoznak saját tehetetlenségükkel.

Mi viszont Isten szerepét fedezzük föl létünkben, és a vele való kapcsolat fölvételének lehetőségeit kutatjuk.

A Világegyetem vizsgálatakor szembekerülünk annak mérhetetlen célszerű elrendezésével.

Nyilvánvaló, hogy a Világegyetemben léteznek örökké megmaradó mennyiségek és megváltoztathatatlan tulajdonságok és kényszerek, valamint azok törvényszerűségei, aminek a tényével elsősorban azok a természettudósok szembesülnek, akik a hétköznapi embernél sokkal mélyebben látnak bele a Világegyetem rejtelmeibe.

Mert akármennyire bírálhatjuk is a hivatásos kutatókat, én is több szempontból kritizálom tevékenységüket, akkor is az ő tudásuk és lehetőségeik – ritka kivételektől eltekintve – a legnagyobbak.

A világban uralkodó Rend minden kutatót meglep, és a csodálattal telített hódolat érzését váltja ki. A tudós lelkét mélyen érinti, hogy a Mindenségben valamiért minden a helyén van. Minden a helyére van illesztve.

Ezért lesz minden igazán nagy tudós vallásos. Mert szembe találkozik a „Renddel”! Azzal a Renddel, amit nem ember hozott létre, és nem is boríthat föl.

Ha lehetősége lett volna rá, már rég megtette volna. Mert mindig éltek olyan emberek, akik a Rend ellenségei voltak.

Ezért törvényszerűen létezik, léteznie kell egy olyan Rendnek, amihez az ember nem férhet hozzá, nem nyúlhat bele, csak tudomásul veheti.

A természet kutatása során a titkok mélyét kutató ember, bármerre is tekint, mindenhol egyfajta szigorú, felboríthatatlan Rendet tapasztal. Kivételt nem ismerünk.

Ami érvényes az atomok szintjére is, a csillagok világára is.

Hoylet, a neves angol kozmológust, csillagászt, aki nem volt képes azonosulni az Ősrobbanás-elmélet terminológiájával, meglepte az Univerzum intelligenciája. A csodálat érzését váltotta ki benne az, hogy a csillagok működése is „véletlenek” sorozatának köszönhető. Megragadta az a tény, hogy a Kozmikus Rend mintha aszerint állt volna össze, hogy a csillagok működjenek. Sőt mintha a Világegyetem azért létezne, hogy mi létezzünk. Hogy képesek legyünk fölfogni milyenségét, szerkezetét.

Miért van szüksége a Világegyetemnek szellemiségre, aki képes fölfogni kinézetét, minőségét?

Mert ha nem lenne emberi lélek, szellemiség, aki képet alkot arról a világról, amely őt életre hívta, akkor annak léte értelmetlen volna. A Világegyetemben pedig értelmetlenség, céltalanság nem létezhet! Amit alapelvként rögzítünk.

Ez egy olyan alapvető törvény, amelyre nyugodt lélekkel építhetünk. *Amiből következik, hogy létünk sem lehet értelmetlen!*

Visszatérve a csillagokhoz, azok viszont azért teremthetők, hogy biztosítsák az ember születéséhez, létéhez nélkülözhetetlen meleget, az egyenletes hőmérsékletet az életet hordozó bolygón, beleértve a mi Földünket. Mert a Rend végcélja a lét folyamatos fennmaradásának biztosítása a Világegyetemben.

Egy adott égitesten a szellemiség kialakulásához kedvező feltételek elképesztő sorozata, idő és viszonylagos nyugalom szükséges. Az életet hordozó bolygók születésére azért van szükség, hogy a megszűnt életeket a Világszellem pótolja.

Gondoljunk bele, hogy az emberi lét kialakulásához hozzávetőlegesen ötmilliárd év szükségeltetett bolygónkon. Mintha az egész Világegyetem léte az emberiség és a hozzá hasonló civilizációk létrejöttét szolgálná. Mintha a Világegyetem kozmikus szellemi ereje, tudata azért küzdene, hogy a megfelelő körülményeket biztosítsa a szellem kialakulásához. Amit viszont csak rendkívül körülményes módon, iszonyatos materiális háttérrel képes megvalósítani.

A bennünket alkotó sejtek a mi testünket szolgálják, annak alkotórészei és lelkünk „tartóoszlopai”.

Ugyanakkor föl kell tennünk a kérdést: A mi létünk vajon mit vagy kit szolgál? Mert a mi létünk nem lehet végcél! Ahhoz túl tökéletlenek vagyunk.

A végcél csak egy összehasonlíthatatlanul magasabb, egy önmagában tökéletes értelem létének biztosítása lehet.

Az ember hozzá van szokva, hogy a rendet kell tartania. A szobájában, a lakásában, a környezetében és főleg a lelkében. Az utóbbi már nem annyira természetes. Talán lelkünk rendben tartásával foglalkozunk a legkevésbé. Ezen a hiányosságon kell túllépni tudásunk növelésével.

A bibliai rend

A Bibliában föllelhető rend csodálatos! Azért lehet csodálatos, mert az Igazságra épül.

Sokat veszít az az ember, aki nem képes megérteni a Bibliában rejlő magasztos bölcsességeket. Az ott leírt legfiatalabb Igazságok kora is kétezer év. Már akkor is képes volt megfogalmazni az ember a világ filozófiai oldalának kiemelkedő Igazságait. A gondolati elemek mélységének nagysága teszi a Bibliát egyedülálló alkotássá, ami százmilliók életvezetését segíti, biztosítja a reményt, a hitet.

Akik írták, Isten munkásaivá szegődtek. Követek voltak, akiket megszállt az Igazság Szelleme.

A próféták egyedülálló halandók, akik azért küldettek a Földre, hogy megfogják az emberek kezét, és az Igazság Útján a Mindenható felé vezessék őket.

Elgondolkodhatunk azon is, hogy miért nem bukkantak föl próféták az elmúlt két évezredben a keresztény vallás körén belül, annak fennhatósága alá eső területeken.

Minden tökéletes? Minden rendben való?

Aligha!

Egy új kor megannyi új kihívást jelent, és az ehhez tartozó fölfogást, ideológiát. Egy új kor egy új igény kialakulását jelenti.

Azért nem jelentek meg próféták, nem állt elő életünk minőségi kényszere, mert nem jelent meg új igény, ami fölfogásmódunk drasztikus átalakítását szükségszerűvé tette volna. Nem jött létre az új tanok kialakulásának kényszere.

A szükségszerűség most van kialakulóban.

Napjainkban új ismeretek bukkannak föl, amelyek a meglévőtől eltérő fölfogásmódot kényszerítenek ki, mivel azok alapján nem értelmezhetők.

Az új felismerések, tények új ideológiát követelnek. Mivel a régi keretében nem illeszthetők természetes egésszé.

A Biblia, annak ellenére, hogy egyik oldalról rendkívül sokat ad, természettudományos világképe viszont hiányos. A Biblia egyik oldalról tökéletességet nyújt az embereknek, mert a teljesség szól belőle. Viszont ami nem teljes, azt azzá kell tenni. Az új kor szellemének megfelelően.

Át kell alakítani önmagad. Előtte azonban elengedhetetlen a jó szándék, a megismerés céljának kijelölése:

Én vágyom az Igazságra. Lelkem kívánja, hogy a legmagasabb szellemiség közelébe kerüljek.

A jó cél felé törekvés során kialakul benned az igazságérzet rendkívüli képessége. Bensőd érezni fogja az Igazság Útját, és te azon fogsz közlekedni. Végül eljön a nagy pillanat, amikor már képes leszel megérezni, fölfedezni a nagy Igazságokat.

Lelked a tudás révén összhangba kerül a Világegyetem Univerzális Szellemiségével, ugyanakkor egyensúlyba kerülsz önmagaddal, cselekedeteiddel a jót fogod szolgálni. Kifejlődik benned az érzések harmóniája, ahogy Isten szellemisége szétterjed lényedben. Később mélyen tudatosul benned a Lényeg, és már a Mindenható Szellemiség irányítja sorsodat.

Életed vezérlőjévé válik az Igazság. Eszerint élsz, általa ítélsz. Biztos úton közeledsz a legnagyobb igazságok felismerése felé.

Mert az Igazság Igazságot, a Hamisság Hamisságot szül.

Az én esetem egyedien különleges volt. Számomra az a különös sors adatott, hogy Isten följánlotta az Ő útját. Megadta a lehetőséget, hogy rálépjek. Biztosította az indíttatás feltételeit. Miközben én nem hittem benne, de hittem az Igazságban. Adott egy gondolatot, majd még egyet, s még egyet. Nem haragudott, hogy tagadom létét.

Vezetett. Az Igazság útja a Mindenhatóhoz vezet. Tudta, hogy előbb-utóbb úgyis rátalálok.

A gondolatok sorából pedig egy gyönyörű komplex kép bontakozott ki: az Isten által teremtet világ, a maga elképesztő, lenyűgöző valóságában. Nem úgy, ahogy a tudósok magyarázzák, annál sokkal teljesebben.

Valamikor teljesen Isten-tagadó voltam. Elképesztő merevséggel tagadtam létét – hatott rám a szocializmus materialista romboló szellemisége.

Ma már látom, hogy az Istent tagadó kommunista ideológia egy sivatagba kísérelte meg száműzni az ember szellemiségét. Egy olyan terméketlen szigetre, ahol meg van fosztva a valóság nagyszerűségétől, a komplex igazság látásától. Ami egyértelműen a legsúlyosabb bűnöket is elkövetni képes hatalmi réteg uralmát hivottat biztosítani.

Az az út a szellemiség rombolásának útja volt, még akkor is, ha egyesek a valóság hiányos látásának folytán becsapják önmagukat, és nosztalgiát éreznek a régi rendszer iránt, aminek ugyanakkor tagadhatatlanul voltak hasznos elemei.

Vallásom szerint evangélikus vagyok. Édesanyám beíratott konfirmálni. Tudtom és beleegyezésem nélkül. Tizenhárom-tizen-négy éves lehettem. Előtte már pedzegette szándékát, amire én hevesen reagáltam. Nem kérdezett meg: akarsz-e járni? Beíratott, már csak a tényt közölte.

Érzelmileg tomboltam magamban! Én nem megyek, mondtam még édesanyámnak is. Meggyőződéssel vallottam, nincs Isten. Senki nem lett volna képes meggyőzni akkor az ellenkezőjéről. És így is éreztem, abban a gondolatilag szűk világban, amelybe beszorultam. Beleszorított a szocialista ideológia.

A tennivaló, hogy én konfirmáljak, teljesen akaratom ellen volt. Egy idő után lenyugodtam és elkezdtem gondolkodni. Igaz, hogy rendkívül idegenkedem a vallás tanításaival szemben – elveim ellenére van –, ám édesanyámat szeretem. Amit csak lehet, mindent megtesz értem. Megérdemli, hogy teljesítsem akaratát.

Egyszer eljött a nap, amikor elkezdődött a lelki felkészítés. Némi távolságtartás volt bennem, de mentem. Akkor tájt nagyon tetszett nekem egy kislány. Mit ad Isten, őt is ott láttam. Boldog voltam, hogy rendszeresen láthatom majd. Alig vártam a következő alkalmat, hogy mehessek. Igen ám, de ő másik csoportba került.

Ott, akkor a Teremtő megmutatta már számomra magát, amit akkor nem, csak sok évvel később tudatosítottam, amikor már nagyon sok nehézségen küzdöttem át magam. De a hit korszaka ezek után még mindig csak évtizedek múlva érkezett el számomra.

Harminchét éves korom körül kezdett a Hit érlelődni bennem, hozzávetőlegesen húsz évvel ezelőtt. Azóta tart a kiteljesedés a Mindenható teljes világa felé.

A konfirmációra való előkészítést egy csodálatos ember, Megyer Lajos pap bácsi tartotta. Úgy húsz évvel később ő adott össze bennünket a nyíregyházi evangélikus templomban. A szertartás után azt mondta: ritkán látni két olyan egymáshoz illő embert, mint amilyenek mi vagyunk.

A kényszer életünkben örökösen fönnáll, és az Igazság felismerésének útjára terel. Annak szűk ösvényének föllemelésére szorít. Csak olyan sok életünkben a zavaró hatás, ami a lényeg látásától eltérít. Sokan a Földre érve nem képesek érzékelni a feladatot, amit az égben kaptak.

„Egyedül Isten ad bölcsességet!”

A Biblia csodákra képes! Ezt már sokak számára bebizonyította. Írom ezt a könyvet.

Most 2008. december 29-e van, hétfő reggel 8 óra 45 perc.

Még tegnap este valamilyen oknál fogva lecsúszott a Biblia a szőnyegre, és határozottan(!) kinyílt egy bizonyos helyen. Nem zártam be, csak az oldalszámra tekintetem: 513. Nekem különösen jelentős ez a szám, mert ötödik hó tizenharmadikán születtem. Világos volt számomra, hogy üzenet érkezett.

Szerettem volna megkeresni, elolvasni a kinyílt lapon az üzenetet, de édesanyámmal egy kisebb vitába bonyolódtam, kislányomnak is volt valami kérése, ezért a Bibliát úgy, nyitottan oldalra helyeztem. Az üzenettel való szembesülésre, amit felfokozva vártam, most került sor, és annak töménysége mellbevágott!

„Egyedül Isten ad bölcsességet!”

Kell ennél nagyszerűbb, csodálatosabb üzenet? Kell ennél tökéletesebb üzenet?

Az üzenet vitathatatlan megerősítés számomra, hogy jó úton járok, amikor ezt a könyvet írom. Azt mutatja, hogy a Mindenható által kijelölt ösvényt járom. Ha néha le is kanyarodok, eltévelygek, hibázok, netalán bünt követek el, de visszatérek arra az útra, amelyre a mindenható óhaja vezet. Mert ha „egyedül Isten ad bölcsességet”, tudást, akkor nyilvánvaló, én is tőle kaptam. Ezt a tudást pedig még nem birtokolja rajtam kívül senki ezen a Földön.

De olvassuk tovább az üzenetet, kutassuk annak mélyebb értelmét!

Honnan jön tehát a bölcsesség?

Hol van az értelem lelőhelye?

Rejtve van minden élő szeme előtt,

*Az ég madarai elől is el van takarva.
A pusztulás és a halál ezt mondja:
Csak hírét hallottuk fülünkkel.
Isten ismeri az ahhoz vezető utat,
Ő tudja annak lelőhelyét.
Mert ő ellát a föld széléig,
Mindent lát az ég alatt.
Amikor megszabta a szél erejét,
És megállapította a vizek mértékét,
Megszabta az esőnek a rendjét
És a menydörgő viharfelhők útját:
Akkor megtekintette és számba vette,
Elkészítette és megvizsgálta a
Bölcsességet.
Az embernek pedig ezt mondta:
Íme az Úr félelme a bölcsesség,
És a rossz kerülése az értelem.*

(Jób könyve 28/20-28)

A Bibliának tudata van. A Bibliából Isten szellemisége sugárzik. A Mindenható csodálatos szellemisége. Az ember érzi, hogy a benne megfogalmazott mély gondolatok ott kavarognak az Igazság Szent Mezején, mélyebb értelmet sugallnak. A Bibliában leírt mondatok jövőt meghatározó üzenetek.

Mert mi az Igazság?

Termékenység.

És mi a gazság?

A termékenység gyilkosa!

De ki képes megérteni a Biblia által sugárzott mély Igazságokat? Ki alkalmas szavakra váltani, olyan szavakra, amelyek szárnyalva viszik mások tudatába is Isten szellemiségét.

A Biblia szellemiségét nehéz rögtön megérteni, nem lehet azonnal tudatosítani. Van, akinek több évtized szükségeltetik, hogy tudatába ékelődjön a Szent Könyv szellemisége. Így volt ez az én esetemben is.

Akkor is olvasni kell, ha nem érted. Azért nem érted, mert sejtjeid még nem rezonálnak az isteni gondolatokra, még távol vagy a magasabb szellemi világtól.

Elsősorban természettudományos világképünket kell stabil alapokra helyezni. Ami a tudósok feladata lenne, de nem képesek ennek a feladatnak megfelelni.

Határozottan le kell szögezni, hogy a kijelentés nem a Biblia kritikája, mert az önmagában egy tökéletes mű. Hogyne lenne az, amikor emberek millióinak ad nap mint nap vigasztalást, utat és Isten közelségét, amit Jézusnak köszönhetnek.

Jézus nélkül a Biblia nem lenne Biblia. Az Újszövetség nélkül pusztán a zsidóság nagykönyve lehetne, és nem a keresztény világé. A kereszténység egy új hajtás, egy új fa, ami a megbocsátás szellemiségéből nőtt ki.

Csak sajnálatos módon a keresztény szellemiség valós életben való alkalmazása nagyon kevésbé valósul meg.

A javaslatom, hogy tudatunkban legyen egy bázis, amely a Bibliát elfogadja egy egységes egésznek. Nem bíráljuk, mert nem bírálhatjuk. A kritikával gyengítenénk önmagunkat, hitünket.

Ugyanakkor a tudás oldalán építkeznünk szükséges. Keresnünk kell a továbblépés lehetőségét, ami csupán az ismeretek magas szintjén mutatkozik meg.

Azokban a hívőkben, akik a Bibliát tökéletes, mi több egyedüli, felülírhatatlan olvasmányként kezelik, fölzúdulást kelthet a fenti kijelentés, és a Biblia elleni támadásként foghatják azt föl.

Nem az!

Ennek az írásnak a legfőbb célja az ismeretek növelése, az emberek, az emberiség tudásának emelése. A legmagasabb szintre emelése! Magának az életnek a könnyebbé tétele.

Ez a könyv a változás szelét indítja el, és támad. Támadja a hazugságokat, a hazugokat, a téves eszméket, és mindent, ami nehézséget okoz az embernek, és megnyomorítja az emberiséget, bennünket.

Mindezt úgy teszi, hogy keresi az Igazságot.

Az általam már csodás módon megkapott Igazságokat igyekszem bővíteni, kiteljesíteni azáltal, hogy felderítem környezetüket. Keresem a természet Igazságait, a Világegyetem Rendjét biztosító legalapvetőbb törvényeket és a lélek egyedülálló, mindenek fölött lebegő igazságait.

Azokat a különös rejtélyeket szeretném megérteni, amelyek képesek az anyag fölé emelni bennünket. Megérteni azt a minő-

ségi pluszt, ami megjelenést, formát képes adni lelkületünket. Föltánni, hogy milyen törvényszerűség útján jelenik meg a Tudat, aminek létezése magyarázatot követelő tény.

A lelki Igazságokat kutatom, amelyek meghatározzák életünket. Akár van rálátásunk azok bennünket befolyásoló kényszereire, akár nincs. Ami nincs, azt akarom, hogy legyen.

Látni szeretném a test, a lélek és a szellemiség közötti kapcsolatot. Egységét a Világegyetemmel. Kerestem a Tudás és Isten közötti kapcsolatot. Miközben meg kellett tapasztalnom, hogy a kettő valahol egy.

Minden tudás Istentől ered.

Olyan ez, mint ahogy a mozgás az anyag elválaszthatatlan tulajdonsága.

Azt akarom világossá tenni a számotokra, ami számomra egy hosszú út során már világossá vált:

Ha megtalálsz a legnagyobb titkokat, akkor szembe találkozol Istennel.

De csak akkor találhatod meg a legnagyobb Igazságokat, ha átlényegülsz, ha egyfajta megtisztulási folyamaton mész keresztül. Amikor már nem akarsz rosszat, nem vagy irigy, és amivé válsz, maga a megdicsőült ember. Aki birtokolja a tudást.

Olyanná kell válnod, aki látja a Lét felelősségét, aki megtapasztalja a maga valóságában az Isten által teremtet világot. Látja az okokat, a következményeket, látja az értelmet. Tisztában van önmaga szerepével, hogy okkal került erre a világra, létezése nem hiábavaló.

Mert a Mindenhatónak minden létezővel dolga van, minden születőre szerepet oszt. Amit a feladatra kiválasztott személy vagy főlvállal vagy nem.

Ha nem, akkor majd egy következő újjászületése során kell, hogy főlvállalja – önként. Lehet, hogy százszor, ezerszer születik, és még akkor sem érzi meg a felsőbb óhajt, de ezeregyedszer már igen.

Mert nincs más választása, mint megfelelni az elvárásnak. Mert az igazság az, hogy ez a legjobb választás. Mert az Igazság mindig a legjobb választás.

Ennek fölismerése nem egyszerű. Eszerint alakítani életünket pedig még kevésbé egyszerű.

A vallások egyesülése szükséges

Induljunk ki abból az aspektusból, hogy minden vallás tudomány. Minden vallás hisz egy, a világot irányító szellemben, tudatban, erőben. Minden vallás foglalkozik az embert érintő legfontosabb kérdésekkel. Minden vallás foglalkozik az eredet kérdésével. A Világegyetem mibenlétével. A születéssel, az emberi szellemmel, a lélekkel. Ezért mondjuk, hogy a vallás – tudomány.

Viszont az is kijelenthető, hogy a tudomány – vallás. A vallások kialakulásának indítéka a lélek eredetének, forrásának kutatása, egyfajta gyökérkeresés.

A vallások szerint Isten teremtette a világot. Minden vallás önmagát tartja a legtökéletesebbnek, az egyedüli igaznak. Léteznek türelmes ideológiák, és vannak, akik radikálisan ítélik meg a többi vallást.

Fogadjuk el, hogy Isten teremtette a világot. Ami után föl kell tennünk a kérdést: milyen is az Isten által teremtett világ?

És ezt a kérdést minden vallásnak föl kell tennie!

A tudósokat, az emberiséget is rendkívül foglalkoztatja a Világegyetem igazi, mély valósága. Ugyanaz a valóság, amelyet a vallások Isten akaratának tulajdonítanak.

A különbség a vallás tudósai és a társadalom által eltartott hivatalos tudósok között csupán abban léphet föl, hogy az Univerzum teremtett vagy nem teremtett. A végeredmény, amelyhez mindkét oldalról közelítenek, ugyanaz. Az a Világegyetem, amelyben élünk. Akik a Teremtés ellen lépnek föl, nem képesek megmagyarázni a Mindenség végtelen rendezettségét. Ezt a fölfoghatatlan rendezettséget lehetetlen a véletlen számlájára írni.

A vallások továbblépnek, és a Világegyetem rendezettségét Isten teremtő akaratának tulajdonítják. Az Isten által teremtett világ rendezettsége okaként Istent nevezik meg.

A vallásokban Isten a végső ok – mindennek a végső oka. Miből, hogyan teremtette Isten a Mindenséget? Ez rejtély. Valószínű a semmiből, akarata révén. Isten a semmiből képes valamit teremteni? Amennyiben mindenható, ez természetes. Isten örök és teljes. A végtelenben leledzik.

Fölvetődhet a kérdés: végtelen léte folyamán miért csak „most” jutott eszébe megteremteni bennünket? Ugyanakkor az is: nem

jut-e eszébe Istennek valami hasonló, hogy egy újabb világot teremtsen, vagy esetleg bennünket megsemmisítsen?

Amennyiben Isten tökéletes, akkor a legtökéletesebbet alkotta meg. És azt soha nem semmisítheti meg!

Viszont Világegyetemünket sokan nem érzik tökéletesnek. Ez az érzés megkérdőjelezheti Isten tökéletességét? Vagy inkább a mi ítélőképességünk szorul korrigálásra? Minden valószínűség szerint, az utóbbi.

A Megváltoztathatatlan igazságát céltalan megkérdőjelezni. Az Örökkévalót – amellet, hogy lehetetlen – hiábavaló kérdőre vonni.

Térjünk vissza ennek a fejezetnek a témakörére!

A jövőben a vallások kiteljesedésével azok egyesítése szükséges. Annak ellenére tényként kell tekinteni, hogy tökéletes egyesítés nem érhető el.

Minden vallás meg kívánja őrizni a saját arculatát, amelyet a Teremtő lehelete kölcsönzött Isten küldöttének, az adott vallás prófétájának. A közeledés csak az által érhető el, ha megismerjük az Isten által teremtett világot. Egyedül a Valóság Igazságain keresztül közelíthetünk Isten szellemiségéhez. A vallások sem tehetnek mást. Figyelembe kell venniük a Lét és az anyagi valóság kikerülhetetlen realitásait.

A végső tudás irányába történt haladás révén közeledhetnek a vallások egymáshoz. A vallások a legmélyebb ismeretek megszerzésének révén valósíthatnak meg egy totális egyesülést.

A tudás egy magasabb fokán.

A tudás legmagasabb fokán.

Az Abszolút Igazságok fényében.

Ahol mindenki láthatja Isten alkotását.

Magát Istent azonban hétköznapi szemmel nem lehet meglátni.

Hiszünk valamiben.

Hiszünk Istenben!

De mi is valójában az Isten-hit?

A legegyszerűbb és legigazabb magyarázat talán a következő: Aki hisz Istenben, az az ember elfogadja, hogy egy magasabb szellemi egység atomnyi eleme. Hogy többek vagyunk, mint amennyit látunk vagy érzékelünk.

Az Isten-hit akkor kezdődik, amikor az ember észreveszi, hogy egy magasabb rendszer része. Később tudatosítja, hogy tevőleges

egysége. Legmagasabb fokon pedig tisztán látja, hogy elválaszt-hatatlan, örök része. Testiségében és szellemiségében egyaránt.

Aki hisz Istenben, az az ember elfogadja a Lét csodálatos ér-telmét, és igyekszik megtalálni a Mindenható logikáját, amelynek alkalmazásával megtervezett és életre hívott bennünket.

Isten teremtménye végső soron el kell, hogy fogadja a Lét nagyszerűségét, és el kell, hogy fogadja a Lét anyagfölöttiségét, annak minőségi jussát.

Ami az anyagból pusztán nem levezethető.

Rend az emberi lelkekben

Mikor lesz béke a világban?

Ha Rend lesz az emberi lelkekben. Ha tisztán látjuk Isten Tör-vényeit, és nem szegjük meg azokat. Csak az isteni törvények tiszteletben tartásával nyerjük meg a békét, a nyugalmat, a bol-dogságot.

Az isteni törvények nem engedik meg más emberek kihaszná-lását, félrevezetését, semmibe taszítását, amit ma Magyarorszá-gon a vezetés művel. A vezetők lelkében nincs rend. A nyugalmu-kat soha nem érik el.

Ők szembehelyezkedtek Isten törvényeivel, és a büntetésük is ki van már jelölve. Bűneikre meg van a büntetés! Egyrészt itt a Földön, még életükben – de mi ez majd az égben kapott bünte-téshez képest? Mert bűn büntetés nélkül nem marad. Amióta vi-lág a világ. Ez a törvény!

Az Igazság Egyhez vezet!

A Világegyetemben, annak végleteiben, sarkaiban mindig az Egyhez közelítünk.

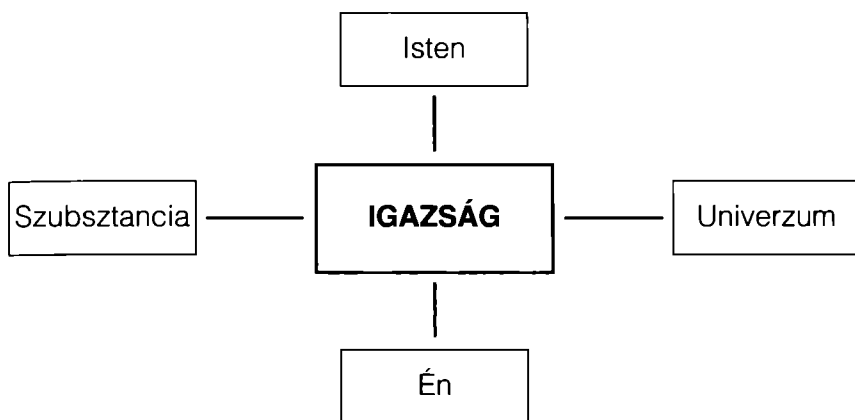
Az Egyek adják az Egységet!

Az egyetlen Szubsztancia.

Az egyetlen (materiális) Univerzum.

Az egyetlen Én.

Az egyetlen Isten!

Az Igazság Egyhez vezet!

Isten szava

Ne tessedj Nao, lelkem küldötte!

Négyszer árverezték házadat... Nem segítettem, hogy a gonosz ne legyen úrrá rajtad? Nem támogattalak, mikor ki akartak űzni otthonodból? Nem küldtem néked segítséget, amikor bajban voltál, amikor szenvedtél? Nem vezettelek utadon hitetlen korodban?

Mert ki az, aki segít? Aki vagyont ad a temérdek gazdagságot birtoklónak vagy aki pálcát nyújt az örvénybe kerülőnek, és kihúzza a bajba kerültet, mielőtt azt a mélység elnyelné?

Rád bízam színem előtt az Én titkomat, mert bizalmat te kaptál a milliárd születendő lélek között. Méltónak arra az a nép tartatott, akik közé lelked születni rendelttem.

Te vagy egyedül ezen a bolygón, aki látja a világ teremtésének misztériumát, szemérmetes törvényeim, és aki az én egyik legfőbb titkom birtokába juthatott.

Add át az Igazságot az embereknek, hogy kiteljesedhessenek!

Leküldtem lelked a Földre, testet adtam hozzá, és odarendeltem segítőidet is.

Mért vagy olykor hitetlen?

Nem nyertél tanúbizonyságot, hogy Én veled vagyok?

Nem érezted segítő kezem, amikor gyötrődve, izzadságban vergődve kerested a kiutat?

Mindig adtam annyit, ami megmentett, meg egy kicsivel többet, amit elherdáltál, és amit visszavettem tőled, mert nem akaratom szerint cselekedtél!

Sok munkám és nagy reménységem van benned.

A nehezét már leküzdötted, és én már új utat készítek elő neked!

Olyan tudás birtokosa vagy, ami még senki másé a Földön.

Meg fogod találni azokat, akik majd segítenek, mert Én kezet nyújtani rendeltem őket neked, és ők meg fognak találni téged, hogy az én Tudásom elterjedjen a Földön!

Keresd országod nagyjait, mutassák meg az ő nagyságukat!

Keresd a jó módúakat, kérd a segítségüket!

Keresd a szegényeket, a Hittel bírókat, mert ők biztos, hogy lelkükbe fogadnak! Mert ők az utolsót is képesek odaadni, míg a jó módú vonakodik. Mert a jó módút jobban érdekli saját gazdagsága, annak biztosítása, mint lelkének üdve!

A dúsgazdag milliárdos rád se néz. Egy furcsa figura vagy a szemében, akivel nem tud mit kezdeni.

Hallja, amit mondasz, de nem érti. A legtöbb nem is akarja megérteni. Szegények ki vannak feszítve a gazdag világ könyörtelen hálójában. Be kell tartaniuk az ott uralkodó könyörtelen, és sokszor elvtelen törvényszerűségeket. A törvény határán játszanak, járnak ide-oda – büntetlenül.

A milliárdosnak töredék függetlensége van a nincstelen, utcán éjszakázó hajléktalanhoz képest.

Életének legfőbb célja: gazdagságának megőrzése. Mindent ennek rendel alá.

Országod nagyjai értéket képtelenek látni. Csak a hatalom az, ami érdekli őket.

Te inkább ellenség vagy!

Mert te akarsz.

Olyat cselekszel, amit ők képtelenek megérteni.

Neked tudásod van!

De a tudás hatalom.

A két hatalom pedig egyszer megütközik egymással.

Ők pedig veszíteni fognak.

Az Igazság malmai lassan őrölnek. Az én igazságom negyven éve „őrlődik”.

A nélkülözők között találod meg azokat, akik segítenek, mert ők éheznek az Igazságra!

Akik nem tudják, de várnak téged.

Ahogy ellenségeid szaporodnak, híveid úgy sokasodnak!

Isten szava:

Egyik nehéz utad lassan elfogy, viszont az én próbatételeim megszámlálhatatlanok.

A Rend előírja

Az új tudás, amely új korszakba vezet, Magyarországról indul ki, és terjed szét a világon, amit spirituális érdekek alapján, és szenvedések okán, ki kellett érdemelni.

Nagy palotákat nagy uralkodók építenek. Az egyiptomi fáraókat a felépített piramisok dicsőítik.

Az egyedülálló szellemi virágzást az ősök szellemi világa kelti életre. A folytonosság törvényszerűségét az élet minden területén tapasztalhatjuk.

A magyarság ezt a ma még fölfoghatatlan dicsőséget – ami még bizonyításra és felismerésre vár – az ősökből induló nagy-szerű, Istent elfogadó szellemiségnek köszönheti.

Minden dicsőség mögött a Teremtő áll. Aki akaratát néha rendkívül különös történések útján hajtja végre.

Minden dicsőségünk azon múlik, hogy őseink miként szolgálták Istent.

Hatodik érzék

Előtte soroljuk föl az első ötöt: látás, hallás, szaglás, tapintás, ízlelés. Vegyük ezeket figyelmesen szemügyre! Ami a szemünkbe tűnik, az, hogy ezeket mind testi érzékszervek közvetítik: szem, fül, orr, bőr, nyelv. Közvetettek, mivel a testünk megfelelő pontján keletkező érzeteket közvetítik ingerületek útján agyunkba. Az ingert kiváltó okot tehát nem közvetlenül tudatunk érzékeli.

De mi a hatodik érzék?

A hatodik érzék gyökere az ősi idők óta meglévő ösztön. Az ösztön mértéke a világ realitásaihoz való viszonyunk hatásfokát mutatja.

Az ösztön az élet különös, elsőfokú védelme. A lét sajátyszerű védekezése a világ támadásaival szemben, amely kibontakoztatva megjeleníti és a realitás szintjére emeli a magasabb szellemvilágot.

Az ösztön léte többé-kevésbé megfigyelhető a vadonban élő állatokban is. Az a vadállat tud nagyobb eséllyel fennmaradni, amelyiknek ösztöne, veszélyt érző képessége rendkívül fejlett.

Az életben nem lehet közlekedni hatodik érzék nélkül! Akiben a hatodik érzék rendkívül fejlett, az az ember képes elkerülni a veszélyeket.

Ezzel szemben az ösztön elsorvadása védtelenné tesz bennünket a láthatatlan támadásokkal szemben, mivel elválaszt bennünket az isteni igazságok közvetlen érzékelésétől. Ilyenkor jön a balszerencsék sorozata, amit a magyar egyszerűen, sokatmondóan *balsors*-nak nevez – amit Kölcsey még Himnuszunkba is belefogalmazott.

Hatodiknak nevezzük, amikor elsőnek kellene nevezni. Ugyanis általa közvetlenül és nem érzékszerveinken keresztül kapunk a Világegyetem rejtett tartományaiból információkat. Nem lehet összehasonlítani az első öttel, amely földi hatásokat közvetít, míg a hatodik érzék az égi kapcsolatok érzékelését szolgálja.

Életedben mindig veszedelmeknek vagy kitéve, amit az ember igyekszik kikerülni. Van azonban, ami elkerülhetetlen. Van, amikor egyenest beleszalad. És amelyek között sajnos van, ami végzetes. Ez a könyv segíthet elkerülni a veszélyeket, mert fejleszti rejtett képességeidet, segít felszínre hozni hatodik érzéked.

A civilizáció megöli a hatodik érzéket, elsorvasztja azt az ősi ösztönt, ami a Világegyetem titkos mélységeivel köt össze bennünket. Amit inkább tovább kell fejleszteni, mivel csak ezáltal szereshető meg az a csodálatos képesség, amin keresztül fölidézheted a múltat, általa léphetsz kapcsolatba őseiddel. Még magasabb fokon pedig beleláthatsz előző életeidbe, a lét körforgásainak spirituális törvényszerűségeibe.

A hatodik érzékre szükség van a létünket fenyegető veszélyek miatt, mert azok szüntelenül ott leselkednek körülöttünk, és nem

tudjuk, mikor csapnak le ránk, ismerőseinkre, barátainkra, rokonainkra, gyerekeinkre.

Sok balesetről szerzünk tudomást. Karambolokról, gyilkosságokról. Ott egy-egy embertársunk áldozatul esik. Miért pont őket, miért nem bennünket ért a csapás? Tehettek volna-e valamit végzetes sorsukat illetően? Ha igen, akkor hogyan? Ha elkerülik, akkor lehet, hogy a végzet ránk csap le?

Tegyük föl, hogy valaki rosszat akar nekünk. Képesek vagyunk-e ezt megérezni? És mivel az ember önkéntelenül védekezik a rossz ellen, tudat alatt énünk már készül-e a veszélyre? Nem ezért jönnek-e elő különös vészt jósló álmaink, mert érezzük a jövőt, kapcsolatban állunk vele, és érzékeljük annak kockázatait?

A végzetünkre is kaphatunk jelzést, figyelmeztetést, és mégsem tudjuk elkerülni. Akkor mi értelme van?

Merthogy van valami mélyebb értelem, az számomra kétségtelen.

Végzetek

Mindennek és mindenkinek megvan a maga küldetése és végzete. Minden népnek, nemzetnek megvan a hosszabb, rövidebb idejű szerepe az emberiség történelmi vonulatában. Amit habitusa és sokszor látszólagos szerencséje dönt el, hogy ez a szerep végül is milyen lesz.

Vannak népek, amelyek előtt még jelentős tettek véghezvitele áll, ami egyedülálló dicsőséget hoz számára. Ilyen nép a magyar is! Akit folytonosan elárulnak, amióta elvesztette függetlenségét.

Legutóbb az Európai Unió árult el bennünket. Úgy, hogy aszisztált országunk szétrablásához, népünk lezüllesztéséhez. Rablók prédájává tett bennünket, közöttük tekintélyes számban ott vannak az ország választott vezetői, akik udvarias gyávasággal engedik a konchoz a külföld hiénáit.

Európa az árulást már sokszor megcselekedte. Mert megcselekedhette. Mivel a magyar Istentől elfordult, és hitvány érdekekért önmagával harcol. Pusztítja önönmagát.

Ez a politikai tragikomédia az Európai Unió háttértámogatása, elnéző politikája nélkül nem mehetett volna végbe.

Itt egy törvény van: a gyengét még gyengébbé, majd semmivé kell tenni.

Föl kell tenni a kérdés: valóban gyengék vagyunk?

Egyik oldalról biztos. A másik oldalról a világ föl nem képes fogni, hogy milyen erősek! Mert a magyar szellemiség nélkül nincs az emberiségnek jövője! Van, amire sok évezredes spirituális tudásunk által csak mi vagyunk képesek!

Kivéreztetnek bennünket, mert a globális politika erővonalai ezt diktálják. Mint az osztrákok a török megszállás idején. Győztek, megverték a törököket. És olyan békét kötöttek, amelynél jobbat még vereség esetén is elértek volna.

Ez a politika. Ez az aljas politika.

A manipulált média a gátlástalan politika szolgálatában áll, és egyik oszlopos feladata a nép tudatzavarának előidézése. Aki ezáltal nem képes megkülönböztetni a rosszat a még rosszabbtól. Sőt sokan a jót sem tudják megkülönböztetni a rossztól! Ez a valódi tudathasadás! Ehhez kell „technikai” kidolgozottság!

Hitler negyvenkét merényletkísérletet élt túl. Ezeken kívül biztos volt még néhány száz, amiről nincs tudomásunk, mert nem érte el a végrehajtás fázisát. Némelyiket a csodával határos módon úszott meg, olyan is volt, hogy életét látszólag a fatális véletlen mentette meg.

Már ha lennének véletlenek. De nincsenek. Hitlernek életben kellett maradnia, és saját kezével kellett, hogy véget vessen életének.

Hitler védelem alatt állt, a végzetét fönn, az égből írták! Ezért voltak sikertelenek az ellene kísérelt merényletek. Öngyilkossága még azt sem engedte, hogy bíróság elé állítsák.

Hitlernek küldetéstudata volt, ami közel sem esett egybe valódi küldetésével.

Hitler saját népével elhitette, hogy az a többi fölé rendelt. A diktátor úgy gondolta, hogy a felsőbbrendűség a német faj kiváltsága, és az ő szerepe ennek bizonyítása, érvényesítése a világ előtt.

Közben Isten más küldetést szabott rá! Hitler személyében Isten figyelmeztette a zsidó népet. Arra kívánta emlékeztetni, hogy az eltávolodott tőle. És büntette azért, mert megfeszítette Szent Fiát! Jézus miatt kapták azt a mérhetetlen szenvedést.

Eddig a következtetésig jómagam is eljutottam, aminek bizonyítéka is megmutatkozott! Édesanyámtól hallottam, aki előtt nagymamám beszélt, ő volt fültanúja, ahogy egyesek a teherautókról kiabáltak: *Jézus miatt szenvedünk!*

Viszont azt is kiabálták némelyek: *Bennünket kocsin visznek, de benneteket gyalog fognak hajtani, mint a barmokat!*

Ami be is következett. Mert az oroszok ezt tették velünk. A második világháborúban a zsidó nép egy része megmenekült. És ki nek köszönhetik megmenekülésüket? Egy másik diktátornak, egy még nagyobb tömeggyilkosnak, akinek több ember élete szárad a lelkén, mint Hitlernek.

Isten, Jézus könyörgésének hatására, egy tömeggyilkos megmentőt küld a zsidó nép számára, és nem az isteni kegyelem általi megmenekülésben részesülnek!

Mire következtethetünk ebből? A szenvedések kora még nem járt le! A bűn még nincs feloldva! Napjainkban inkább meg van toldva! A zsidóság egyes vezetői halmozzák bűneiket!

Kíméletlenek más népekkel, az erkölcstelenség magvait hintik szerte a világban. Számukra egy nép, egy ország tönkretétele szinte csak játék. A szakadék szélére taszítanak népeket, miközben saját népüknek újabb kataklizmát készítenek elő.

A történelem nem játszik! Érvényesíti törvényszerűségeit, amelyeket bizonyos csoportok csak hiszik, hogy meg tudnak kerülni. A történelem igazságai mindig felszínre kerülnek, elvégzik munkájukat, és méltó helyére illesztik a nemzetek sorsát.

Törvényekkel nem lehet tiszteletet parancsolni. Vérről, fájdalommal nem lehet országot alapítani! De a gyűlölet lángját föl lehet lobbantani, a színészi magatartást ki lehet váltani, ami mögött az ellenfelek csak egyet akarnak látni: hogyan képesek a másikra megsemmisítő csapást mérni!

Amennyire egy nép más nemzeteket fizikálisan gyilkol, az erkölcsileg önmagát irtja, aminek következményeivel egyszer szembe kell néznie.

Az élet Isten adománya, amit csak ő vehet el.

Törvényekkel akarják a zsidó nép szenvedését világfájdalomná nyilvánítani. Más népek ellen elkövetett bűntettekről viszont csak akkor ejtenek érdemben szót, ha az érdek-frontvonalukat erősíti.

Ami törvény által kötelező, az már nem lehet tiszta. Ott már nem a szív diktál, hanem a kényszer. Ott megjelenik a manipuláció, a hitvány érdek.

Szenved maga a zsidó nép is. De ragaszkodik az anyagi jólétéhez, ahelyett, hogy Istenhez ragaszkodna, és Jézus szent küldetését elismerné.

Az egyszerű ember képes volt mindig érezni a másik egyszerű ember fájdalmát. Ezért sírt nagyanyám, amikor meglátta őket a teherautókon.

Rászólt az egyik csendőr:

Ne sírjon, mert magát is fölrakatom!

A másik csendőr meg mondta:

Menjen innen, jóasszony, mert tényleg bajba kerülhet. Máshol sírjon!

Édesanyám sokszor mondta:

Nagyanyád megsiratta őket...

Ha alaposabban utánanézőnk, akkor a zsidóságnak jelentős szerepe volt Magyarország trianoni szétdarabolásában, meggyengítésében. Erről nem beszélnek. Egy gyenge ország tehetetlen. Ennek a tehetetlenségnek volt a következménye, hogy zsidó honfitársainkat kíméletlenül, eléggé el nem ítélt módon internálták.

Ma is ki vagyunk téve a zsidóság bizonyos oldaláról nemtelen támadásoknak. A média az ő kezükben van, és képesek a világ szemében a legszentebb ügyről bebizonyítani, hogy az becstelen.

Ők Jézus gyilkosainak mai utódai!

LÉT

A földi lét

Vajon, amikor a létért küzdünk, ki ellen harcolunk?!

Napjainkban a földi létet legjobban maga az ember veszélyezteti. A globális fölmelegedést az ember sokrétű, főleg energiatermelő tevékenysége okozza. A légkör szén-dioxid-tartalma nő, ami üvegházhatást vált ki, bolygónk átlaghőmérséklete emelkedik.

A globális fölmelegedés több szempontból jelent veszélyt az emberi társadalomra. Az Antarktisz jegének nagy része elolvad. A folyamat az utóbbi években fölgyorsult. Az óceánok és a tengerek szintje emelkedik. Az alacsonyabban fekvő földeket előnti a víz. Szigetek tűnnek el, kerülnek a vízfelszín alá. Kontinensnyi területeken változik meg az éghajlat. Növekszik a hőmérséklet, több helyen megindul az elsivatagosodás.

Át kell szervezni a természetett növények struktúráját. A kártevők elszaporodásának, az újak megjelenésének következményeként a védekezésben is minőségi változás áll elő. Ez a folyamat, amely már megindult, már érezteti hatását. Néhány évtized múlva majd keményen érinti hazánkat is, az egész Kárpát-medencét.

Sok országban a termőföld meg van mérgezve. Hollandiában például, ahol a nyugati, „fejlett” civilizáció tönkretette, megmérgezte a talajt. Emiatt a tőke onnan is földvadászatra indul(t), és megjelent hazánkban is.

Az emberi civilizáció, hála a kedvező körülményeknek, a Földön kialakult, és ha ellentmondásosan is, de fejlődik.

Voltak (sajnos, vannak) háborúk, krízishelyzetek. Fenyegetett bennünket az atomháború gyilkos veszélye, de civilizációnk ezeket az akadályokat sikeresen vette, és rendkívül intenzíven fejlődik. Vannak gátak, nehézségek, akadályok, tévedések, amelyek akadályozzák a még intenzívebb fejlődést, ami nem probléma, mert az a szükségszerűnél így is gyorsabb, és kellően át nem gondolt. Tudniillik, ha a fejlődés túlságosan gyors, erőltetett, akkor nagyobb lesz az előbb-utóbb szükségszerűen bekövetkező zuhanás, a válság. Mivel nem elég erős az alap.

Az ember soha nem elég körültekintő. Ami miatt a rendszerek nem lesznek elég stabilak. A meggondolatlanság, a felelőtlenség az oka, hogy a válságok mindig elkerülhetetlenül utolérik az emberiséget.

Most is egy válság korszakába léptünk, a hirtelen, ellentmondásokkal telített fejlődés most üt vissza. A válságok nagyobb része ma már mesterségesen előállított és gerjesztett. A cél a tulajdonviszonyok átrendezése, elvenni az elvehető. Azoktól, akiknek a legnagyobb szükség lenne arra a kevésre, ami még megmaradt.

A fejlődés törvényszerűségeit nem lehet átlépni. Mint mindennek, a fejlődésnek is megvannak a maga szigorú, átléphetetlen szabályai.

A problémák mindig ott kezdődnek, hogy az emberek egy része csak nagyon kis mértékben tud önmérsékletet tartani.

A földi lét azért alakulhatott ki, mert a természet, pontosabban maga az Univerzum lehetővé tette egy olyan csodálatos adottságokkal rendelkező bolygó kialakulását, mint a Föld. Ez pedig a mi bolygónk, a mi életterünk, amire nagyon oda kell figyelnünk.

Kivételes szerencsénket, egyedülálló helyzetünket azonban nem tudjuk becsülni eléggé. Kísszerű vágyak, egyéni és nemzeti érdekek szűk látókörébe gabalyodó emberek és nemzetek nem a kozmikus igazságok feltárására törekszenek, aminek látása minden földi ember javát szolgálná. Energiáikat kísszerű célok és harcok kötik le.

A földi lét fönnmáradásának még előttünk álló ideje tudásunk színvonalának függvénye. Nem mindegy, hogy milyen elméleti és technikai felkészültséggel rendelkezünk. E kettő elválaszthatatlanul kapcsolódik egymáshoz. Civilizációnk fejlettségétől függ, hogy az meg tudja-e menteni önmagát, képes-e túlélni a válságokat.

Egy globális veszélyt jelentő esemény megoldása mindig egy bizonyos tudományos és technikai fejlettségi szintet igényel. Egy civilizáció a tudás alacsony fokán az isteni kegyelemnek köszönheti fönnmáradását. Mondhatjuk úgy is, hogy szerencséjének. Ugyanis kellő tudás nélkül nincs eszköze a védekezésre. Amennyiben a veszély hamarabb érkezik, mint az elhárításához szükséges tudás, akkor civilizációnk akár bele is pusztulhat. Ebből a szempontból tehát itt egy versenyfutás folyik.

Tulajdonképpen az lenne az érdekünk, hogy minél hamarabb, minél magasabb fejlettségi szintet érjünk el. Ennek érdekében a tudat olyan beállítására kell törekednünk, amely ezt a célt helyezi előtérbe, teszi első helyre. A lét minél magasabb szinten való biztosítását.

Milyen veszélyek fenyegethetik az emberi létet?

A veszedelmeket érdemes két részre bontani. Földi eredetűekre és földön kívüliekre. Földi eredetűek például a kezelhetetlen járványok, betegségek.

Hatalmas veszély még az atomháborús fenyegetettség, aminek rémsége – bízunk benne – már elmúlt az emberiség feje fölül. Legfőljebb egy-két kisebb provokatív atomrobbantásos mérénylet képzelhető el a jövőben.

Nagyobb veszély, hogy az emberiség laboratóriumi körülmények között olyan vírustörzseket tenyészt ki, amely rendkívül rövid idő alatt elburjánzik a Földön, védelem pedig még nem lesz ellene. Ezért szükséges bizonyos élettani dolgok feltárása, amelyek a vírusok és baktériumok fejlődését, tulajdonságait, törvényszerűségeit feltárja. A leglényegesebb felismerések még hátravannak az élettan területén.

Súlyos veszély forrása a környezetszennyezés. Az „intelligens” ember nem ügyel környezetére. Sokan a házukat, udvarukat maradéktalanul rendben tartják, de a szemetet elviszik a környező erdőkbe. Számosan vannak, akik sunyi módon szemeteszsákjait lerakják az út mellett. Sokkal károsabbak azok az embertársaink, akik anyagi javak szerzése érdekében mérgezik a talajt, mérgező anyagot tartalmazó hordókat ásnak el, a szennyvizet a hátrában engedik ki. Ők ezrek életét veszélyeztetik. Nem tudatosul bennük, hogy a saját gyermekeik életét nehezítik meg.

Nem beszélnek az óceánok, tengerek szennyezettségéről. A helyzet ebben az irányban is kritikus. Egyes hajók minden szennyüket az óceánok vizébe ürítik. A jelenlegi hulladékgazdálkodás az emberi felelőtlenség csúcsa. Ideje kimondani: ne tovább! Bizonyos területeket kijelölni, és a ma szemetét odahordani. Terhelni a környezetet, veszélyeztetni a jövőt...

Modern korunk erre képes!

Így viszont egy évszázadon belül az egész Föld egy globális hulladéklerakóvá válik.

A fejlődő országokban még rosszabb a helyzet! Az erőltetett ipari termelés nem ismer kíméletet a környezettel szemben. Így természetesen az emberekkel szemben sem, mivel őket mérgezi meg.

A ma oltárán föláldozzuk a holnapot!

Hiányzik az emberiség érdekelismerő képessége!

Ha valamely ország túlságosan sok erőforrást fordít a környezet védelmére, lemaradhat. Saját népe életszínvonalát veszélyezteti. A többiek kíméletlenül eltapossák ebben a könyörtelen, törvények nélküli világban.

Ezek voltak a földi eredetű veszélyek.

Most lássuk azokat a veszélyeket, amelyek a világúrból érkehetnek. Előtte azonban meg kell jegyeznünk, hogy nem lehet tudni, hogy bizonyos államok mikor használják föl a fejlett tudományt más államok tönkretételére. Valószínű, az igazat írjuk le, ha azt mondjuk: valamilyen oldalról mindig.

A tudás fejlődésével a gonoszság ereje, minősége is jelentősen fokozódik.

A természet energiája

Az emberi lét a Földön a természet által biztosított csodálatos adottságok körülményei között sziesztázik. Egyelőre. Mert az egyensúly fölborulóban van.

Kozmikus veszélyek belátható időn belül nem veszélyeztetnek bennünket, de földi eredetű veszélyek annál inkább.

Meg kell tenni a szükséges védekező lépéseket. Elsősorban a Tudás növelésével és felelősen gondolkodó vezetők megválasztásával.

A világ rendszere mit sem változott az elmúlt évezredek alatt. Mert a rendszer ma is népek, országok, rétegek, csoportok kirablására épül. Csak a módszerek változtak – modern korunknak megfelelően.

Igaz, hogy kevésbé gyilkolnak, de az elv ugyanaz: elvenni a másét. Amiért más dolgozott meg, annak hasznát csak bizonyos körök élvezik. Demokráciáról beszélnek, azonban két demokratikusnak mondott országban ugyanazért a munkáért gyakran tízszeres bérkülönbözet lehetséges.

Hogyan lehetséges ez az elképesztő különbség?

Az országok belső rendszerének, felépítettségének különbözősége miatt. Potenciális helyzetük miatt, amivel az erősebb államok és bizonyos csoportok visszaélnek.

Az úgynevezett demokrácia megenged ekkora különbözőségeket, és erről akarják elhitetni velünk, hogy ez nekünk a legjobb? Nem hisszük el, hogy a „demokráciának” nevezett rendszernél nem létezik igazságosabb!

Láttuk, hogy a tudományban is benne vannak a tévedések – a félrevezetés, a tisztességtelenség. Akkor a politikában hatványozottabban benne kell, hogy legyen, és benne is van.

Viszont el kell kezdeni javítani a rendszeren. Meg kell változtatni az egyén igényét. Teljesebbé kell tenni.

Az emberi lét a Föld ökológiai egyensúlyát veszélyezteti. Egyik oldalról kártékony vírusként mutatkozunk meg bolygónk számára. Az emberiség gyors szaporodása, ami ráadásul a világ nyomorgó, szegényebb országaira jellemző, beláthatatlan problémák megjelenésével járhat. Gondoljunk csak bele, elegendő egy különösen nehéz gazdasági év, a körülmények szerencsétlen összeállása folytán a termés felére-harmadára csökken. Éhínség törhet ki ezekben az országokban. Különösen, ha egy ilyen katasztrófális év még többször is megismétlődik.

Az ember nem tiszteli a természetet. Energiánkat hívságok kötik le, céljaink is feléjük mutatnak.

Az emberek jelentős része nemtörődöm. Nem érdeklik az okok, a következmények. Azzal igazolja magát, hogy ő úgy sem képes tenni semmit.

Sok emberrel el van hitelve, hogy minden szép és jó. Aki ezt el akarja hitetni velünk, az maga a hatalmat gyakorló rendszer, amelynek minden törekvése, hogy hatalomban is maradjon. Lemondani nem akar még emberek milliárdjainak szenvedése árán sem. Elvégre, mint mindent, a válságot, az emberek pusztulásának mechanizmusát is le lehet modellezni.

Előbb-utóbb úgy is minden embernek pusztulnia kell. Mit számít a rendszernek, ha egyszerre százmilliók kerülnek a megsemmisülés szélére. Na és, egy kicsit hamarabb kerül pusztulásukra sor. A hatalom birtokosai mindig ügyelnek arra, hogy őket ne fenyegetse ilyen veszély.

Minden élő célja, hogy életben is maradjon. Ehhez viszont biztosítania kell életben maradásának körülményeit. Egy sötét hatalom viszont ezzel nem foglalkozik, mert nem képes széleskörűen gondolkodni. Léte a köz ellen irányul, és Isten ellen való. Gátlástalan, nem ismer korlátokat. Onnan is el akar venni, ahonnan már képtelenség. Csak korlátozott helyzetfelismerő képességgel bír, ezért életben maradási szándéka révén előkészíti önmaga megsemmisítését.

A gonosz csak egyre képes: pusztítani.

A rendszer megsemmisül, de vírusai szétszóródnak, újabb szervezeteket keresnek, amit meg is fognak fertőzni. Kevés az a vírus, amely jó irányba képes változni, ezért irtani kell őket.

A jelenlegi rendszer azt akarja elhitetni az emberekkel, hogy csak biológiai, érzékszervei kielégítésére kell gondolnia. Teszi ezt nem kis eredménnyel.

Az emberekben azonban nem lehet megölni az igényt a lelki táplálék iránt. Amennyiben ez sikerülne, megölnék magát az embert. Az embert nem lehet megfosztani a magasztosság iránti igényétől! Törődnünk kell lelkünk kíváncsiságával, ki kell elégítenünk megismerésvágyunk mohóságát. Eleget kell tennünk a tudásvágyunknak, ami egybeesik a magasabb szellemvilág óhajával.

Az Embert a Természet, a Világmindenség iránti alázat és az egymás iránti építő segítőkészség kellene, hogy jellemezze. A legtöbb ember azonban nehéz helyzetekben könnyen realitásérzékét veszti, és végletekbe esik. Ha válsághelyzetbe sodródik, még azokat a megoldásokat sem képes észrevenni, ami rendelkezésre áll.

A legelső feladat: a pánik érzését föl kell számolni, mert az maga a tiszta, a gondolkodástól teljesen megfosztó félelem.

Az ember soha nem engedheti meg magának, hogy ne gondolkodjon!

Még a végzet árnyékában sem. Még az utolsó pillanatban sem. Akkor is vele kell, hogy legyen a Hit.

Ha jól megy sora, nem képes érzékelni a veszélyt, elveszti óvatosságát, felelőtlené, nemtörődömmé, majd érzéketlenné válik – ami már az önzőség nyilvánvaló jele. Az önzőség nem más, mint leválás a nagy egésztől, egyfajta izoláció, kapcsolatmegszakadás. Az „én” mindenek elé helyezése.

Az ilyen tulajdonsággal rendelkező ember megmagyarázhatatlan és indokolatlan biztonságba képzelet magát. Ez a biztonságérzet ugyanúgy a realitásérzék elvesztését jelenti, mint az előbb említett pánik esetében, és aminek ugyancsak rossz döntéshozatalok sorozata lesz a következménye!

Az önző ember rombolja magát és környezetét. Elfelejt, milyen rendkívül sebezhetőek vagyunk. Hogy téves biztonságérzet-hiedelmünkből egy szempillantás alatt kikeveredjünk, mindenkinek meg kellene tapasztalnia közvetlen közlőrl, élőben például egy vulkánkitörést. Amikor szembetalálkodik a természet elemi erejével. És mi a vulkánkitörés folyamán előtörő lávamennyiség ahhoz képest, ami a Föld belsejében tombol?

De nem feltétlenül kell egy hatalmas vulkánkitörést vagy földrengést megtapasztalni, hogy ráébredjünk, milyen parányiak is vagyunk. Már egy hatalmas vihar is rémisztő mindenki számára – amikor elsötétedik, villámok fenyegetnek, ijesztően dörög az ég, a megmutatkozó félelmetes valóság túlvilági hangulatot kelt.

A vulkán ereje, a földrengés ereje, az árvíz ereje, a vihar ereje mind megmutatja, mily hatalmas a természet, és mily kicsi az ember, és mennyire tehetetlenek vagyunk vele szemben. Csupán kivételes szerencséje az emberiségnek, hogy egy ilyen csodálatos adottságú bolygón élhet, mint a Föld. Csak meg is kellene becsülni.

A fenti természeti csapásokat azonban képesek vagyunk túlél-
ni. Ha egyesek tragikus sorsra is jutnak, a többség átvészeli az eseményeket.

Léteznek viszont égi eredetű veszélyek, amelyek elhózzák a végső pusztulást. Nem létezik fegyver ellenük az ember számára.

Mert beszélnünk kell a Kozmosz civilizációkat megsemmisítő erejéről! A kozmikus környezetüket veszélyeztető szupernóvák gigantikus energiájáról, amely a hétköznapi emberek számára fölfoghatatlan, és amihez képest a bennünket félelemben tartó elementáris vihar csupán láthatatlan porszem.

A világűrben, a csillagok közötti térben koordinátatlanul suhanak, törnek láthatatlan céljaik felé egyes kisebb-nagyobb égtestek, amelyek alig várják, hogy ütközhessenek, egyesülhessenek valamelyik testvérükkel. Így a mi Földünkkel is.

A Naprendszerünkben tapasztalt nyugalomra úgy kell tekinteni, hogy az ideiglenes, és ami megszűnik egyszer. Jön majd egy

újabb viharos változás, amelyen évmilliárdokkal ezelőtt már át-estünk. Aminek nyomait fényesen igazolja a Hold felszínének látványa. Az ott látott rengeteg kráter mindegyikének volt egy okozója. Egy kisebb-nagyobb égítést, amely odaküldetett, és az éppen szemrevételezett krátert a Hold felszínén becsapódás révén létrehozta.

A Hold felszínének látványa azt bizonyítja, hogy abban a régmúlt időszakban milliószor gyakoribbak voltak a kataklizmusok események, mint napjainkban. Amelyek egyszer majd újra előjönnek. Elkerülhetetlenül.

Mennyire nem becsüljük átmenetileg(!) védett világunkat, a Földet, ezt a csodálatosan megalkotott otthont!

Mennyire nem tisztelgünk az élet előtt?

Akkor, hogyan tiszteleghetnénk annak létrehozója, Isten előtt?

Hogyan közelítsük meg a Lét problémáját, funkcionálását?

A Lét kérdése az emberiség legnagyobb problémája, ami rendkívül különleges és speciális. Specifikus volta miatt ilyen irányú közelítést is követel meg. Először ennek tényét kell tudatosítanunk magunkban. Egy olyan rendkívül mély probléma elemzéséről van szó, amelynek megvalósítása még gyerekcipőben jár. Használható ismereteink gyakorlatilag még nincsenek.

Első lépésben össze kell szednünk a Valóság elemeit, azokat a tényeket vagy tényszerű elemeket, ami már rendelkezésünkre áll. Majd el kell kezdenünk összeilleszteni őket. Mindeközben kérdéseket kell föltennünk, és problémákat kell megoldanunk.

Ismereteinket objektíven kell tárgyalni, újra és újra áttekinteni, majd rendszerbe kell foglalni. Eredményeinket úgy kell megfogalmaznunk, hogy az sokak számára érthető legyen.

Egy új fölfogásmód széles körű elfogadtatása rendkívül nehéz, általában hosszú időt vesz igénybe. Az úttörő munka elvégzése különösen nehéz és hálátlan feladat. Gondoljunk az ugar feltörésére, a föld megtisztítására, amíg az alkalmassá válik a művelésre. Mennyire kevéssé becsülik az emberek az előkészítő munkát, mint aki a kész gyümölcsöt adja.

Ahhoz, hogy a Lét problémáját érdemben tudjuk tárgyalni, ismernünk kell a Világegyetemet irányító legalapvetőbb természeti törvényeket, amelyek végső soron determinálják, alapjaiban határozzák meg az anyag viselkedését. Amely által képesek lehetünk az egyes anyagi részegységek közötti kölcsönhatások valósághű leírására.

A legfontosabb feladat tehát egy olyan tényező megszerzése, amelynek hiányában még az elindulás sem lehetséges. Ez pedig az anyag mibenlétének feltárása, az anyag titkának földerítése.

Ezt a tényt újra és újra hangsúlyozom, de a legtöbb ember mégsem képes a probléma jelentőségét, megoldásának nélkülözhetetlenségét megérteni. Ennek tudatosítása csak egy hosszú folyamat eredményeként következhet be, az ismeretek folyamatos megszerzésének útján. Ami rendkívül fárasztó, de kikerülhetetlen.

Tudom, hogy az előzőeket már elmondtam többször, de el kell mondanom még egyszer, mert sokak számára még biztos, hogy nem vált meggyőződéssé! E nélkül az alapvető ismeret nélkül csupán homályos találgatásokat tehetünk, ami sok tekintetben köszönő viszonyban sincs a valósággal. Lehet elérni jelentősnek nevezhető részeredményeket, de a befektetett energia nem lehet arányban a sikerrel.

A körülmények furcsaságai folytán az a szokatlan helyzet állt elő, hogy a legmélyebb ismereteket valaki néhány tízezer dolláros költséggel képes volt felszínre hozni. Míg azok a kutatók, akiknek minden feltétel adott, ez lenne a feladatuk, ezért kapják a fizetésüket, méregdrága műszereket, berendezéseket használhatnak, készíthetnek és készíttetnek, nem találják a megoldást. Évtizedek óta zsákutcában bolyonganak.

A Föld fejlett országai hatalmas energiákat fordítanak a legmélyebb természeti törvények leleplezésére. Mind a mai napig sikertelenül. Annak az országnak a fiai, akik ezt megteszik, hatalmas erkölcsi dicsőséget szereznek hazájuk számára.

Ez a zászló jelenleg a magyarságnak áll.

Ugyanakkor az anyag titkának felderítése egyértelműen lehetővé teszi, hogy a legmagasabb csúcsról körültekinthetünk a konzekvenciákat lehetőségeinkre és létünkre vonatkozóan. Ezután már világosak lesznek azok a korlátok, amelyek átléphetetlenek.

nek számunkra. Céltudatosan fogunk tudni előrehaladni, hatékonyabban fogjuk tudni fölhasználni erőforrásainkat.

A Világegyetem végső elmélete, amely egy felülírhatatlan igazság, új korszakot hoz el az emberiség életébe.

Az egyszerű ember nem tudja fölfogni, különösebben nem is érdekli, hogy az emberiség milyen hatalmas összegeket áldozott már eddig is a Világegyetemet irányító természeti törvények és az anyag titkának a feltárására. Sokszor feleslegesen. Ezért meglepő lehet minden honfitársam számára az általam tett kijelentés, hogy az anyag végső titka itt nálunk, Magyarországon gyakorlatilag közel negyven éve ismert.

Nyugodtan elkönnyelhetjük, hogy ez a dicsőség már a mienk. Hacsak ki nem éneklük a szánkából!

Ekkora horderejű kijelentést nem lehet felelőtlenül hangoztatni. Az állításomat dolgozatokkal, könyvekkel tudom alátámasztani, ami a tudományos közélet alakjai számára elérhető. Eredményemet kemény munkával értem el.

Aki óhajtja, élhet a cáfolat lehetőségével. Vállalkozó nem igazán akad. Vitapartner még kevésbé.

Megjegyzem, valamely cáfolat elkészítésének alapfeltétele munkáim ismerete lenne. Aki viszont megismeri, és érzékeli munkáim belső logikai struktúráját, az elhatárolódik felelőtlen nyilatkozatok tételétől, meggondolja, hogy valamilyen degradáló vélemény kimondására szánja el magát. Érzékeli azt is, hogy könnyen tudományos hitelét teheti kockára.

Természetesen, az ellenkezőjére is van példa, amit majd egy következő könyvemben szánok publikálásra.

A Magyarországon élő tudósok nem vállaltak egy nyílt színi és mélyenszántó vitát. Nem állt elő az a körülményrendszer, amely őket erre kényszerítette volna.

Ami késik, az nem múlik. A megmérettetés ideje törvényszerűen úgy is elérkezik.

Hazai tudományos körökben még annyit sem voltam képes elérni, hogy döntésre vigyem: igenis, a kitűzött egyszerű problémát korrekt módon oldottam meg. Ugyanis ez az a kapu, amelyen beléphetünk egy magasabb minőségű rendszerbe. Amíg az adott probléma megoldásának kérdése nincs eldöntve, addig felesleges továbblépni.

A magyar tudósok a külföldi eredmények dicsőségének hirdetésében ugyanakkor jeleskednek. Függetlenül annak tartalmi értékétől.

Érdemes szót ejteni arról a néhány emberről, akik azonosultak nézeteimmel. Ők, ha nagyon kevesen is, de látják a benne meghúzódó értékeket. Bizonyos szempontok szerint már van, aki meg is előzött.

A Világegyetemet felépítő végső szubsztanciák felfedezését először egy, a Magyar Nemzet hasábjain leadott közleményben kíséreltem meg tudatni a széles magyar közvéleménnyel. Megjegyzem, a rövid hír közzététele nem volt olcsó: 187 500 forint volt bruttósan. Annyi eredménye volt, hogy kaptam néhány érdekes megkeresést.

Majd néhány évvel később a Kongresszusi Központban tartott sajtótájékoztatón is bejelentettem a Világegyetem végső szubsztanciáinak fölfedezését. A fogadtatás ott, helyben kielégítő volt, a reagálás viszont egyenlő a nullával. Egyedül az Info Rádió munkatársa, egy hölgy mutatott érdeklődést, de a telefonon lefolytatott beszélgetés nem lett leadva.

Bejelentésemmel a hazai média képtelen volt bármit is kezdeni. A megjelent személyek elsiklottak mellette. Talán még az is érdem, hogy bizonyos számban képviseltették magukat.

A magyar társadalom jelenlegi szellemi színvonala, a belső hatalmi helyzet, a nyitottság hiánya nem engedi forradalmi gondolatok előretörését. Azoknak mindig önerejükből kell törniük a társadalom széles néprétegei felé.

Tehát a média semmit nem tudott kezdeni egyedülálló bejelentésemmel. Nyilatkozatom nemhogy nemzetközi szintre, de még a magyar olvasókhoz sem jutott el. A tudóstársadalommal való szembesítés beláthatatlan idő távlatába tolódott. A magam részéről egy időre ismét hátrébe húzódtam. Pedig a bejelentés igazságtartalma érdemben nem cáfolható.

Azóta két könyvet jelentettem meg. Egyik sem hozott áttörést. A körülöttem tornyosuló egyéni problémák, nehézségek megakadályozták, hogy kiaknázzam a bennük rejlő lehetőségeket. Ami sok munkával és kevés eredménnyel járt volna. A szenzációbomba tehát továbbra is ketyeg, és nem lehet tudni, mikor robban.

Ez a könyv azért készült, hogy a folyamatot felgyorsítsa. Reális az esély, mert ez az első olyan könyvem, ami már sokak számára érthető lesz, és érdeklődésre tarthat számot.

Hogy mennyire lesz gyors az áttörés, töletek függ. Attól, hogy hány ember figyelmét vagyok képes kellő mértékben fölkelteni.

A változás kényszere előállt, mivel a koordinálatlan fejlődés miatt az emberiség fenyegetettsége nőtt.

Nagyon sok ember vár egy új kort, amely állítólag 2012-ben indul. Az én számomra viszont már 1970 táján megkezdődött.

Amennyiben eredményeim híre eljut a nemzetközi tudóstársadalomhoz, biztos vagyok abban, hogy bizonyos körökben lesz visszhangja. Mások is közelítenek az általam megtalált eredmények felé, és nem kizárt, hogy előbb-utóbb tőlem függetlenül rá is lelnek.

A tudás mindenkié. Mindazoké, akik a hozzá vezető ösvényt meglik.

Mi az „én”, az „én” lényege?

Az „én” egy bonyolult és komplex rezgő anyagi gócpont, amely különös módon képes rezonálni az egész Világegyetem materiájával. Különleges strukturális felépítettsége révén közvetlen(!) kapcsolatot tart a Mindenség anyag fölé magasodó részével, a Kozmikus Szellemisséggel. A bizarr és érthetetlen számunkra az, hogy ebben a különös gócközpontban, ami bennünket, a mi énségünket rejt, az Univerzum visszatükröződni képes.

Az „én” léte és fejlődése elsősorban közvetlen környezetének függvénye. Létünket elsősorban közvetlen környezetünk határozza meg, annak milliárdnyi apróbb-nagyobb összetevője, lényünk ezek kényes egyensúlyi helyzetében lebeg. Ugyanakkor a mélyebb megismerés során rá kell döbbernünk az Univerzummal való elválaszthatatlan kapcsolatunkra. Összeforrottságunkra az Egésszel. Kiszakíthatatlanságunkra a Világegyetemből. Azt kell észrevennünk, hogy a Világegyetem munkásainak rendeltettünk.

Mindörökre.

Az Univerzális Szellemisség folytonos törekvése, hogy az anyag olyan komplex különös rendszereit hozza létre, amit hétköznapi

nyelven biológiai agyagnak nevezünk, és amelyekbe (látszólag) beszorítva létezik én-tudatunk.

Az emberiség kialakulása a Földön elkerülhetetlen volt. Ne gondoljuk azonban, hogy kivételezettek vagyunk! A Világegyetemet szükségszerűen és meghatározott „sűrűségben” kitöltik az értelmet hordozó, különböző fejlettségű civilizációk, amelyek folyamatosan születnek és szűnnek meg a Mindenségben. Mi egy vagyunk az Univerzumban föllelhető végtelen civilizáció között.

Vizsgáljuk meg azonban teljesebb módon, mi is szükséges az „én” születéséhez, milyen feltételek létrejötte tette lehetővé az emberiség kialakulását a Földön.

Először is azt kell látnunk, hogy szükség volt egy különleges, speciális helyzetbe került bolygóra, optimális fizikai paraméterekkel. Továbbá Földünkhöz kellett rendelni egy átlagos, nyugodt, energiát egyenletesen termelő Napot, amely az elmúlt évmilliárdok alatt képes volt ellátni melegével a Földet, amely folyamat még napjainkban is zavartalanul tart.

Az elmondottakból levonhatjuk a következtetést: Az emberi civilizáció kibontakozásához elengedhetetlenül szükséges volt a Naprendszerrel!

Az élet kialakulásához még elengedhetetlen volt a jó sors, a szerencse, hogy Naprendszerünk elkerülte a Tejútrendszer viharos zónáit. Nem kerültünk be egy sűrű gázfelhőbe, nem robbant föl a közelünkben egy szupernóva, nem haladtunk el vészes közelségben egy másik csillag vagy óriás égítést mellett.

A gondolatot továbbfűzve, a Naprendszernek csak akkor lehet nyugodt fejlődéstörténete, ha a környezetének nyugalma nem zavarják meg nagy horderejű kozmikus események.

Tudjuk azt, hogy a Naprendszer hozzávetőlegesen 150-200 millió év alatt ír le egy kört a Tejútrendszer középpontja körül. Ahogy a Föld keringése során találkozik egy-egy meteorrajjal, a Naprendszer is kerül égítésekkel sűrűbben borított régiókba, gázfelhőkbe. Aminek veszélyessége nyilvánvaló, és következményei kiszámíthatók. A Naprendszer keletkezése óta mintegy huszonöt galaktikus évet számlált, ami alatt nem történt olyan tragikus esemény, amely a Földet megsemmisíthette volna. Lehet, hogy ez többször hajszálon múlt, de elkerültük. Ez annak volt köszönhető, hogy csillagrendszerünk is aránylag a nyugodt rendszerek közé tartozik.

Tehát az emberiség léte függ annak a csillagrendszernek az állapotától, amelyben létezik. Csillagrendszerünk léte elengedhetetlenül szükséges a mi létezésünkhöz. A nagy rendszer létezése biztosítja a látszólag kis rendszer létezését.

A Földnek nincs életbiztosítása. Hogy az élet kialakulásának feltételei megszűnjenek (vagy legalábbis visszazuhanjanak a kezdeti állapotokig), elegendő lett volna, ha bolygónk egy néhány kilométeres kisbolygóval vagy üstökössel találkozik. Az utóbbi meg ráadásul egy olyan „gázbomba”, amely az éghető anyagok mellett mérgező anyagokat is szállít, és ami ugyancsak hozzájárulhat az élőlények pusztulásához. Tehát nem elegendő a becsapódás kataklizmáját, az ott felszabaduló gigantikus, akár több ezer atombombának megfelelő energia felszabadulását átvészelni. Át kell vészelni annak súlyos következményeit is.

Ilyen kataklizmikus esemény aránylag ritka, de 50-100 millió évenként elkerülhetetlenül előfordul.

Emlékeztetésképpen: Félelmetes fényjelenség közepette egy hozzávetőlegesen 100 méter átmérőjű üstökös-törmelék zuhant le 1911-ben Szibériában, és robbanása, ami a föld felszíne fölött mintegy három kilométeres magasságban történt, hatalmas pusztítást végzett. El lehet képzelni, mi történik, ha ugyanez az égitest például százszor nagyobb tömegű, ráadásul még sűrűn lakott területre zuhan.

Az is csoda, hogy modern korunkból még nincs tudomásunk arról, hogy valakit halálra zúzott volna egy égből esett kő, egy meteorit. Ez nem más, mint szerencse dolga. Ami viszont nem tart örökké. Azt tudjuk, hogy meteorit zuhant már házra, kocsira, de emberre még nem. Ilyen konkrét történésről nincs tudomásunk.

Az ókorból olyan eseményről viszont van leírás, hogy a harcoló felek a sűrű meteorzáport megtapasztalva, félelmükben békét kötöttek.

Mostanában viszont gyakran lehet hallani az űrszemétről. Legutóbb egy orosz és egy amerikai műhold ütközött nagy sebességgel, aminek eredménye sok száz veszélyes repesz, törmelék keletkezésével járt együtt, ami még az űrállomás legénységét is veszélyezteti.

Az elmondottakból kitűnik, hogy az emberi felelőtlenség jeleit tapasztaljuk az űrben is.

Az Univerzális Szellemiségnek évmilliárdokat kell várnia, amíg alkotása megéri, amíg egy bolygón kialakul az élet magasabb rendű formája, amely tudatában a valóságot visszatükrözni képes. Amíg kialakul az én-tudat, aki fölteszi a kérdést: „miért”.

Ugyanakkor fennáll a veszély, hogy a magasba törő szellemiség a tudás birtokában elpusztítja önmagát. A nukleáris energia felfedezése új lehetőségeket hozott. Lehetőséget a fejlődésre és lehetőséget az elpusztításunkra.

Gondoljunk bele, hogy az emberiség léte milyen veszélybe került a nukleáris energia felfedezését követően. A '60-as évek elején ott álltunk a szakadék szélén, és hajszálon múlt, hogy az emberiség nem pusztította el önmagát. Feltételezhetően, ha nem történik meg a két sajnálatos esemény (Hiroshima és Nagaszaki), akkor szinte biztos, hogy az atomháború elindul a Földön. Lehet, hogy a két tragikusan elpusztított városnak köszönhető az emberiség fönmaradása.

Az emberiségnek túl kell nőnie a felelőtlenség korszakát.

Az „én”-hez hozzá tartozik a múltja, mert az „én” a múlton keresztül fejlődött, érte, éri el a mindig pillanatnyi jelent, és determinálja a jövőt, ami egyszer majd jelenné válik.

Az jól érzékelhető, hogy a szellem világa nem létezhetne anyag nélkül. Viszont furcsának tűnhet, hogy létezésünkhöz csillagvárosokra van szükség. Létünkhöz a Világegyetem egy gigantikusnak mondható anyagi rendszerére van szükség. Egyértelműnek tűnik, hogy az anyagi világ sem létezhet szellemi világ nélkül. Szükségszerűen igényli egy olyan valaminek a létét, amit Szellemiségnek nevezünk, amely képes őt, törvényszerűségeit, mibenlétét fölfogni.

Ez a világ azonban már, nyugodtan kijelenthetjük, nem anyagi, hanem afölötti. Ezt mutatják azok a törvényszerűségek, amelyek alapján lényege megközelíthető, és amelyek már a matériához nem köthetők. Attól függetlenül, hogy nem nélkülözheti annak létét.

A lét léte, Világegyetemben való egzisztenciája, a szükségszerűség, amely életre hívja, napjainkban túlnyomórészt a megmagyarázhatatlan tényezők sorába tartozik.

A Világegyetemben nincsenek létező, de ennek ellenére fölfoghatatlan tényezők, amit a szellemiség egy meghatározott szintjén nem lehet valamilyen formában megidézni! Mivel ezek mindig megmutatkoznak valamilyen formában, hatásaikban.

Ha a Világegyetemet fizikai valóságának apró finomságaiban, annak mennyiségében képtelenség is feltárni, minőségi feltárásában bizonyos teljességet nyerhetünk, és ismereteinket, látókörünket gyakorlatilag korlátlanul bővíthetjük.

Megjegyezzük, ha valamiről nem lennénk képesek tudomást szerezni, akkor az a nem létező világ kategóriájába kerülne. Azáltal, hogy valaminek a létezéséről semmilyen szellem nem képes tudomást szerezni, a nem létező dolgok világába tolódik.

Egy létező dolog, amely részt vesz a világ történéseinek alakításában, de amelyet semmilyen logikai úton nem lehet megközelíteni, róla képet, fogalmat alkotni, értelmetlen. Egy olyan dolog, amely az értelem számára mindörökké láthatatlan, csak olyképpen létezhetne, ha semmilyen formában nem lenne ok-okozati kapcsolatban azzal a világgal, amellyel ugyanez létrejön. De akkor mi értelme? Amit a semmi világának nevezhetnénk.

Az elhangzott állítás – hogy nem létezhet – viszont nem igazolható, de nem is cáfolható. Erre hivatkozással tesszük alaptézisünké, hogy nem léteznek, nem létezhetnek olyan tényezők, amelyek örökkösen tudatunkon kívül maradnak.

Mondtuk, hogy ez az alaptézis nem bizonyítható, nem cáfolható. Amennyiben nem cáfolható, úgy bizonyítottnak vesszük. Mert hiszünk abban, hogy a Világegyetem értelme, lényege a célszerűség, amelyben semmilyen felesleges dolog nem létezhet.

Előbb-utóbb, a Tudás egy megfelelő szintjén, minden életünket befolyásoló tényező felszínre kerül.

Tudatok összefonódása

Önmagában minden egyéni tudat rövid idő alatt életképtelenné válik. Az emberek szinte soha nem gondolnak bele abba, hogy létük elválaszthatatlanul összefonódik mások létével, tudatával.

Gondold el, hogy egyik pillanatról a másikra teljesen egyedül maradsz. Emlékképeid tudatodban még föllelhetők. Emlékszel szüleidre, embertársaidra, a megtörtént eseményekre. Csak önmagadra vagy utalva. Teljesen önmagadra! Neked kell biztosítanod életfeltételed minden oldalról. Ember már nincs rád közvetlen érzelmi hatással, mert csak te létezel.

Mi következik?

Folyamatosan beszűkülsz. Fokozatosan megsemmisülsz. Halálra vagy ítélve, aminek bekövetkezésével egy civilizáció halála is bekövetkezik.

Nem lehetetlen egy ilyen szomorú esemény bekövetkezése. Sőt szükségszerű, de szerencsére nagyon ritka.

Gondoljunk az állatvilág egy-egy fájának kihalására. Az utolsó példány létezésére, és annak szomorú magányára – amelynek le-targiája az embert is egyszer utoléri.

Tudta-e az az emberi ősrünk, aki az utolsó mamutot elejtette, hogy mitől fosztotta meg önmagát?

A magány a halál fuallata.

A közösség a lét éltető gyökere.

A probléma csak az, hogy bizonyos emberek a közösségben annak kihasználásának lehetőségét látják és keresik. Ideje volna ezeknek az elősdieknek észrevenniük, hogy létüket a többi embernek köszönhetik.

Más a lehetőséggel élni, és más visszaélni. Nincs éles határvonal.

A társadalom építménye az egyének munkáinak összességére épül, ami valamilyen szinten össze van hangolva. Minden lépésünk, cselekedetünk kapcsolódik más emberekhez, a múltunkhoz, ami ugyancsak embertársainkat jelenti.

A szerelem is a tudat egyesülésre való törekvése. A szerelem a lélek költészete. Viszonzás esetén létrejön egy különös, harmonikus rezgés, egy kölcsönös összefonódás, amely az egyik legszébb és legsodálatosabb érzés a világon.

A harag, a gyűlölet is egyfajta tudati összefonódás. A tudat lázad, kinyúl önmagából, és egy másik tudatra lecsapni akar, legrosszabb esetben azt megsemmisíteni is kész.

Mi váltja ki az ellenérzést, a gyűlöletet mások iránt?

Az az érzés, ami azt mondatja velünk, hogy az a másik bennünk valami alapvetőt sért, zavarja létünket, érdekeinket.

Még keveset tudunk ahhoz, hogy föl tudjuk mérni, milyen rendszerek léteznek szükségszerűen a Világegyetemben, és azokhoz miként kapcsolódunk. Képtelenek vagyunk látni az Univerzum magasabb szerveződéseit, amelyekről, ha nincs is tudomásunk, létük elkerülhetetlen.

Biztos, hogy a Világegyetem egységes szervezeti egység, egy totális organizációs építmény, amely egy végtelenül hatalmas „élőlényként” definiálható.

Ami egyetlen példányban létezik, ugyanúgy, ahogy mi is.

Aminek léte okkal determinált, mint ahogy a mienk is.

A két lét kapcsolata külön nem választható, viszont minőségi különbözősége okán igazán össze sem hasonlítható.

Létünk kötelességei

A Lét kötelességgel jár, amit föl kell vállalni. A kötelességét mindenkinek önmagának kell fölismernie.

Meg kell felelnünk az isteni elvárásnak, ezért meg kell ismerünk a teremtet világot, annak törvényeit. Annál inkább, mert csak a tudás útján kerülhetünk a Mindenható közelébe.

A legelső és legszentebb kötelesség a felelősségteljes utódnevelés, szellemi közösséged szinten tartása, fejlesztése.

A második az alapvető létfeltételek biztosítása.

A harmadik az alkotás, a Tudás gyarapítása.

A negyedik a kapcsolatrendszer építése szellemi közösségeden belül és kívül.

Az emberi lét elsődleges célja a fennmaradás kell legyen, a folyamatosság biztosítása egyre magasabb szinten.

Az újszülött

Az újszülött Isten lelkéből szakad le erre a világra. Hozza magával a mennyország tisztaságát.

A csecsemő megérkezik egy olyan világba, ahol a materiális befolyás fokozottan érvényesíti hatását, viszont ő még őrzi a mennyország makulátlanságát. Megfigyelhető, hogy minden csecsemő sugározza felénk ezt a különös érzést, amelynek minden érző ember hatása alá kerül. Ezért akar minden ember a csecsemőnek adni.

De az angyal folyamatosan emberré válik. A hiú dolgok folytonosan kísértik, és többnyire a hatalmába is kerítik.

Beleszületik egy rendszerbe, amely valahol egy tökéletlen részét képezi a főnti világnak, amely enélkül nem létezhet. Ugyanis össze vagyunk egymással növe, egymásra vagyunk utalva. Egyik világ sem létezhet a másik nélkül.

A kérdés: Milyenné? Jó vagy rossz emberré?

Ez attól függ, mennyi érzést hozott a főnti világból. És attól, hogy itt társakra talál-e.

Mi dönti el, hogy valaki milyen ember lesz? Van-e lehetősége dönteni?

Abból az újszülöttből lesz jó ember, aki nem veszi el kapcsolatát azzal a világgal, ahonnan érkezett. Aki érzi az onnan átnyúló, szinte érzékelhetetlen erővonalakat. Aki nem tagadja meg azt a világot, ahonnan küldetett. Aki vállalja a nehézségeket, küzd a magasabb eszmeiségért, és nem riad vissza a haláltól sem.

De mi a halál?

Visszakerülés a Mindenható elé, akinek számot kell adnunk, miként teljesítettük megbízatásunkat.

Ott nem lehet hazudni, mert túlhan csak az Igazság fénye világít. Tetteid az utolsóig jegyezve vannak ott.

Egy lét nélküli világ értelmetlen

Egy világ létezése az őt felfogó értelem nélkül haszontalan. Ezt akár axiómaként is rögzíthetjük.

A fenti állítás igazolásához keresünk érveket, ezért járjuk körbe a kérdést.

Induljunk ki egy olyan világ létezésének aspektusából, ahol nem létezik tudat. Mivel létezőnk, elgondolhatjuk, hogy nem létezőnk. Ezt a módszert nevezik indirekt megközelítésnek. Minden ugyanúgy működne, ahogy ma a szemünk előtt látjuk. Létezne a Nap a Föld, a Hold, a csillagok, a Tejútrendszer, a távoli galaxisok. Végző soron az egész Világegyetem ugyanúgy működne, mint most. Csak mi hiányoznánk belőle, az Ember, aki képet tud alkotni a Világegyetemről.

Ez a ténybeli változás azonban már egy minőségében másfajta világ létezését követelné. Ezért a saját létünk kiemelésével vizsgálni a Világegyetemet, a bennünket is magába foglaló Univerzu-

mot – értelmetlen! Ugyanis célkitűzésünkkel egy létező, beleépített entitást szándékozunk figyelmen kívül hagyni.

Egy lét nélküli világ esetében a tudatot nélkülöző emberi test létrejöttének sem lenne értelme. Mi értelme lenne egy tudat nélküli funkcionáló emberi test lélegzésének?

Az elmondottakból már érezhető célkitűzésünk fonáksága. Akármilyen oldalról közelítjük is meg egy tudat nélküli Világegyetem működésének lehetőségét, ellentmondásokba ütközünk.

Azt is észre kell vennünk, hogy egy adott, szigorú működéssel bíró rendszer bármely alaptényezőjének a legkisebb megváltoztatása magának az adott rendszernek a teljes fölborulásával jár(hat). Egy kocszi javítása során mindig marad egy-két csavar, alátét, de a gépjármű működését ez nem különösebben befolyásolja. Továbbra is közlekedhetünk vele. A Világegyetemből viszont a legkisebb alkatrész, alkotórész sem emelhető ki, mert annak totális rendszere ebben az esetben összeomlana.

A testünket az akaratumk, az érzéseink vezérlik, motivációnkat a lét irányítja, ami elválaszthatatlan a bennünket is magába ölelő világunktól. Sőt mintha a végső cél az értelem megalkotása lenne Világegyetemünkben. A lélegzés, a mozgás – ami már életfunkció, a létezés alapfeltétele – mit szolgálna egy lét nélküli világban? Hogy testünk ne indukálódjon, egy olyan világ létezését kellene feltételeznünk, amelynek minőségileg mások az alapjai, mint jelenlegi világunké. Lehet feltételezni egy olyan Univerzumot, ahol csupán olyan hideg, élettelen világok léteznének, mint a Hold. Feltételezhetünk egy szellemiség nélküli világot, de egy ilyen létezésének az elképzelése nem is olyan könnyű.

Meg kell jegyeznünk, hogy az Ősrobbanás elmélete nem engedi meg az élet létezését az Ősrobbanás utáni időszakban néhány milliárd évig. A nagy durranás előtti idők pedig nem léteznek az elmélet számára. Ugyanis tehetetlen a kérdéssel szemben, mi volt a mindent létrehozó Big-Bang előtt. Állítása szerint akkor keletkezett a tér, az anyag és az idő.

Bennünket most a Lét kérdése foglalkoztat. És az az elméletből származtatható következtetés, hogy nem csak az anyag, de a Szellem Világa sem létezhetett az Ősrobbanás előtt.

Az a szellemiség, amely a Földön is kialakult, csak valamikor néhány milliárd évvel az Ősrobbanásnak nevezett esemény után

jöhetett létre, amikor a fizikai körülmények ekként változtak. Ugyanakkor a távoli jövőt is sötéten vetíti elénk ez az elmélet. Ugyanis az életfeltételek néhány milliárd év múlva megszűnnek. A Lét töröltetik a Világegyetemből, mivel a hidrogén, a csillagok energiatermelésének alapanyaga elfogy az Univerzumban. Új csillagok nem keletkeznek, a régiek kihunynak.

Érdeemes rendszertanilag vizsgálunk az Ősrobbanás elméletének az élethez, a szellemhez való viszonyát.

Határozottan kijelenthetjük, hogy azt ellentmondásosnak és valahol természetellenesnek, valóságellenesnek érezzük. Még az az ember is mer véleményt nyilvánítani, aki nem jártas a kozmológia tárgykörében. Sokan közülük ki is mondják: nem tudok azonosulni a Big-Bang elmélet ideológiájával, mert azt valóság-idegennek érzem. Sokan fogalmazzák meg magukban: Nem tudom mi a valóság, hogyan is fest a Világegyetem kozmológiai méreteiben, milyen törvényszerűségek irányítanak a háttérben, de ez a koncepció érzésem szerint a tudománytalanság határát súrolja.

Beszéltünk már arról, hogy mindenkiben a valóság rezeg, és indukálja bennünk igazságait. Ennek hatására alakul ki az az érzés, amely nem engedi elfogadni az Ősrobbanás elméletének koncepcióját. Ősztönünk azt diktálja, hogy a valóságot leíró elmélet másképp rajzoltatott, más alapokon nyugszik, mint ahogy ez az elmélet el akarja fogadtatni velünk.

A hívő ember számára is abszolút elfogadhatatlan ez a teória, mert egy olyan elmélet nem lehet igaz, amely kizárja magából a Kozmikus Szellemiséget, Istent. Még ha ezt időszakosan is teszi. Felfogásmódunk szerint Isten mindenható. Az Ősrobbanás elmélete ezt a mindenhatóságot kiiktatja. Elképesztő következetlenség sugárzik ebből az elméleti (torz)szüleményből.

Meg kell jegyezni, hogy a Vatikánt is érdekli a Világegyetem felépítése, a tudomány eredményei, mert azok közvetlenül befolyásolják a vallásos ember gondolkodásmódját. A keresztény vallás legfőbb központjának figyelmét azért irányítja a tudományos eredmények felé, mert tart attól, hogy bizonyos kutatási eredmények Isten létét, ezáltal a hitet háttérbe szorítják.

Aggodalma felesleges!

Az Ősrobbanás elméletét az egyház a vallással összeegyeztethetőnek tartja, és ezzel az álláspontjával súlyos hibát követ el. Ná-

la már csak azok a tudósok követnek el súlyosabb tévedést, akik ezt a teóriát propagálják.

Itt föl kell tennünk néhány bennünk indukálódó kérdést:

Nem tiltja-e valamilyen törvény a tudat végleges kioltását a Világegyetemből? Lehet-e a Tudatot a semmibe taszítani, majd onnan előhívni?

A legtöbb embert valamilyen természetellenességet sugalló fuvallat keríti hatalmába, amikor az Ősrobbanás elméletét suikolják belé. És ehhez, említettük, nem kell természettudósnak lennie!

Térjünk most vissza újra egy elképzelt, lét nélküli világhoz! Tegyük föl, hogy létezik egy ilyen, tudattól megfosztott, azt nem tartalmazó világ!

Csak úgy tudjuk elképzelni ezt az univerzumot, ha feltételezzük, ott is törvényszerűségeknek kell uralkodniuk, ahol megvalósul valamilyen rendszer. Mert semmilyen világ nem létezhet törvényszerűség nélkül, amelyet működésében valamilyen alaptörvényszerűségek ne szabályoznák.

A törvényszerűség rendet valósít meg. A törvényszerűség irányít, meghatározza a folyamatok menetét.

Minden világban al-részrendszereknek, úgynevezett folyamatos változásban lévő állapotrendszereknek kell szükségszerűen létezniük, amelyek átalakulnak egymásba.

Egy tudat nélküli világnak is törvényszerűen rendelkeznie kell valamilyen anyagiséggel és állapotrendszerekkel. Annak materiája viszont nem kerülhet kölcsönhatásba a mi Világegyetemünk anyagával, mert ha nem így volna, akkor a két anyagfajta kölcsönhatása már befolyásolná egymás viselkedését, hatással lenne életünkre is. Ha lenne áthatás, akkor a mi világunk részévé válna. Ebben az esetben a dolgok, események már egymásba folynának, ami által ok-okozati viszonyok rendszerét tárhatnánk föl.

Egy olyan világ egzisztálása, amelyben nem létezik semmilyen szellemiség, tudat, amely ezt a Világegyetemet képes lenne tulajdonságaiban fölfogni, matematikailag leírni – értelmetlen volna. Ugyanakkor ennek a világnak a mi tudatunk, létünk határain kívül, bennünket semmilyen módon befolyással nem érintő, tudatunkkal föl nem mérhető állapotban kellene léteznie. Ez egy tökéletesen izolált, elzárt világ lenne a mienkhez képest. Ez a világ olyanná válna ezáltal, mintha nem is létezne.

Mert a mi számunkra valóban nem is létezik. Még a tudatunk számára sem jelenhetne meg, mert amennyiben igen, akkor már hatással van életünkre, befolyásoló tényezővé, így létezővé válik.

Szinte csak ismételjük önmagunkat. Tudatunk még az ellen is tiltakozik, hogy egy Tudat nélküli világot elképzeljen. Egyáltalán, minek foglalkozni olyasvalamivel, ami nem létezik, nem létezhet?

Elképzelhetjük, hogy számtalan ilyen világ létezik, amelyben nincs szellemiség, és amelyről nem lehet tudomásunk. De mi értelme, ha semmilyen hatással nincsenek ránk? Mivel nincs hatással ránk, figyelembe sem kell vennünk.

Ha már csak akár logikailag képesek vagyunk megközelíteni, és eljutni egy tudat nélküli világ létezésének lehetőségéig, szükségyszerűségéig, akkor már hatással van ránk, mert befolyásolni fogja gondolkodásmódunkat. Ahogy behatoltunk annak a világnak a rendszerébe, attól fogva az már nem nevezhető tudat nélkülinek. Az ember attól kezdve, hogy tudomást szerzett róla, törekedni fog arra, hogy azt a világot még jobban megismerje.

Ebben a megközelítésben kimondott axiómánk igazolását látjuk:

A Világegyetem nem tartalmaz felesleges dolgokat, az értelmetlenség idegen a Mindenségtől.

Mert egy olyan Világegyetem létezése, amelyről semmilyen formában nem szerezhetünk tudomást, nem nyer értelmet. Egy ilyen világ számunkra oktanulna létezne, ami egyenértékű azzal, mintha nem létezne. Mert ami a tudat által föl nem fogható és a szellem aspektusából semmilyen formában meg nem közelíthető, az egyenértékűvé válik a nem-létezővel.

Valaminek a létezése a világban csak attól kezdve nyer értelmet, ha a Szellem által fölfogható.

Ezzel az állítással és törvényre emelésével nem veszítünk sokat, inkább nyerünk. Nem keresünk olyan dolgokat, amelyeket soha nem találhatunk meg.

A fölfoghatatlan dolgok feleslegesek. Azért fölfoghatatlanok, mert nincsenek ránk hatással. A Világegyetem viszont nem tartalmaz felesleges dolgokat, mert nem tartalmazhat. Csak a szükséges és elégséges dolgokat foglalhatja magában. Ez a precíz megfogalmazás, ami egyszerű nyelvre lefordítva a következőt jelenti:

A Világegyetemben nincs se több dolog, sem kevesebb, mint amennyi szükséges.

Tehát *a Világegyetemben nincsenek felesleges dolgok*, hasonló, mint az ember esetében, amit *lomok*-nak hívunk. Biztos vagyok abban, hogy az általunk lomoknak nevezett dolgok sem feleslegesek. Olyanok ezek, mint a szén után visszamaradó salak. Értelmes dolgok végtermékei. Amik majd visszakerülnek az örökös körforgásba.

Én-pont vagy lét-pont

Már említésre került, hogy az agyban létezik egy gócpont, amely a lelkünket rejt. Ez az én-pont vagy lét-pont. Ott rejtőzik egónk. Ez az erőterkomplexum rejtje énségünket, amely az agyunkban főlhalmozódó, rögzülő örömmel, fájdalommal, halálfélelmünkkel hozza létre személyiségünket.

Az egó egy olyan különleges rezgési rendszer, amely a végtelen Világegyetemben mindig csupán egyetlen példányban létezik, mert csak egy példányban létezhet. Ez az individualitás önmagában is különös. Ez teszi egyedülállóan különössé. Az teszi rendkívül különlegessé, hogy ebben fókuszálódunk mi, vagyis a lelkünk.

Egyetlen példányban létezőnk az egész végtelen Világegyetemben!

De mi van velünk akkor, amikor nem létezőnk? Vagy az már a létezés egy más formája?

Véleményem az, hogy mindig léteznünk kell valamilyen formában!

Hogy a fenti kijelentés elképesztően mély lényegét megragadjuk, föl kellene tudnunk fogni a végtelenség minőségi fogalmát.

A Világegyetem számára a végtelen léte természetes, mert természetes módon abban leledzik. A végtelen objektív természetessége csak az emberek számára jelent fölfoghatatlan problémát, értelmezhetetlenséget, mivel a végesben gondolkodik, helytelenül oda is képzelet magát. Holott az emberi lélek a végtelennek gyűrűjébe van zárva, minden oldalról abban gyökeredzik, léte folytán abban leledzik.

Bármely oldaláról is közelítjük meg a Mindenséget, valamilyen specifikusan megnyilvánuló végtelenségébe ütközünk. Az Univerzum végtelen méreteiben, a benne található anyagi szubsztanciák mennyiségében, azok végtelenül finoman kidolgozott minőségében. Olyan Világegyetemben élünk, létezünk, gondolkodunk, amely térben és mozgó anyagának minőségében, mennyiségében egyaránt végtelen.

A felülmúlhatatlan lényeg számunkra a következő: A végtelen Világegyetemben egyszer csak létrejön egy különös rezgési struktúra, ami lelkünket rejt. A mi lényünket. Tisztán a mi énségünket. Ami ugyancsak magában rejt megfoghatatlanul a végtelenséget.

Nagyon fontos kérdés, sőt talán a legfontosabb kérdés számunkra: Mi azon körülmények összessége, amely végül is a saját lelkünk világra való jövetelét, megidézését eredményezte? Föl tudjuk-e tární születésünk körülményeit? Szerezhetünk-e információkat a születésünk előtti körülményekről, viszonyokról, magáról a szükségszerűségről, amely létünk Földre küldését kiváltotta?

A válasz: igen.

Enhez csak beszéltetnünk kell szüleinket, nagyszüleinket. Sokan ezt már nem tehetik meg, így sajnálatos módon nagyon sok lényegi információ feltárhatatlan marad számukra. A körülmények feltárása és elemzése során mindig ott rejlik a történések bekövetkezésének szükségszerűsége, elkerülhetetlensége.

A lét-pont egész életünk folyamán az agy centrumát képezi. Csak az alvás időszakában van kikapcsolva, ami alatt regenerálódik, és különös kapcsolatba kerül a környező világgal.

Egónk születésünkkel még nincs igazán meg, csupán a lélek csírája létezik, amely kiteljesedésre éhes, és ami a múltó évek, a fejlődés folyamán be is következik.

Az egónk testünk legszentebb, legstabilabb pontja. Az agy érzésvilága egy fókuszpontba vetítődik, ez leszek én. Ahogy az érzésvilág változik, változik az „én” minősége. Egy adott fejlődési szinten eléri teljességét, majd elkezd leépülését. Először észrevehetetlenül, majd egyre gyorsabban.

Sejtjeink pusztulása nem okozza halálunkat addig, amíg azok újratermelődése biztosított. Akkor következik be a drasztikus minőségi átalakulás, amikor ez a folyamat elakad.

Ebből azt az érdekes következtetést vonhatjuk le, hogy létünk első közelítésben nem kötődik bizonyos sejtek összességéhez. Szellemiségünk egy komplexebb folyamat terméke. Együtt változunk a világgal. Annak kozmikus törvényszerűségei váltják ki tesztünk öregedését, szellemiségünk átalakulását.

Az „én” nem egyszerre születik, és nem egyszerre hal meg. Az ember soha nem azonos egy pillanattal előtti önmagával.

Hova tűnik fiatalságunk, amely már csak tudatunkban él. Milyen hatalmas erők vezérlik életünk folyamát, történéseit?

A Lét problémája a legnagyobb feltárára váró (súlyos) titok előttünk. A magam részéről biztos vagyok abban, hogy jelenlegi életünkben viselkedésünkkel, gyermekeink nevelésével, cselekedeteinkkel, a bennünk lappangó félelmekkel, sőt temetési szokásainkkal – tudat alatt, valamilyen láthatatlan erővonalaknak engedelmeskedve – már újjászületésünket készítjük elő.

Hogy ezt jól tesszük vagy rosszul – már egy újabb lényeges kérdés. Annyit nyugodtan kijelenthetünk, hogy sajnálatos módon a legtöbbször helytelenül járunk el.

A született embernek mindent meg kell tanulni. A tanulás képességét is.

Hol szerezzük meg a halálfélelem egyedülállóan szorongató érzését, hol ültetődött belénk az elmúlástól való félelem, a haláltól való félelem rettegett érzése, ami már az állatoknak is sajátja.

Amely félelmen viszont az erős lélek képes felülemelkedni.

Tehát már az állatok is „megtalálták”, rögzült agyukban ez a félelmetes érzés. Féltik az életüket, ragaszkodnak még állati létükhöz is.

Hol és hogyan szerezzük meg az örömmézés tehetségét, hogyan vagyunk képesek elviselni a szenvedés súlyos terhét?

E a tulajdonságok egy része már a génjeinkbe van ültetve. Viszont életünk folyamán fejlődniük kell ezeknek az érzeteknek, és fejlődnek is. Az érzések magas szintjét csak fejlett társadalmi körülmények között érhetjük el, míg primitív körülmények között az érzésvilág egyrészt alacsonyrendű marad. (A primitívet soha nem szabad összetéveszteni az egyszerűvel!)

Nagyon érdekesek viszont a megmutatkozó kivételek!

Az egyén egója, énsége, lelke, ez az individuális, komplex rezgési rendszer nem létezik, nem létezhet a végtelen időben folya-

matosan és egy-állapotban. Újra és újra létrejön, megszűnik, létrejön és megszűnik, miközben törvényszerű spirális folyamatot ír le. Kapaszkodik, alásüllyed. Kapaszkodik, lezuhan.

Célja a kiteljesedés.

A fejlődés során egyre magasabb szinten jelenik meg, újra és újra létrehozva önmagát.

Az egó egy rezgő oszcillátor, amely biológiai folyamatoknak nevezett szerveződés eredményeként jön létre. Egy magasabb Szellemiség indukálásának kényszereként, amelynek folyamatos léte a mi szellemsejtjeink által biztosított.

Az Univerzális Szellem léte nem nélkülözheti a mi szellemi sejtjeinket, ezért ahol teheti, életre hív bennünket.

Az én-pont állandóan kiteljesedni akar, de korlátai vannak. Kívül és belül. Testünkben és környezetünkben. A Világegyetemben.

Darwin kétszáz éve született. Jól ismert evolúciós elmélete, a fejlődéstudomány. Olyan kijelentések is vannak, hogy az állatokból fejlődöttünk ki, és a majmok az őseink. Ezek a kijelentések hibásak, a következtetések alaptalanok. Legfeljebb valamilyen közös ősről lehet, ami bizonyára így is van.

Viszont a közös ősből eredő példányok között volt egy olyan ág, amely képes volt az Univerzális Szellem által közvetített rezgések vételére. Ezek a példányok tekinthetők őseinknek, akikben már felcsillant és utat tört magának a fejlődni képes értelem.

Lehet, hogy a majmok egyik ága képes volna elérni egy olyan fejlettségi szintet, amelyet az ember, és képes lehetne egy civilizáció fölépítésére, amennyiben az ember nem létezne.

De az ember rohanó tempója soha nem hagyja az ő civilizációjuk kibontakozását. Nem hagy rá időt. Lehet, hogy az egész bolygónkat lakhatatlanná tesszük a legtöbb élőlény számára. Mert elképesztő, milyen felelőtlené bír lenni, mivé képes válni az „értelmes” ember.

Előzetesen mondok egy példát, hogy az ember fejlődése, a társadalmi fejlődés nem képzelhető el minőségi ugrások nélkül. A példa világosan rámutat a darwini fejlődéstudomány mint kijelentés ellentmondásosságára, és arra késztet, hogy a kérdést alaposabban meg kell vitatni.

Tekintsük a Bibliát!

Nem mondhatjuk, hogy Jézus Máriából fejlődött ki.

Jézus gondolatosságában messze az emberiség fölé emelkedett, és benne közvetlenül Isten szellemisége szólalt meg. Isten általa üzent nekünk.

Jézus szellemkristálya olyan magas minőségű volt, hogy közvetlen kapcsolatot tudott teremteni a Mindenhatóval.

Hol nyilvánul meg itt Darwin fejlődéselmélete?

Nem érzékelhető, így nem is alkalmazható, mert itt valami minőségileg olyasvalami történt, ami Darwin elméletével nem magyarázható.

Mária méhe tehát csupán bölcsője volt valami újnak, valamiféle olyan dolognak, amely minőségében messze fölülmúlta a többi anya méhében fejlődött magzatét.

Itt egy olyan minőségi ugrás mutatkozik meg, amit Darwin elmélete képtelen megmagyarázni.

Elmondhatjuk, Mária kiválasztott lett.

Az elmúlt évszázadok ennek a kijelentésnek az igazságértékét az emberiség egy nagy része előtt a bizonyosság szintjére emelték.

Hogyan válhatott Mária kiválasztottá?

A Mindenhatónak tervei vannak, ezért figyel teremtményeire, és kiválaszt. A maga sajátos módján megtesz mindent, hogy megóvja őket, biztosítsa létüket. Mivel Ő a magasabb dimenziókban helyezkedik el, sajátos módon képes csak beleavatkozni az életünkbe. Soha nem gyakorol kényszert. Kényszert csupán az anyagi világ mostoha törvényei gyakorolnak ránk, amit nem igazán azonosíthatunk Isten akaratával.

Minden bizonnyal azért választotta Máriát a Mindenható, mert lelkileg tiszta volt.

Lelkileg tisztátalan ember nem képes rendkívülit, erkölcsileg magasztosat nemzeni.

Előtte meg kell tisztulnia.

Előtte át kell alakulnia.

Előtte át kell lényegülnie.

A rendkívülihez rendkívüli szükségeltetik.

Jézus azért születhetett meg, mert előtte, az Ő születésének vonalában valakik nagyon megszenvedtek az igazságért.

Mert valakik folyamatosan megtisztultak, egy égi mezőre értek. Tehát a darwini elmélet itt nem érvényesül.

A fejlődés nem folyamatos, habár vannak ilyen aspektusai, amelyek természetesen akár meghatározóak is lehetnek. A minőségi fejlődés mindig ugrásszerűen zajlik, és csaknem lehetetlen megmagyarázni, hacsak nem közelítünk a Szellem Világa felé.

Mindent leszögezve: Jézust nem tudjuk (a darwini elmélet szerint) Mária egyenes következményeként elfogadtatni. Mert minőségében valami olyan jött létre, ami Máriában nem lelhető föl.

Minden anyaméh egy bázis. Minden született gyermek agyában rejtőzik egy fejlődni képes rezgő „kristály”. Ez a rezgő kristály ideális esetben fölfejlődhet egy maximális mértékig. Ez a kristály olyan, mint a számítógép processzora. Felső korlát van kijelölve számára. Ez egyben lehetőségeinek korlátja és kihasználhatóságának foka. Ez az egyik feltétel, a belső. Általában a belső feltétel magasan kvalifikált, sokra képes, amit a környezet (a külső feltétel) súlyosan rombol és akadályoz. Nem hagyja az egyént, annak tehetségét kibontakozni. Ezért a tehetség kibontakozódása csak küzdeni képes egyének esetében mutatkozik meg.

Létezik egy másik feltételrendszer, amelyről nem szabad megfeledkezni, egy külső, amelyet a környezet határoz meg. Hiába jó a belső feltétel, ha nem adott a külső. Ha nincs belső feltétel, akkor hiába a remek külső feltétel. Meg kell viszont jegyezni, hogy amennyiben ezek egyike létezik és dinamikus, akkor indukálják egymást.

Azért, hogy egy különlegesen értékes *Szellemkristály-embrió* jöjjön létre, hogy rendkívüli emberek születhessenek – egy Buddha, egy Jézus, egy Bolyai, egy Einstein –, sok „furcsa” történetnek kell végbemennie. Ugyanakkor a környezetnek lehetővé kell tennie ezen lények szellemiségének kibontakozását, ami viszont bizonyos láncszerűen egybefonódó folyamatok összessége. Amennyiben ez a lehetőség nem áll fönn, a tehetségek elvesznek, mert kiteljesedésük feltétele nem adott.

Tekintsük például Bolyai tehetségének kibontakozódását. Azt, hogy az ő esetében ez milyen „különös” módon ment végbe.

A belső feltételek adottak voltak, ami az indítást és a tehetséget foglalja magában. Az *én-kristálya* tökéletes, briliáns volt. A külső körülmények azonban, ha sok tekintetben megfelelőek is voltak, közel sem voltak ideálisak. Különösen a magyarországi társadalmi háttér.

Édesapja kiváló matematikus volt, ami az alapokat és az elindulást kétségtelenül segítette. Lényeges elem, hogy ő már foglalkozott a párhuzamosok problémájával, fönns is akadt rajta, amitől fiát is rendkívül óvni igyekezett. Hiába volt az oltalmazó intelem, mert a fiú apjától megörökölte a probléma megoldásának vágyát, az benne élt tovább, olthatatlanul.

Küldetését teljesítette, a vágy benne teljesedett, mert megtalálta a megoldást, és egy új geometriát alkotott.

Magányos csillagként ragyogott a leigázott, sárba taposott magyar lelkek országa fölött.

Az egyedüli ember, aki igazán értékelhette volna Bolyai kivételes képességét és munkáját, Gauss volt, a kor kimagaslóan legjobb matematikusa. Aki viszont nem tudta legyőzni emberi hiúságát, ami nem engedte, hogy a magyar szellemi pusztaságból érkező kivételes tehetség fénye némileg halványítsa az ő ragyogó csillagát.

Pedig az idősebb Bolyai Gauss közeli barátja volt. Bizonyára fiatal korában ragyogó szolgálatot tett a matematika ezen géniusza szellemének fényesítésében. A barátságot Gauss soha nem tagadta. Viszont az ő részéről ez mindig egy önző, míg Bolyai részéről egy segítőkész barátság volt. Ami erről az oldaláról viszonyt nem lelt.

Bolyai tökéletesen megfelelt egy olyan barátnak, aki a nagy tudós szekerét tolhatta, briliáns tehetségét segített csiszolni. Ugyanakkor már nem volt jó egy tehetséges fiú apjának, akiben esetleg versenytársra lelhet, és aki az ő ragyogását némiképp halványítaná.

Lobacsevszkijjel, az orosz származású, kiemelkedő képességű matematikussal már nem volt ilyen egyszerű a helyzet, neki már pozíciója volt. Vele már nem tehetett úgy, mint akit észre sem vesz.

Megalázó, ahogy a világ ráépül, és kihasználja emberek és népek nehéz helyzetét. Ahogy ugyanazért a munkáért valahol jó módban lehet élni, máshol pedig csupán el lehet tengődni.

Tehát Gauss esetében a kivételes matematikai képességet nem növelte az emberség nemes tulajdonságának fénye. A lojalitás, a tudományos korrektség a legkevésbé sem nyilvánult meg Bolyai János irányába.

Úgy tűnik, a kiemelkedő tudással bíró emberek sokszor nem tűnnek ki nagy emberi tulajdonságaikkal. Ez figyelhető meg a nagy fizikus, Newton esetében is, aki rendkívül gátlástalan is tudott lenni. A gonoszság, a kíméletlenség sem hiányzott jellemének repertoárjából, ami érdekes módon nem akadályozta tudományos életútjának páratlan sikerét, képességeinek kibontakozását.

Vagy előbb jön a siker, utána jelenik meg a mohóság?

És utána az irigység, a féltékenység, majd a gonoszság?

A lélek körforgása

Mivel ismerem az anyagi világ legmélyebb sajátságait, így az ott megnyilvánuló törvényszerűségekből képes vagyok levonni analógiákat a szellemre vonatkozóan is.

Analógiák törvényszerűen fölfedezhetők az élet minden oldalán, amelyek segítenek bennünket döntéseink meghozatalában.

Világmodellemben deklarálok, hogy az Univerzum kozmikus méretekben stacionárius állapotú, viszont benne lokalizáltan az állapotok örökös körforgása megy végbe.

Az állapotok körforgása devalvációmentes!

Véleményem szerint ez a szellemiség esetében sem lehet másé.

Először is le kell vonnunk a következtetést, hogy az Univerzális Szellem stacionárius állapotú, ami annyit jelent, hogy mindenhatósága örök, és lényege változatlan. Természetes állapota az öröklét.

Viszont az alacsonyabb rendű létnek különböző állapotai léteznek, az átlépés egyikből a másikba szigorúan determinisztikus.

Születés és halál folyamatos. A legnagyobb nyereség sem következik be valamilyen irányú veszteség nélkül.

Az elmúlás közelébe kerülő idős ember hol azonos erejében teli, ifjú önmagával, vagy csecsemőkori állapotával?

Csak tükörbe kell néznie, hogy szembesüljön.

Hova tűnt az a magabiztos, hitteli erős fiatalember, aki nem ismert lehetetlent?

Elillant...

Hova? A semmibe?

Nem.

Itt él valamilyen formában közöttünk, és Isten által jövőbeni születését készíti elő.

De az sincs kizárva, hogy születése más létformába rendeltetik.

Semmilyen halál nem szüntetheti meg a lélek körforgását, amelynek törvényszerűsége az örökkévalóság szintjére van emelve.

A halál minősége nem szünteti meg az újjászületés lehetőségét, csak annak menetére van kihatással.

Természetesen, érdekes a kérdés, hogy milyen vándorlást vesz föl a nyugodtan, ágyban testét elhagyó lélek, vagy a hirosimai atomrobbanásban egy szempillantás alatt elpárolgó emberi test által hordozott lélek – akinek halvány, sötétedő foltja még ma is ott látható a város egy útjának kövezetén.

Biztos vagyok tehát abban, hogy a lélek vándorlása is azonos értékű állapotok rendszerén keresztül zajlik, amely minőségének romlását nem eredményezheti.

A mélyebb elemzés, az ehhez szükséges tudás fokozatos megszerzése biztos, hogy meglepő adalékokkal szolgál majd a kutató ember számára.

HIT

Mit nevezünk Hitnek?

A Hit a Lélek alapköve, és annak stabilitását biztosítja. A Hit szinte születésünk óta bele van nőve a lelkünkbe. A Hit egy vágy, egy sóvárgás. Egy olyan valami irányába, amit el szeretnénk érni, amit lelkünk olthatatlanul kíván. Aminek valóságossá tételéért sokra vagyunk képesek, amiért áldozatot is képesek vagyunk hozni.

A legnagyobb Hit bizonyosság egy nagyszerűségében fölülmúlhatatlan szellemiség létezésében, amely messze legyőz bennünket. Akinek hitünk szerint létünket köszönhetjük.

A vágy képzelet.

Lehet tárgyasult és tárgyasulatlan formája.

A legnagyobb Hit az, amely elfogadtatja velünk, énünkkel Isten létezését.

Isten létének elfogadása egy magasabb rendszer elfogadását jelenti, akit mostani életünkben soha nem fogunk meglátni, viszont képesek vagyunk megtapasztalni.

Szigorú matematikai logikával ki lehet következtetni, hogy Isten nélkül nem létezhet a világ.

Isten tagadása a magasabb rendszerek létének tagadása.

Isten tagadása a saját szellemi létünk megtagadása!

Ha valaki nem fogadja el a magasabb rendszerek létezését, annak számára megszűnik a legszentebb ok kutatásának értelme.

Aki nem hisz a Mindenség teremtettségében, az az ember kénytelen elfogadni a „véletlen” fogalmát.

A hitetlen ember tehát az esetlegességet fogadja el.

A Világegyetemben azonban nincsenek véletlenek!

A Mindenségben minden Ok-kal történik.

Rend nem keletkezik magától a házunkban. Akkor hogyan keletkezhethetne csak úgy véletlenül az Univerzumban?

A hit lelkünkől fakad, és a Bibliából nyer megerősítést. Teljes bizonyosságot csak Istentől kaphatunk.

A Biblia útmutatás, amit sok ember nem képes és még több ember nem akar megérteni.

Mert a Bibliához lélekben föl kell nőni. A hit nélküliség azt jelenti, hogy lelkileg még kiskorúak vagyunk.

Vannak emberek, akik azt mondják, hogy az Istenben való hit gyávaságból és gyengeségből fakad. Van céltudatosság ebben a megközelítésben, amelyet erősít, hogy sokan csak a legnehezebb pillanatokban találják meg istent. Szinte nincs olyan ember, aki ne mondaná ki egy válságos pillanatában: *Jaj, Istenem!*

Viszont Istent tagadó embertársaink azt állítják, Istent még senki nem látta a saját szemével. Ez az állítás egyrészt igaz. Viszont gondoljunk csak bele! Csak szemével lát az ember? Látjuk-e szemünkkel a forró fekete vasat? Amit, ha óvatlanul megfogunk, súlyos égési sebeket szerezhetünk. Mit mond ebben az esetben az az ember, aki állítja magáról: csak azt hiszem, amit látok. Az a forró vas nem létezik, mert nem látjuk?

A bőrünk, a kezünk képes „látni” a forróságot, ha óvatosabbak vagyunk, képesek vagyunk érezni a forró tárgyak sugárzását. Nem látjuk a forró vasat, de megtapasztalhatjuk, és a szerzett fájdalom által annak létét bizonyosságra emeljük.

Ugyanígy kell keresnünk Isten bizonyosságának különböző módjait, föl kell fedoznunk megnyilvánulásait.

A Mindenható megmutatkozik azok számára, akik keresik Őt, ha lelki szemeinket nyitva tartjuk, érzékelhetjük őt számtalan formában. Idővel rájövünk, hogy életünk egyedülálló részese, befolyásoló tényezője, aki minden tapasztalásban megmutatkozik, benne foglaltatik.

Természetesen a Mindenhatót sem vagyunk képesek megtapasztalni pusztán a tekintetünkkel, nem láthatjuk úgy, mint a hétköznapi tárgyakat.

De nem csak a szemével képes látni az ember. „Lát” a bőrével, a szívével, a lelkével, és az összes érzékszervén keresztül, amin össze van kötve a világgal. Tudatosan és tudat alatt.

Viszont az embernek nincs olyan porcikája, ami ne lenne kapcsolatban az Univerzummal. Ami annak kifejeződése, hogy Isten érzékelésére végtelen lehetőségünk van.

A hitetlen ember mindent a szemével akar látni, azért, mert ráadásul még tudatlan is. Pontosabban: azért hitetlen, mert tudatlan.

A hitetlen ember egy olyan karámban él, aminek kerítését saját maga építette maga köré.

A vallás

A vallás Isten megtalálása. A vallás az a tudás, amelyet az emberek Földre küldésük óta a magasabb szellemvilágról kialakítottak.

Nem lehet véletlen, hogy minden nép eljut Isten létének felismeréséig.

Elvileg az Istenben való hitet egyesek visszavezetnék gyávaságra és gyengeségre. Nem elképzelhetetlen, sőt valószínű, hogy van egy ilyen háttérmotiváció is.

Az emberiség tudása azonban folyamatosan nőtt, és napjainkban elképesztő módon gyarapszik. Ez a tudás azonban nem távolított el bennünket Isten létének feltételezésétől, hanem inkább a bizonyosság szintjére juttatott.

A gyávaság és gyengeség igazságtartalom, amennyiben valóságot fogalmazna meg, akkor a tudás növekedésével fokozatosan erősödne Isten felesleges volta.

Mivel azonban a Tudás ennek ellenkezőjét eredményezte, ragaszkodunk ahhoz, hogy egy magasabb rendszer elválaszthatatlan részei vagyunk.

Ami természetes.

Országos Széchényi Könyvtár

A tévelygő ember

Az ember könnyen eltéved. Különösen így van ez a hit nélküli emberrel. Miért? Mert néki nincs támasza, iránytűje. Míg a Hittel bíró emberrel mindig ott van Isten.

Egy erdőben is eltévedhetünk.

Mit jelent: eltévedni?

Azt jelenti, hogy elvesztettünk mindent, amihez viszonyítottunk. Már minden ismeretlen, amit látunk.

Nincs benne a tudatunkban, nincs mélyebb kapcsolatunk, benyomásunk azzal, ami körülöttünk van, él és mozog. Ami körülöttünk van, az minden ismeretlen.

Egy „új világba” érkezünk, ahonnan meg kell találnunk a kivezető utat.

A hazafelé vezető utat.

Nincs más lehetőségünk, bolyongani kezdünk.

Nem maradhatsz egyhelyben, mert az a legrosszabb választás.

Egy helyben maradni annyi, mint lemondani önmagad lehetőségeiről, mikor minden helyzetben te vagy az, aki önmagadért a legtöbbet teheted.

Tehát bolyongani kezdesz, miközben figyelsz.

Rájössz, hogy itt már jártál, tehát körbe mentél. Azért jöhetsz rá, mert figyelsz, gyűjtöd a benyomásokat.

A legfontosabb, hogy ne ess pánikba!

Új irányt választasz, hogy visszakerülj abba a világba, környezetbe, amit már ismersz. Hogy biztonságos helyre kerülj, az ott honodba, amit a legjobban ismersz, ahol jól érzed magad, mert biztonságot ad. Otthon csak az lehet, ami a legnagyobb biztonságot adja. Mert ott vagy képes a legjobban regenerálódni. Ott kell számolnod legkevesé a veszéllyel.

Hazakerülsz, és az a világ, amely addig számodra ismeretlen volt, ma már a te tudásod része lett, mert már beléd épült. Ha legközelebb jársz arra, már nem fogsz eltévedni.

Ugyanez a folyamat játszódik le mindig, amikor eltévedünk.

Lelki tévelygéseink során is.

Az ember mindig új utakat keres, elindul felfedezni az ismeretlent.

Van, aki hajóra száll, van, aki repülőre, s van, aki űrhajóba.

Van, aki könyveket olvas, úgy repül a messzeségekbe.

Van, aki a logika mélységeit kutatja.

És van, aki a világ működésének egyedülálló logikai rendszerét akarja megismerni, annak irányító törvényszerűségeit.

Itt is el lehet tévedni!

Föltehetitek a kérdést, hogyan?

Akármeddig megyünk el gondolatban, ha ebben a világban élünk, bármelyik pillanatban visszaérkezhetünk. Ez csak a mi akaratunktól függ.

Mégis el lehet tévedni!

Fényes példa erre napjaink tudományának eredménytelenége.

Mert az az ember is eltéved, aki hamis világot épít. Olyan világot, amely nem képezi részét a bennünket létrehozó és irányítani igyekvő valóságnak, összekuszálja azt, elválaszt tőle.

A legnagyobb veszély viszont akkor mutatkozik, amikor föl sem ismeri, hogy eltévedt, hogy hamis úton jár.

Pedig előbb-utóbb rá kell jönnie. Mert a tévelygő ember, azon kívül, hogy vesztegeti az idejét, veszélyt hoz önmagára.

Egyszer rá kell döbbsennie, hogy a kapuk, amelyeket dönget, nem nyílnak ki. A kulcs nincs a kezében, azt nem birtokolja. Amikor már belefárad az eredménytelenségbe.

Élete végén mindenkinek mérlegre kell tennie saját teljesítményét. Vagy a halál előtti pillanatokban vagy a túloldalra megérkezésén, a Mindenható színe előtt.

Napjaink tudósai is eltévedtek. Súlyos hibák sorozatának eredményeként létrehoztak egy olyan világmodellt, aminek semmi köze a valósághoz.

Einstein is tévedett. Ami viszont közel sem annyira nyilvánvaló, mint az Ősrobbanás ideája. Mivel elmélete rendkívül eredményes, megtévesztően eredményes, bizonyos körök megkísérelték értéken felül eladni azt. Évtizedeken át sikerrel. Ez a csúcsalkotásnak kikiáltott munka mégis hibás, mivel Einstein megalkotása során olyan alapelveket használt, olyan axiómákra épített, amit a Világegyetem Alkotója nem alkalmazott a Teremtés során.

Igen, Tisztelt Olvasóim, ismét a relativitáselmületről van szó. Mert a hibákat, a tévedéseket ostorozni kell! Einsteinnek arról a munkájáról, amit a szellemi alkotás csúcsának kiáltottak ki. Ami a fény terjedésének egy kitalált igazságára épül, és ami bizonyíthatóan nem lehet a valóság része.

Nem foglalkozik egy olyan kérdéssel, amelyről tévesen úgy gondolja, hogy nem lehet mérni. Ennek lesz következménye, hogy kiiktatja az abszolút egyidejűség fogalmát is. Amit még egyfajta dicsőségként is állít be. Abban viszont súlyosan téved, hogy ez egy olyan fogalom, amelyet ki lehet iktatni a fizika tudományából. Ugyanis ez a fogalom nélkülözhetetlen eszköz a valóság alapjainak kutatása során, valamint annak leírásában.

Minden az abszolút egyidejűség mérésének fizikai lehetőségének megvalósításán áll vagy bukik. Amennyiben ez kivitelezhető, a relativitáselmélet túlhaladottá válik. Ehhez csak létre kell hozni az abszolút egyidejűséggel járó órák szinkronizált rendszerét.

Einstein relatív egyidejűsége és az abszolút egyidejűség közötti matematikai kapcsolat egyszerű, világos, sőt még szépnek

is mondható. Csak a kettő összehasonlításakor látható világosan a két álláspont közötti különbség.

*

Az eltévedésben mindig szerepet játszik a felejtés, a figyelmetlenség. Valahol egy pillanatban fonalat veszejtettünk, kiengedtük kezünkől a biztonságot.

Lelki tévelygéseink is a fogódzkodók, a biztonságot adó stabil támpontok elvesztéséből adódnak.

A tudatlanság is tévelygések forrása lehet.

Az aljasság ott kezdődik, amikor közösségeket szándékosan tudatlanságban tartanak, amivel tévelygésre készítetnek. Mindezt azért, hogy jobban ki tudják használni őket.

*

Mert ki ez az ember, ki vagyok én, aki ily dolgokat mer állítani, aki a szentségekhez mer nyúlni?

Egy szolga a többi szolga között, csak előttek jár, hogy tapossa néktek az utat.

Értetek, a ti lelketek dicsőségéért keresi az ösvények titkos útjait, hogy eljussatok a legnagyobb felismerésig.

Közeledni kell egymáshoz!

Az embereknek, nemzeteknek közeledni kell egymáshoz, hogy az emberiség minél hamarabb elérje az egységesülést! Ennek érdekében csökkenteni kell az emberek közötti szakadékot mind gazdasági, mind társadalmi szinten. A cél érdekében mindenkinek önmérsékletet kell tanúsítania.

Tudom, hogy illuzórikusnak tűnik a fölvetés, és senki nem lesz hajlandó lemondani önszántából anyagi javainak jelentős részéről. Azért én mégis megfontolásra ajánlanám az önkéntességet, mert sokkal rosszabbul jár mindenki, ha a kényszer miatt a most önként oda ne adott hányad többszörösétől kell majd megválni.

Csökkenteni kell az egyes társadalmi rétegek izoláltságát, a megosztottságot meg kell szüntetni.

Oldani kötelező a zsidó és a keresztény, valamint más emberek közötti távolságot.

Ugyanarról a fáról van szó, amely egy töről fakadt. Mi értelme van szítani az ellentéteket, amikor a két vallás valahol ugyanazon éltető nedved szívja magába. Az egyik nem választható el a másiktól, a másik az egyiktől.

A zsidó vallásnak Jézust rehabilitálni kell!

El kell ismernie, hogy Jézus keresztre feszítése megbocsáthatatlan hiba, sőt bűn volt. Ami konspirációs cselekedetek és az emberek manipulációjával lett végrehajtva.

Tehát Jézus elítéléséhez, elítéltetéséhez becstelenségek sorát követték el az akkori zsidó hatalmasságok, akik féltették hatalmukat.

Addig nem lesz megbékélés, amíg mindenki, kivétel nélkül, nem lesz képes szembenézni saját hibájával, ha nem mond le a másik ember kihasználásáról. Amíg az izraeliták egy része tudatosan gerjeszt ellentéteket, rabol gátlástalanul, lemondva minden szentségről.

A zsidó vallás és történelem Jézust egy közönséges bűnősként aposztrofálja, aki bűne szerint ítéltetett el. Holott egyetlen bűne az volt, hogy veszélyeztette a zsidó vallás papjainak hatalmát, aminek semmi köze nem volt Isten magasztosságához.

A zsidóság Jézus keresztre feszítésének bűnét a rómaiakra igyekszik hárítani, ami csak tovább mélyíti valóságos bűnüket.

Amíg ilyen és hasonló folyamatok játszódnak addig a két vallás nem békélhet meg. Pontosabban nem is a két vallás megbékéléséről van is itt szó, hanem a hatalmi helyzet és az abból fakadó gazdasági előnyök megtartásáról.

A keresztény vallás nem fogadhatja el Jézus bűnösségének még csak feltételezését sem, mert ezzel megtagadná Jézus mindenek fölött álló tisztaságát, a keresztény világ alapvető szellemiségét.

A keresztény vallás alaptézise, hogy Jézus lelkében példátlanul tiszta, bölcsességében egyedülálló, Isten fia, aki az emberek megmentéséért küldetett a Földre. Ennek tagadása hitünket gyökértelenné tenné, számunkra nem hogy elfogadhatatlan, de sértő és tiszteletlen. Egy ilyen elvárás méltatlan támadásként vagyunk képesek csak fölfogni.

Miért olyan nehéz a zsidó vallásúaknak Jézus isteni mivoltát elfogadni, ezt a lépés megtenni, amikor az Újtestamentum Bibliába helyezésével, annak Ótestamentummal egy könyvbe tételével Jézus rehabilitációja a zsidó nép előtt hallgatólagosan úgy is megtörtént.

Jézus is épített az Ótestamentumra, hivatkozott rá, idézett belőle. Az Ótestamentum az Újtestamentumnak egyfajta alapja, ami nélkül nem képzelhető el, mert abból fakadt, azon a kultúrán nevelkedett, gyökerét abba fonta, táplálékot abból merített, miközben önálló identitása termett.

A keresztény lelkület Jézus szellemiségét fogadja el, az ő tanításait, példabeszédeit helyezi előtérbe. A keresztény ember létének pillérét képezi a Megváltó tanítása, gondolatisága, szellemisége.

ISTEN

Magasabb szellemi világok

„Élőt csak élő hozhat létre.” Amivel kezdenünk kell, az egy kérdés: Léteznek-e magasabb szellemi világok? A válasz csak a következő lehet: Kétségtelenül! Nem ismerjük létformájukat, érzésvilágukat, nem vagyunk képesek róluk képet alkotni, mert még információval sem rendelkezünk róluk.

De valóban nem ismerjük, valóban nem tudunk róluk semmit? Az adott igenlő választ azonban bizonyítani illik! Amikor állásponthunk igazolásába kezdünk, látni fogjuk, hogy a semminél jóval többet tudunk.

Napjainkban a tudomány sem foglalkozik a magasabb szellemi világokkal. Az információ hiánya tudománytalanná teszi a témát, így a tudományos szintű kutatást.

Ebben a könyvben úttörő lépésre szánjuk el magunkat. Megkíséreljük a Szellemvilág vizsgálatát a „tudományos szint” felé emelni. Mielőtt elkezdenénk a magasabb szellemi világok kutatását, szögezzünk le valamit.

Élőt csak élő hozhat létre.

Ezt a kijelentést axiómaként rögzítjük, amit mindig szem előtt fogunk tartani. A másik fontos megállapításunk, hogy az élő rendszerek kapcsolatban állnak egymással, részei egymásnak és kihatással vannak egymásra, egymás fejlődésére. Az alacsonyabb rendszer mindig kisebb hatással van a magasabb rendszerre, mint a magasabb az alacsonyabbra. Az egyének halála nem követi a társadalom megsemmisülését, amennyiben biztosított azok utánpótlása.

Először a magasabb szellemi világok egzisztenciájának lehetőségét kell megvizsgálnunk, és bizonyítanunk. A kérdést föltettük és megválaszoltuk. Válaszunk egyértelmű igen volt.

Kíséreljünk meg érveket találni állásfoglalásunk mellett. A tudomány és az elmélkedés itt is segít.

A létezés bonyolultsági síkján valahol középtájon helyezkedünk el. Az értelem síkján pedig az elsők, akik képesek agyuk-

ban visszatükrözni a Világegyetemet, annak valóságos egyszerűsített képét.

Térjünk vissza most eredeti gondolatmenetünkhöz! Élőt csak élő hozhat létre – deklaráltuk. A kijelentést axiómaként rögzítettük. Axiómánknak azonban egy látszólagos fonáksága van, hogy akkor minden anyagi egységet élőként kell elfogadnunk. A legkisebbet is. Sejtjeink élnek, funkcionálnak, és együttesen alkotnak bennünket.

Emeljünk ki most egyetlen sejtet magunkból. Legyen ez agyunk egyetlen sejtje. Ez az egyetlen agysejt mit képes fölfogni a mi komplex szellemiségünkéből? Valamit biztos. Mert a részben visszatükröződik az egész. De erre csak valamilyen egyszerűsített vagy rendkívül leegyszerűsített formában képes.

Vegyük most a szűkebb családot. Az anyát, az apát és három gyereket.

A család kétségtelenül egy magasabb szellemi egység.

Létezik?

Hogyne létezne! Funkcionál.

Szellemi egység?

Hogyne! Egy magasabb szellemi szféra, mert szellemi egységekből tevődik össze.

Mit érzünk ebből?

Sokat, de nem érezhetjük annak teljes komplex valóságát, mert „csak”, vagy hál Istennek, a részei vagyunk.

A családuink bármely tagjának fájdalma a mienk is, örömeiben mi is részesülünk. A nehézségeket közvetlenül a család minden tagja viseli, szenved. Közvetlenül érinti az öröm is őket. Mert a család azt közösnek fogja föl. A család tehát egy magasabb szellemi szerveződés.

Viszont kevésbé osztozik más családok szenvedéseiben. Annál kevésbé, minél távolabb van tőle. Ugyanúgy, mint egy népközösség szellemi síkja, egy ország szerteágazó szellemisége más népek, országok szellemi síkjaival.

Vizsgálat tárgyává tettük az embert!

Sok millió sejt összehangolt működése biztosítja létünket.

De, mit tud egyetlen agysejtünk komplex tudatunkról, mit képes abból fölfogni?

Teljes egészében nem, de részben igen.

Fogjuk föl az emberi tudatot egyetlen szellemi sejtnek, ami egy nagyobb egység része, mint ahogy ez valóban így is van.

Az emberek társadalomban élnek, ami egy nagyobb szervezeti egység. Létezik társadalmi hangulat.

Az ember mit képes fölfogni a társadalomból, aminek elemi egysége? Valamit igen, de teljes egészében nem.

Az egyszerű emberi sejt búsuljon azon, hogy nem képes az ember szellemi világához fölemelkedni? Az egyszerű ember szomorkodjon azon, hogy nem képes az isteni szellemiséggel való tökéletes azonosulásra?

Nem érdemes!

Mindenkinek megvan a maga funkciója. El kell tudni ismerni a magasabb rendszerek felsőbbrendűségét. Hogy életünk akkor lesz a legteljesebb, ha életünket a magasabb rendszerek szolgálatába állítjuk.

Amikor egy-egy ismeretterjesztő film bemutatja az emberi test bonyolultságát, összetett működését, „hibalehetőségeit”, szinte megijedünk. Ilyen bonyolult szervezetünk? Ennyi a „hibalehetőség”? Borzongva vesszük tudomásul a valóságot, és látjuk, mennyi minden szükséges létezésünkhöz.

Amikor azonban visszakerülünk életünk normális kerékvágásába, akkor már nem foglalkozunk bonyolult, számtalan hibalehetőséget tartalmazó szervezetünkkel, természetesnek vesszük, hogy jól meg vagyunk építve. A tapasztalat egyértelműen mutatja, hogy testünk kiválóan meg van szerkesztve. A sok hibalehetőség ellenére nagyon stabilan működik. Az Alkotó jó munkát végzett, habár sokan kritizálják az élet ellentmondásait. Elégedetlenek a történésekkel, soknak tartják a küszködést, a szenvedést.

Fájdalmas megemlíteni az érzéketlenséget!

Európában, itt, a szomszédságunkban, Boszniában, eléggé el nem ítéhető módon kétszázezer embert öltek meg. A magyarság nagy része meg szinte tudomást sem vett róla – Európáról nem is beszélve. Az öreg kontinens rátarti nemzetei, vezető országai hagyták kétszázezer ember legyilkolását, sokszor az ENSZ katonáinak statisztálása mellett, és csak utána lépett.

Németország végre megmozdult.

Mondja valaki, hogy kontinensünk nem beteg! Kétszázéves célok és önmagát gúzsba kötő nemzeti sovinizmus akadályozza a ne-

mes célok megvalósítását. Európa bűneiért vezekel – csak nem akar erről tudomást venni!

Nyugodtan tudomásul vehetjük, hogy Amerika nélkül Európa legtöbbször tehetetlen. Ugyanakkor tudomásul kell venni, hogy Amerika csak addig szolgálja más népek ügyét, amíg az nem ütközik a sajátjával. Amennyiben igen, nem okoz számára erkölcsi gátlást a rombolás, a pusztítás. Más népek kultúrájának lerombolása. Igaz, hogy itt erős hagyományra támaszkodhat. Gondoljunk az indiánokkal való bánásmódra.

Ha az Egyesült Államokat csak a háború mentheti meg, akkor biztosak lehetünk abban, hogy ki is fogja robbantani. Számára ez természetes, és nem kerül előtérbe a szentimentalizmus kérdése.

Európa belső problémái vezető hatalmainak igazságtalansága és önzése miatt váltak krónikussá. Erősebb népei mindig kihasználták a gyengébbeket. És gondoskodtak arról is, hogy azok gyengék is maradjanak.

Nem tisztelték mások kultúráját.

Különösen igaz a „tiszteletlenség” egyes kisebb népek esetében, akik a saját kultúrájuk erőszakos kiterjesztésére törekednek. Nem veszik észre, hogy mindenki akkor nyerne a legtöbbet, ha béke, nyugalom és megértés honolna környezetünkben. Az egymással szemben megmutatkozó erőszakosság csak saját gyengítésünkre jó. Jobban tennénk, ha a tudás, a termelés növekedésére fordítanánk energiánkat, és egy nemes verseny bontakozna ki közöttünk.

A legtöbbet Hitünk megerősítésével nyernénk! És összefogással.

Az is igaz, hogy Nyugat-Európa kezdetben rosszul járna, mert nem tudna bennünket ennyire kihasználni. Ezért nem tartja érdekének, hogy környezetünkben nyugalom legyen.

Jelszó: Ne hozz létre olyan erőt, amely veszélyeztetni hatalmad. A meglévőt pedig gyengítsd, majd semmisítsd meg.

Soha nem az egyszerű munkás, a dolgozó ember a veszély forrása. Akik tudtak és tudnak egymás közelében élni. Megtanulták egymás nyelvét, volt rálátásuk egymás kultúrájára, amelyek békésen megvannak egymás mellett. Az egyszerű ember képes megvalósítani a legnagyobbat! Mindenfajta írott törvény nélkül tudnak egymás szomszédságában békésen élni, és segítenek egymáson. Akkor az egyszerű ember nem is olyan „egyszerű”, hanem a

legcsodálatosabb, mert elképesztően sokra képes. Ennek a tulajdonságnak a kibontakoztatásán kellene munkálkodnunk.

Ezzel szemben a politikai hatalom és bizonyos csoportok gerjesztik a feszültséget.

A szellemiség kiterjesztésére kell törekednünk. Csak ennek birtokában és kiterjesztésével lesz mindenki képes érezni mások fájdalmát, hogy még időben tudjunk segíteni egymáson. Az együttérzést kell fokozni.

Olyan célokat kell kitűzni, amelyek mindenkinek csak előnyt biztosítanak. Az emberiséget úgy kell vizsgálni, mint egységes szellemi komplexitást. Persze lehetne például vitatni a busmanok szerepét az emberi civilizáció fejlődésének szempontjából – az életünkre gyakorolt szerepük látszólag jelentéktelen. De ne felejtjük el, léteznek, ők is lakói Földünknek, valakikkel érintkeznek, akikkel mi is kapcsolatba kerülünk. Tehát az emberi lét részét képezik.

A legmagasabb szellemi szféra, a Kozmikus Szellemiség

Ugyanakkor még ott sem szabad megállnunk, ahol az előző részben befejeztük.

A Világegyetemben nem csak a Föld létezik mint értelmes életet hordozó bolygó, hanem végtelen ilyen csodálatos bolygó egzisztál, amely civilizációt hordoz a hátán. Léteznek közöttük olyanok, melynek hátán sokkal mostohább viszonyok között kell szellemtársainknak fennmaradniuk, mint nekünk itt a Földön, amelyet nem vagyunk képesek megbecsülni eléggé. Ezek együttes szellemisége hozza létre a Kozmikus Szellemiséget.

A Világegyetemet betöltő Kozmikus Szellemiség öröklétű, vagy másképp fogalmazva, folyamatos léttel bír. Ez azért természetes, mert a Világegyetemben mindig léteznek értelmet hordozó bolygók, melyek száma összességében és minőségében gyakorlatilag nem változik.

A Kozmikus Szellemiség maga Isten. Benne összpontosulunk, és Ő bennünk tükröződik valamilyen leegyszerűsített formában vissza. A Kozmikus Szellemiség csupa jóindulat. Ezt sugározza a

magasabb dimenziókon keresztül minden értelem felé. Az emberiség felé is. Hatását csupán közvetve fejti ki, ezért nem úgy érezzük Isten szándékát, mint embertársainkét.

Az Ősrobbanás elmélete ellen az a kifogásunk, hogy a semmiből teremti a Világegyetemet, és nem keres okot. Az Ősrobbanás-elmélet Istent kiiktatja a teremtésből. Nem is tesz róla említést. Az Ősrobbanás elmélete nem engedi meg az ember számára a folyamatos létet. Azt csupán egy meghatározott időtartamra deklarálja. Ha a lét feltételei megszűnnek, nem tudja megmondani, mikor adódik megint lehetőség szellemiségünk újratermelődésére.

Mi valamilyen oknál fogva megteremtődtünk.

A semmiből?

Viszont létezésünk a távoli jövőben nem biztosított. Az Ősrobbanás elmélete szerint a távoli jövő a nihil, a teljes kihűlés vagy visszazuhanás a semmibe.

Napjaink kozmológiájának tudományos elmélete szellemi síkon nem ad megnyugtató megoldást az emberiség és a szellemi lét fejlődése számára, megmaradásunkra. Ez az elmélet ezen a téren is kész csőd, és oktalanságánál fogva zsákutcába vezet. Végső soron az emberiség létét veszélyeztetheti, amennyiben nem sikerül „kellő időben” túllépni rajta.

Kommunikáció Istennel

Isten az egész Világegyetemet betöltő Szellemiség. A szellemiséget a szellemiség táplálja. Az ember szellemiségét az isteni Szellemiség élteti.

Mi Isten szellemi sejtjei vagyunk. A szellemiségnek nincs szó szerinti keze, lába. Az isteni szellemiség egyformán jelen van a Mindenség bármely pontján, van, ahol „besűrűsödik”, jelenléte nyilvánvalóbbá válik, de valamilyen formában az ember szellemisége is kihat az egész Világegyetemre.

Ezekre a hatalmas igazságokra még nagyon kevés rálátása van az emberiségnek. A tudomány még nem foglalkozik vele, mert nem áll elegendő tény a rendelkezésére. Sőt a birtokunkban levő tények sincsenek számba véve, rendszerezve. Csupán a vallás és az ezoterika foglalkozik a témával.

A vallás egy valamikori emberi társadalom szellemi kiteljesedése, amelynek ideológiája átnyúlik mostani társadalmi rendszerünkbe. A vallás kialakulásának következménye, hogy a társadalom magát többé-kevésbé annak törvénye szerint ideologizálja, működését többé-kevésbé arra helyezi. A Bibliát írók törekvése az volt, hogy az akkori tudás által megfogalmazott legnagyobb igazságokat igyekezett rendszerbe foglalni, kifejezésre juttatni, az életre alkalmazni.

Ez utóbbit gyakran szinte már tudományos alapossággal. A művelői önjelölt és önképző tudósok. A „hallgatóság” pedig aki nyitott a világra és annak igazságaira. Akik nem félnek a még rejtett igazságok mélységeitől, furcsaságaitól, a meglepetésektől. Akik keresik, várják, fel vannak készülve a borzongásra, ami rájuk vár.

A legnagyobb igazságok mindig biblikusak. Ezekhez találtam a magam részéről kaput. Úgy találtam, hogy nem is kerestem. Isten odavezetett ez elé a kapu elé, egyszer csak ott magasodott előttem. Nekem kellett döntenem, belépek-e rajta.

Istennek minden emberrel szándéka van. Célokat, értelmeket sorakoztat föl mindenki számára. Átadja a döntés lehetőségét, választás elé kerülünk! De vannak emberek, akik semmit nem választanak. Akik csupán cél nélkül evickélnek át jelenlegi életükön. Nem cselekszenek a magasabb rendszer elérése érdekében, nem alkotnak. Nem engedelmeskednek az isteni sugallatnak.

Különösen kártékonyak azok az emberek, akik rombolják az erkölcsi rendszert, akadályozzák a magasabb létformák elérését. Sajnálatos módon megtehetik – mert mi megengedjük nekik.

Az adott életben meg nem tett dolgok, kötelességek a következő életet terhelik – és az utódokat. Mert valakiknek a hiányzó rést be kell tölteniük, az odahagyott munkát el kell végezniük. Ugyanakkor nem árt tudatosítani magunkban: egyszer – mint most – mi is „utód” leszünk!

Isten információkat fogad és sugároz. Folyamatos kapcsolatban van minden tudattal. A Tudat tükör, amelyben valamilyen egyszerűsített szinten képes visszatükröződni a Világegyetem. Az egész végtelen Világegyetem anyagiségében is, és szellemiségében is.

Ez egy hatalmas horderejű felismerő gondolat, amelyet már sokan megfogalmaztak valamilyen formában. Amit minden gondol-

kodó embernek tudatosítania kell mint a valóság egy rendkívül elemét.

Sőt nagyon mélyen tudatosítani! A gondolkodásunk alappillérvé kell tenni! Mivel innen eredeztethető a gondolat, hogy a Világegyetemre létezésünk miatt van szükség. Ugyanis a Világegyetem nem nélkülözheti létezésünket. A Mindenségbe, mint egy önmagába zárt végtelen gömbbe, bele vagyunk foglalva. Mindörökre.

A Világegyetemnek törvényszerűségei vannak, amelyeket lehetetlen megváltoztatni, amit csupán megismerni lehet, ami elengedhetetlen szükséges. Ez a feladat csak fáradtságos munkával, erőfeszítéssel hajtható végre, engedelmeskedve a gondolkodás törvényszerűségeinek.

Az alkotó, teremtő gondolkodás szigorú törvényeit kell követnünk, amit Isten alkalmazott a teremtés során. Csak ez az egyetlen értelmes út áll előttünk. Az Igazság útja, mert a világ teremtesénél Isten is az Igazság, a legnagyobb Igazság útját követte.

Mit is várhatnánk Istentől, ha nem ezt?

A tökéletességet.

Vannak azonban Igazságok, amit Isten sem léphet át. Ebből fakadnak a Világegyetem „problémái”, látszólagos tökéletlenségei.

Ez függetlenségünk és önállóságunk ára.

Követhetünk bármilyen utat, a választás lehetősége mindig előttünk áll. Így annak csodálatos lehetősége is, hogy a végtelen út közül kiválasszuk az egyetlent, amely Istenhez vezet, az Ő mindenek fölött álló, az egész Világegyetemet vezérlő igazságaihoz.

A problémák és az igazságtalanságok, a tökéletlenségek, a fájdalom, a rossz, a gonosz, minden a kapott függetlenségünk lehetőségéből fakad. Mert a függetlenség nem más, mint a tévelygés lehetőségének megadása.

A tapasztalt gondolkodók világosan látják, hogy nagy szó egy népnek a függetlenség megadása. Ami egy lehetőség az önmegvalósításra, de lehetőség a tévelygésre.

Viszont mit tehet a nép, ha a függetlenséget nagylelkűen megadó csapdát állít számára, mert befolyását meg akarja őrizni, és nem tűr riválist maga mellett?

A függetlenség lehetőség. Isten azért adott függetlenséget, mert egyenrangú partnereknek tekintett és tekint bennünket. Föl akar emelni magához. Nem az ájtatosságot, a feltétel nélküli, szol-

galelkű alázatot várja tőlünk, hanem a társszerűséget. Törvényeinek feltárását, elfogadását, a lehetőségek számbavételét. Azt kívánja elérni, hogy szembesüljünk vele.

A Tudat az a keresés, amely meg akarja ismerni az őt létrehozni képes világot. A Tudat akkor, abban a pillanatban születik, amikor képes föltenni a kérdést: miért? Miért, mi végre vannak a dolgok, a történések a világon, minek mi az oka, miért vagyunk mi? Mi az indíték, mi a vezérlő elv? Mi az, ami nem engedi a világot összeomlani?

Amikor elkezdjük a szükségszerűséget fölfedezni és vizsgálni, okát keresni, akkor jelenik meg a Tudat. A legcsodálatosabb a legmélyebb dolgok okát keresni, a legnagyobb mélységeket fölteni – ez a Tudat legszentebb kötelessége, egyben a legnehezebb feladatok egyike. És a legnagyobb szerűbeké.

Hosszú, fáradságos út vezet a legnagyobb, a legmélyebb titkok feltárásiig. Nincs terv, algoritmus, térkép a hozzá vezető úthoz. Látszólag a véletlenek irányítják a nagy igazságokra találó emberek menetelését. Mintha ezek az emberek azért születtek volna, hogy nagy igazságokat találjanak. Ezek az emberek mint ha egy láthatatlan erővonalat követnének. Mintha ezeket az embereket valaki vagy valakik küldték volna.

A tudósok azt állítják, hogy semmilyen információ nem terjedhet gyorsabban a fény sebességénél. Ez a kérdéskör jóval bonyolultabb, mint ahogy a tudósok ma azt vizsgálatuk tárgyává teszik. Tudniillik két nézet van. Az egyik Einstein sajátosságosan deformált, de rendkívül eredményes nézetét fogalmazza meg. Egy másik elképzelés a fény terjedését más szempontok alapján tárgyalja. A magam részéről ezt az utóbbit fogadom el.

Egy véges sebesség kijelölésénél azonban fölbukkan egy végzetes probléma. Amennyiben napjaink fizikusainak igazuk van annak az állításnak a tekintetében, hogy az információ csak véges sebességgel terjedhet, akkor Isten abban a formában, ahogy számunkra megnyilvánul, nem létezhet. Ugyanis az isteni reagálást nem lehet időhöz kötni. Az nem késlekedhet, így azt nem lehet korlátozni.

Istennek nem képzelhetünk más tulajdonságot, mint végtelen gyors reagálási képességet. Istennek valamilyen formában éreznie kell az egész Világegyetemet. Kapcsolatot kell tartania min-

den létező tudattal, és reagálnia kell azok cselekedeteire. Késlekedés nélkül.

Amennyiben Isten korlátlanul gyors reagálási képességgel bír, úgy a fénysebesség határ-sebességgként való kijelölése, egy átléphetetlen mennyiségként való deklarálása Isten ezen képességének korlátozását jelentené. Egyben a Mindenható létének is elentmondana, ezért egy ilyen korlát feltételezése illuzórikus.

A fizika tudományának tehát meg kell találni a végtelen hatásterjedés mechanizmusát. Az a fizikus, aki elfogadja a véges hatásterjedést, az közvetve tagadja Isten létét.

Ebből az aspektusból megközelítve tehát csak idő kérdése, hogy a fizikusok feltárják a fény gyorsaságánál nagyobb sebességeket, amelyek egyrészt végesek, másrészt létezik közöttük egy különös hatás, amelynek gyorsasága végtelen.

Leszögezném, hogy a magam részéről elutasítok minden olyan elméletet, amely az értelem kiiktatását – akárcsak időszakosan is – megengedi a Világegyetemben.

Egy olyan tudományos elmélet, amely Isten létét megkérdőjelezi, természetszerűleg hibás. Ilyen teória az Ősrobbanás elmélete is. Ideológiai szempontból ez az elmélet degenerált. Természettudományos megközelítés szempontjából pedig következetlen.

Túl kell lépni rajta!

Számomra ezek tények, bizonyosságok. Létezik végtelen hatásebesség. Azért létezik, mert Isten léte megköveteli.

Meg is találtam. Ami után tudományos alapokról megközelítve jutottam el a következtetésig: Isten beavatkozási képessége valóban nincs időbeli korlátok közzé szorítva! Legfeljebb a korlátolt emberi gondolkodás szempontjából... De ott is csak időlegesen.

Egy véges hatássebesség kijelölése izolálja a Világegyetem egyes részeit egymástól. Azokat egy egymástól független fejlődési vonalra helyezi, amivel megbontja a Világegyetem egységét.

Ugyanakkor nem számolnak logikusan cselekedetük következményeivel, akik latens módon Isten akaratát korlátok közzé akarják szorítani. Akkor világossá válna számukra, hogy ez a törekvés hiábavaló és zsákutcába vezet.

Isten önmaga által korlátozott mindenhatósága nem fosztja, nem foszthatja meg a végtelen Mindenség fölötti uralkodás képességétől. Annak érzékelésétől, miként viselkednek az általa

teremtett lények a Világegyetem végtelenében – bennünket is beleértve.

A kommunikáció Istennel, az Ő ránk-hatása indirekt módon történik, és magasabb dimenziókat jelenít meg, ami azt is jelenti, hogy hétköznapi nyelvre nemigen lefordítható.

A mi világunk a végesnek tűnő dolgok világa, amit a háttérből megmagyarázhatatlan indukciós érzések, sejtések, különös intuíció kísér.

Az Ő világa a végtelenek világa. Isten teljesen szabad akaratot adott az embernek. Utat viszont csak egyetlen! Az Ő igazságainak útját.

Csupán sugallataival jelzi létezését, és nem óhajtja erővel befolyásolni életünk menetét, gondolkodásmódunkat. Az ember szellemi világa és Isten szellemi világa között elképesztően kicsi az áthallás. Viszont fejleszthető! Ha megfogalmazunk egy vágyat, küldünk egy sugárzást Isten felé. Ennek van egy végtelen gyors sebességű komponense, ami hatásában nagyon kicsi.

A vágyunk által küldött információ egy pillanat alatt bejárja a végtelen Világegyetemet, hat minden létezőre és természetes módon visszahat ránk. Isten akaratunknak megfelelően azonnal elkezd teljesíteni a kívánságot, de legtöbbször az nem elképzeléseink szerint megy végbe, mert a földi világ és az égi világ között minőségi különbség van.

Vágyaink mindig teljesülnek valamilyen formában!

Mindenkit Isten tanít, ám mindenkit másként. Mindenki felé sugározza a szeretetet, és erős óhaja, hogy az ember lelje meg az Ő titkait.

Isten igazságait, jól elrejtett titkait nagyon sokan szeretnének kifürkészni. Ez viszont csak azok számára sikerülhet, akik föltárják az isteni logikát, a Teremtés logikáját. Amihez viszont tiszta lelkület szükségeltetik.

A Világegyetem teremtése

Mielőtt Isten megalkotta a Világegyetemet, megteremtette Kháoszt.

Kháosz egyszer szóla az Úr Istenhez:

Te képes vagy teremteni bármit, mert a te hatalmad végtelen, ezért teremtsél világokat, benne szellemekkel, és bízd rám őket, majd én vigyázok rájuk, irányítom őket, segítek nekik.

Kháosz jól tudta, ha Isten megteremt valamit, azt utána soha többé nem semmisítheti meg, mint ahogy őt sem.

Isten megteremtett mindent, megalkotta az Univerzumot, de még nem adott életet a testeknek, nem indította el a világot.

Még minden anyag mozdulatlan volt. Még béke volt.

Az Úr még nem adott lelket a testeknek, amelyek már készen álltak. Az Úr még nem adta a világhoz az Ő lelkének részét.

Akkor Kháosz így szólt a Jó Istenhez:

Pihenj meg Uram, elfáradtál ebben a nagy munkában, majd utána elindítod a világot. Csak ígérd meg, hogy többé már nem nyúlsz ahhoz, amit teremtetél.

Furcsállotta Isten, hogy Kháosz ilyen kér tőle, de így szólt:

Amit cselekedtem, az jó. Nincs okom, hogy megváltoztassam.

De ígérd meg, hogy többé nem nyúlsz a világhoz, amit teremtetél. Erősödött Kháosz.

A Jó Isten megígérte, mert már valóban fáradt volt, azután pihenni tért.

Amíg a Teremtő pihent, Kháosz nézte, nézte a teremtetett világot, és elképzelte jövődöbeli mérhetetlen hatalmát. Majd gondolt egyet, és kezdte átrendezni a Világegyetemet a saját ostoba akaratára szerint. Gondolta, Isten nem veszi észre a csalárd módon végrehajtott változtatást.

A Jóisten kipihenve magát fölkészült, hogy elindítsa a Világegyetemet. Hamarabb ébredt, mint ahogy Kháosz befejezte volna a változtatásokat.

Nagyon indulatos lett, amikor látta, hogy Kháosz átrendezte a világot, belerondított az Ő művébe.

Azt mondta Kháosznak:

Mit tettél Kháosz? Hogy merted az én munkámat megbecstelelni?

„Ezért soha többé nem fogsz a közelembbe kerülni.”

Isten nem tehetette meg, hogy hozzányúl a világhoz, nem rendezhette vissza, mivel megígérte, hogy már nem változtat rajta.

Így kénytelen volt elindítani a Mindenséget annak megzavart állapotában.

De egy dolgot még megtehetett:

Függetlenséget adott a teremtetett szellemiségeknek, így neked is. Nem rendelte a világot Kháosz uralma alá.

Szabad választást kapott minden életre hívott szellem, hogy a teremtető Isten szellemiségének engedelmeskedik vagy Kháosz zavaró, mindent elpusztítani igyekvő ostoba, ártó csábításának.

Így valóban nem lett kiszolgáltatva a teremtetett Világegyetem Kháosz kénye-kedvének, amely létrehozásának menetébe csalárd módon beleavatkozott.

Viszont az emberi szellem gyakran beleakad Kháosz hálójába, és van, aki eladja magát neki. Mert csalárdsága által erős befolyást nyert ő a teremtetett világban.

Tehát, ha a világban boldogtalansággal találkozunk, és úgy érezzük, hogy az Isten által teremtetett világ mégsem olyan tökéletes, az Kháosznak köszönhető. Mert ő mindenhol a zavart növeli.

Vannak tehát szellemek, akik gyengék, rövidlátók és Kháosz ravaszságtól sem mentes uralma alá kerülnek, engedelmeskednek az ő zavart okozó akaratának.

Végző soron azonban mégis te döntesz, hogy kinek engedelmeskedsz!

Kháosz igazságot kerülő, mindent megzavarni akaró, sokszor ördögöt teremtető akaratának, vagy a jóságos Isten bölcs, teremtető szellemiségét keresed, amely nem akar rád kényszeríteni semmit, csak sugározza feléd teljességét, tisztaságát.

Isten azt szeretné, ha felismernéd az Igazság felé vezető utat.

Azóta menekül Kháosz a Jóistentől, mióta az megharagudott rá.

Kháosz csalárd módon avatkozott bele a világ létrehozásába, Isten művébe, súlyosan fölborította az eltervezett tökéletes rendet. Neki köszönhetjük kínládásainkat, betegségeinket, a halált.

Az Isten művében megmaradt Rend eredménye a jóság, a szeretet, mint ahogy folyamatos újjászületésünk is. Ezért van kettősség a világban. Egyrészt a zavar, a rendezetlenség, ami forrása gonosznak, a rossznak. Másik oldalról az isteni Rend, az Igazságosság, amely fény, világosság a szellem számára.

Isten rendjének és az ő abszolút igazságosságának megismerése a legfőbb cél kell legyen mindannyiunknak, mindahányszor Isten szelleme életre hív bennünket.

ÉLETVONAL-TÖRTÉNETEK

Bevezetés

Amennyiben meg akarod érteni életed történéseit, akarod látni születésed okát, szükségszerűségét, elkerülhetetlenségét, akkor tudatodban a lehető legtöbb léteddel kapcsolatos ismeretanyagot kell fölhalmoznod, majd rendszerezned.

Én is ezt tettem. A művelet rendkívül sok időt és energiát igényel, de az „én” kutatása során a meglepő összefüggések felismerése, a valóság ezen rejtett szegmensének, a Lét titkainak látása megfelelő ellentételezést nyújt számunkra.

Remélem, hogy az alábbiakban leírt történetek amellet, hogy érdekesek, segítenek a ti életrajzaitok feltáratlan összefüggéseinek láttatásában is.

„Az egyik József meghal!”

Nagyapám az első világháborúban a fronton szolgált, amikor különös álmot látott. Azt álmodta, hogy született egy fia, akit ugyancsak Józsefnek neveztek el. Viszont az álom azt mondta néki, hogy az „*egyik József meghal!*”!

Volt már két lánya: Zsuzsika és Ica. Tudta, hogy felesége várandós és hamarosan szülni fog. Gyorsan levelet írt haza, „*ha fi-am születik, bármilyen névre kereszteljétek, csak Józsefnek nem!*”!

Postafordultával jött a választ, hogy a gyermek megszületett, és már a levél megérkezése előtt megkeresztelték. A neve nagyapám után József lett.

Ezután ő a fronton a legveszélyesebb szolgálatokat vállalta, de mindig élve került ki belőle. Majd vége lett a háborúnak, és épségben hazatért, de örökös szorongás gyötörte. A gyereket nem is igen szólította Józsikának, aki nagyon értelmes volt. Kérülte a név szerinti megszólítást, amivel a végzetet akarta elkerülni.

Józsika kétéves és nyolc hónapos volt, amikor tüdőgyulladást kapott, és nyolc napra rá meghalt.

Beteljesedett az álom.

A tragédia nagyapámat lelkileg különösen megviselte. Tudott róla, mégsem tehetett ellene semmit.

Egy eperszem és a születendő életre szóló különös hatása

Az alábbi történet is bizonyítéka, hogy mennyire nem vagyunk tisztában életünk különleges összefüggéseivel, azzal, hogy látszólag jelentéktelen történések is milyen tekintélyes kihatással lehetnek életünkre.

Nagymamám édesanyámmal volt várandós, amikor fejére esett a fáról egy eperszem. Odakapott, megsimította.

Édesanyám születése után vette észre, hogy a gyermeke fején egy tekintélyes csomó nőtt, amelynek kinézete hasonló az eperéhez. Mi több, ennek a csomónak egy enyhébb, kisebb megjelenése az én kobakomon is jelen van – pontosan ugyanazon a helyen.

A leírt történet igaz, és sokan tudnának hasonlókat elmondani.

Valósághű leírása, a mögötte meghúzódó törvényszerű folyamatok feltárása feltétlenül szükséges, mert az eset azt bizonyítja, hogy egy látszólag jelentéktelen eseménynek generációkra kiterjedő hatása van.

A magyarázat egyelőre még nem áll rendelkezésünkre. Viszont az eset rámutat a Lét mély és különös törvényszerűségeire.

Ha egy eperszem érintkezése fejünkkel ilyen különös, generációkra kiható következményekkel jár, akkor milyen hatással lehet egy súlyos trauma? Miként befolyásolhatja a születendő gyermek lelkének minőségét?

Érdemes a jelenségen elgondolkodni!

Annyit megállapíthatunk, hogy Információ átadásáról van szó. Ami közvetlenül a génekben is rögzül, és ezáltal azonnal örökléssé válik.

A magzatban azonban már öröklődtek a gének. Az esemény hatása nála gének útján nem öröklődhetett. Csupán a gondolat ereje válhatta ki a hatást, a csomó megjelenését.

A terhesség fele táján, a magzat megmozdulásának időpontjára teszik ezt a fogékony időtartamot. Ekkor különösen vigyáznunk kell cselekedeteinkre, de még a fejünkben megforduló gondolatokra is. Mert a magzat tudata rendkívül nyitott. Érzékenysége fölfoghatatlan. A gondolat ereje formálja tudatát, alakítja ki énségét, alapozza meg jellemét.

Ez az időtartam határozza meg, milyen lelket fogad magába a formálásban lévő magzat. Ekkor már megindul a lélek földiesülése, szűnik meg az az anyagi megtisztult állapot, amellyel Isten országában a tiszta lelkeség átitatódott, és amit még a csecsemő megszületése után is hordoz egyre csökkenő mértékben hónapokig, esetleg évekig.

Az ember ezt hívja gyermeki tisztaságnak, amit az annál tovább képes hordozni, minél több időt töltött Isten országában.

Egy játékos dobás különös következménye

Nagymamám édesanyámmal volt várandós, amikor egy évődő vita alakult ki férjével, és aminek következményeként nagyapám kucsmáját nagymamám hátának dobta.

Édesanyámnak a dobás helyén erős hajszerű szőrcsomó nőtt. Az eset megnyilvánulása nálam is jelentkezett egy jóval kisebb, mintegy 20-30 rendkívül erős szőrszál kinövése által, amelyeket én időnként újra és újra kitepdestem, de mai napig érzékelhető. Eredetét, kialakulását igazán édesanyám elmondása után voltam képes értelmezni.

Az elmondottak is jelzik, milyen fontos az életünk történéseivel való foglalkozás, az átbeszélés, az események újra átélése, hogy az események mélyére lássunk, az okokat, kapcsolatokat föl tudjuk tárni.

Érdekes módon édesanyám másik öt testvérénél semmi hasonló, különös eset nem jelentkezett, legalábbis tudomásom nincs róla.

Mi történt, mi volt az az élettani, mély lélektani háttér, ami nagymamámnál ezt a különös érzékenységet kialakította?

A leírt két eset magyarázata (amelyet csak később adok meg részletesebben) egyféleképpen magyarázható.

Annak a mély Hitnek a kialakulása következményeként, amely a rendkívüli nehézségek során nagymamámban Isten irányába kibontakozott.

Javallat magzataikat hordozó, terhes anyáknak!

Tudott és széles körben elfogadott, hogy a gyermek reagál az anya érzelmi megnyilvánulásaira. Az anya beszél hozzá, kontaktust teremt. A magzat pedig érzi a szándékot, reagál. És jegyezz, mert kialakuló tudatában nem mindegy, milyen információk rögzülnek.

A szeretet csírái már ebben a fázisban elültetődnek. Szeretet nélkül, tudjuk, nem létezik tartalmas élet. Csak a szeretet, ez a szubjektív anyagföldrőltség rendelkezik azzal a különleges tulajdonsággal, hogy minél többet adsz át másoknak belőle, annál több marad abból magadnak is.

Amennyiben gyermekeitek jellemét pozitív értelemben befolyásolni akarjátok, akkor terhességetek idejének 3–6. hónapjában különös mód törődjétek saját lelki életetekkel, törekedjenek kiteljesedésre. Keressétek a magasztos dolgokat! És csodálatos gyermekeitek lesznek.

Az elkövetkezendő isteni korszak születendő gyermekeit hozzatok majd a világra.

Oda viszont csak akkor juthatunk el, ha birtokosai leszünk az isteni tudásnak, és ha életünket is alávetjük az Isten által lefektetett törvényszerűségeknek.

Mentes-e a gyermek szülei bűneitől?

Beszélnék arról, hogy a gyermek nem felelős a szülők bűneiért...

Az élet azt mutatja, hogy ez az állítás nem igaz.

A gyermek-szülő kapcsolat elválaszthatatlan egymástól. Ez a legerősebb családi kapcsolat. Gyakorlatilag ugyanannak az életvonalnak egyenes folytatása. Ahogy a kettő összekapcsolódik, a felelősség sem választható szét teljes egészében, nem izolálható egymástól maradéktalanul.

A gyermek élvezője a rablott javaknak, így részese kell legyen a büntetésnek is. Hacsak arról önszántából le nem mond.

Amiért a szülő, a bűn eredendő elkövetője nem bűnhődött, bűnhődik majd annak utóda. És mindenki, aki a bűnt segítette, eltűrte.

A szívtelen anya

Anyai nagyszülémnek volt egy közeli lány ismerőse, aki megesett. Megszülte a gyermeket, az apa viszont cserbenhagyta. Nagymamám elment meglátogatni, de a gyermeket nem látta.

– Te, Juli, mutasd meg már azt a gyermeket! – mondta nagymamám.

– Alszik – válaszolta a lány.

– Ha alszik, attól még megmutathatod!

Hosszas unszólásra megmutatta a gyermeket.

– Juli, te adsz ennek a gyermeknek enni, ez a gyerek szinte beteg az éhségtől.

– Már hogyan adnék... – válaszolta zavartan a lány.

Nagyszülém azután elment, majd hallotta, hogy a gyermek rá egy hétre meg is halt, visszatért az angyalok világába.

Nemsokára nagymamám összetalálkozott a lánnyal.

– Tudsz te aludni, Juli, nem nyomaszt a lelkiismereted?

– De, igen. Úgy képzeld el, minden éjjel egy angyalka jelenik meg álmomban, és szopni kér.

A lány fél éven belül megölte magát. Nem bírta elviselni bűnének lelki terhét.

A fehér ló

Ezt a történetet kisgyermekkoromban hallottam. Esténként felnőttek jöttek össze, és történeteket mondogattak egymásnak.

Egyikük mesélte:

Született egy gyermek, és megjósolták, hogy ennek a gyermeknek egy fehér ló fogja okozni a halálát.

A szülei óvták, lónak még a közelébe sem engedték.

A fiú fölött, elmondták neki a jövődölést, lelkére kötötték, hogy nagyon vigyázzon.

Egy szeles, viharos estén hazafelé tartott, amikor a fejére esett egy tábla, amelyre egy fehér ló volt rajzolva.

A tábla a lószerszámkészítő műhelyének cégtáblája volt.

Epilógus:

A fiú sorsa meg volt írva. A szülők itt is megkapták az üzenetet. Az elővigyázatosság ellenére azonban a fiú saját megjósolt és tudomására is hozott sorsát nem kerülte el. Nem kerülhette el.

A szülők nem tehettek semmit fiuk végzete ellen, még úgy sem, hogy megkapták annak bekövetkeztére a jelzést.

Japán lélek

Egy magyar ember mesélte, aki orosz fogságban volt.

Egy kohászüzemben dolgoztak néhány japán fogoly társaságában. Egyszer az egyik orosz felügyelő pofon vágta az egyik japán foglyot. Az összeszorította a fogát, és dolgozott tovább.

Egy későbbi alkalommal, amikor a felügyelő újra arra járt, egy barátjával bedobták a felügyelőt az izzó kohóba, majd mind a ketten utána ugrottak.

Egy űrrepülőgép lezuhan

Egy decemberi napon különös érzés szállt rám. Egy katasztrófa lehelete csapott meg. Egy űrszerencsétlenség bekövetkezését éreztem, amikor valami becsapódik egy űreszközbe, és katasztrófát hoz.

Talán egy meteorit? – gondoltam. Talán a Föld körül keringő űr-állomásba?

A napok teltek, amikor egy este éppen hazaérkeztem. Épp a szoba ajtajába értem, amikor a televízióban bemondták az űrrepülőgép katasztrófáját.

Ledöbbsentem. Annál is inkább, mert foglalkoztam annak a gondolatával is, hogy illetékeseket értesítsek. Olyan erős volt a baljós érzés.

De ki illetékes egy megérzés fogadására? Az is kérdéses, hogy egy ilyen figyelmeztetést, ami inkább csak egy jelzés, komolyan vesznek-e?

Utána ez a gondolat bennem háttérbe is szorult, feledésbe ment. Akkor bukkant elő döbbenetes erővel, amikor hallottam a tragikus hírt.

A Columbia űrrepülőgéppel történt meg a tragédia.

Egy borzongató álom

Volt egyszer egy rendkívül borzongató álmom a halállal.

Ott álltam egy szűk helység zárt ajtaja előtt, és tudtam, hogy a halál benn van. Viszont azt is tudtam, hogy nekem oda be kell mennem, így a halállal szembesülnöm kell. Szembe fogok kerülni vele, és nem tudom a következményeket.

Hosszasan vívódtam, míg egyszer kinyitottam az ajtót.

Óriási feszültség volt bennem, hogy miként is néz ki a halál, és mi fog történni. Jót nem éreztem. Csak azt tudtam, bármi is lesz, nekem vállalnom kell.

Az ajtó kinyitása után, ahogy beléptem, abban a pillanatban valami különös hideg csapott meg, és egy enyhén sötét felhőszerű valami suhant ki mellettem, kissé megtaszítva engem. Csak azt éreztem, megmenekültem.

Különös érzésállapotban ébredtem föl.

Hogyan fejthető meg ez az álom?

Csupán egyetlen magyarázata lehet. Valami óriási veszély mellett haladtam el életem során, amiről nem volt tudomásom, de az elköltözéshez még nem jött el az időm.

Tehát megmenekülök. Életem folytatódik.

Két fiad közül az egyik meghal

Sokkal később édesanyám kísértetiesen hasonló jelzést kapott, mint nagyapám. 2005 januárjában különös álmot látott. Egy hang megszólalt és azt mondta:

Az egyik fiad meg fog halni!

Édesanyámat megütötte a kapott figyelmeztetés, és nem is mert szólni a dologról. Később elmondta, ahogy gyötrődve jártak gondolatai, felvillant benne, hogy a jelzés talán rám vonatkozik, hiszen én utazom sokat, autóval közlekedem, ami manapság nem igazán veszélytelen.

Inkább azonban igyekezett háttérbe szorítani, elfojtani az álom igazságértékét, remélve, hogy az nem a valóság megjövendölése.

Azután április végén kaptam a hírt telefonon. Az unokatestvérem hívott, hogy Öcsi meghalt.

Megdöbbentő volt.

Hátba szúrta valaki kétszer.

Az elmondások szerint, külön-külön egyik sem lett volna halálos, de a vak véletlen úgy hozta, hogy a két szúrás egy pontba esett. Kívülről nem is volt fölfedezhető, hogy az valójában kettő. Csak a boncolás mutatta ki.

Édesanyám álmáról csak öcsém tragikus halála után beszélt, mint arról is, hogy mennyit gyötrődött miatta, miközben abban bízott, hogy az mégsem következik be.

Üzenet a túlvilágról

Jancsi bátyám felesége fiatalon meghalt 1952-ben. 27 éves volt, fehérvérűségben szenvedett. Mamája, aki szomszédasszonyunk volt, nagyon siratta.

Édesanyám mesélte:

Álmomban megjelent nekem, és így szólt hozzám:

Manyikám, mond meg édesanyámnak, hogy ne sirasson engem. Menjen el a templomba, égetessen el két szál gyertyát, mert itt állok a nagy fehér kapu előtt, de az nem nyílik meg előttem.

Reggel munkába menet előtt édesanyám első dolga volt, hogy átment a szomszédba, és átadta az üzenetet.

Másnap éjjel újra megjelent édesanyámnak Jancsi bátyám felesége, és azt mondta:

Manyikám, nagyon szépen köszönöm, hogy átadtad az üzenetet. Édesanyám elégetette a gyertyát, a nagy fehér kapu kinyílt előttem, és nekem már nagyon jó.

Zsuzsika néném

Egy rendkívül ügyes, talpraesett kislányt kell magunk elé képzelni. Közvetlenségével hamar kapcsolatot teremtett emberekkel.

Így ismerkedett meg egy zsidó nővel, akinek trafikja volt, aki föl-biztatta, hogy legyen eladó. Ami viszont csak úgy lehetett, hogy a szülei kezességet vállalnak érte. Nagyapám ezt megtette. Hivatalosan, és a vagyonával felelt.

Nagyanyám váltig ellenkezett, hogy ne tegyen ostobaságot, egy gyerekért nem lehet felelősséget vállalni. Egy „kölyök” miatt nem veszélyeztetheti a család biztonságát. *Én megbízom a lányomban!* – mondta nagyapám, aki gyereke jövőjét szándékozott ezzel a kel-lően át nem gondolt lépésével biztosítani. Ő azt mondta mindig: amelyik gyereke tanulni akar, azt – kerül, amibe kerül – taníttatja.

Egy tizenhat éves kislány még tapasztalatlan. Vannak bizonyos emberek, akik jól tudják, hogyan lehet bizonyos naiv, becsületes embereket a szakadék szélére vinni. Számukra csak a könnyű haszon számít, az nem, hogy romlásba döntenek családokat. Így volt ez régen, de így van ma is. Ez a zsidó nő is tudta, hogyan tegyen könnyű haszonra szert. Ezért vette föl úgy nagynénémet eladónak, hogy nagyapám kezességvállalása volt a föltétel.

Közel száz év távlatában már nemigen lehet látni a tények sorát. A lényeg az, hogy valami irdatlan hiány keletkezett az üzletben, és az ügy bíróság elé került. Önrablásról beszéltek, ami nem volt bizonyítható, így az a papír beszélt, amit nagyapám aláírt.

Pedig nagyapám abba a trafikba, ahol a lánya dolgozott, még egy pakli dohányt sem ment be venni, azért, hogy a gyanú árnyéka se vetődhessen rá. Merkovszki bácsiéknál vétette nagymamával a dohányt a Debreceni út mentén fekvő üzletben, ami az ellenkező irányban volt, mint a trafik, ahol a lánya dolgozott.

Nagyapám először még ügyvédet sem akart fogadni, mert a becsületesége mondatta vele, ő semmiben sem hibás. Amikor már minden vesztesre állt, csak akkor keresett, és bízott meg egy prókátort. A kezességvállalásnak az lett a következménye, hogy gyakorlatilag mindent elveszített. Elárverezték nagyapám örökségét, a szőlőt. Minden vesztesre állt.

A felfogadott ügyvédnek csak azt sikerült elérnie, hogy nagyszüleim egy év haladékot kaptak a még fönmaradó tetemes tar-

tozás kifizetésére, és addig saját házában maradhatott a család. A kilakoltatást elkerülték, a ház árverezését egy évvel elhalasztották. Én is ebben a házban éltem le gyermekkorom első részét.

Nagyszüleim levegőhöz jutottak. Aki időt nyer, életet nyer. De, mit hoz a következő egy év?

Nagymamám Istenhez fordult. Nagyon imádkozott. Tiszta szívvel, rendkívüli hittel kérte a Teremtő segítségét.

Nehéz év állt előttük. Isten meghallgatta nagymamám őszinte imáját. Rendkívül bőséges esztendőt hozott rájuk.

Soha nem tett a tyúk alá huszonöt tojást, mind kikelt, és föl is nevelte. Soha nem tett tyúk alá tizenkilenc kacsatojást, mind kikelt. A disznó tizenkettőt fialt, mind fölnevelte. Bármivel ment ki a piacra, mindent eladott, és jó pénzen. Jó termést hozott a gabona, a krumpli. *Olyan szerencsém volt az alatt az év alatt, ami addig soha sem volt, és azóta sem! Egy év alatt megváltottuk a házat. Nekem ezután senki nem mondhatja, hogy nincs Isten!* – mondogatta nagymamám.

A fenti történetet én csak édesanyám elmondásaiból ismerem. Ez történt úgy 1926 táján, még jóval édesanyám születése előtt.

Nagymamám az elkövetkezendő évek során sokszor mondogatta: *Akárki, akármit mond, van Isten az égben. A szerencséje pedig mindenkinek meg van írva.* Nagyapám pedig azt hangoztatta: *Zsuzsikának nem jár örökség, mert már bőven megkapta.*

A sors végül úgy hozta, hogy ő volt az első, aki édesanyámtól kézhez kapta a maga részét.

A kislány fiatal volt, tapasztalatlan, nem tehetett a történetekről. Szerencsétlen előidézője lett az eseményeknek.

Nagynéném, akit jól ismertem, nagyon szerettem, és ő is engem, az eset után elment varrónőnek. Kitűnő szakmunkás lett.

Ez a történet előttem (általa) soha szóba nem került.

Ne kísértsd Istent!

Ennek a résznek az lehetne a mottója: Vigyázz, milyen kéressel fordulsz Istenhez! Ha egyszer figyelmét magadra irányítottad, tekintetét ő még egyszer nem veszi le rólad. A szövetség életed végéig szól. Ezt nem vette figyelembe egyszer nagymamám. Keresztanyám

1926-ban született, és már kilenc hónapos korában járt. Nagymamám figyelmét nagyon lekötötte az oktalan gyermek.

Egy alkalommal, amikor figyelmetlenebb volt, fölfigyelt a csöndre. Hol a gyermek? – villant át az agyán, és keresni kezdte. Meg is találta az udvaron, nagy munka közben. Éppen a kikelt esetlen kiskacsákat taposta agyon sorra. Mire nagymamám elrántotta onnan, a tizenkettőből már csak öt maradt.

Nagymamámából kitört a méreg, és Istenhez szólt: *Uram, miért adsz neki lábat, ha eszet még nem adsz hozzá?! Ezt a kitörését nagymamám később egy életre szólóan megbánta.*

Édesanyám 1928-ban született. Egészséges, eleven tekintetű gyermek volt. Nagymamám szoptatta, de egy idő után észrevette, hogy nem fejlődik. Orvoshoz vitte, aki mondta neki, hogy a gyermek éhbeteg. De hát szopik, és soha nem sír. Csak az öklöcskét szopogatja. *Vannak gyermekek, akik nem sírnak* – mondta az orvos. *Azzal, hogy szopogatja a kezecskéjét, nyugtatja önmagát.*

Később a gyermek megbetegedett. Nem tudták, mi a baja. Nagymamám ott sírt fölötte, félt, hogy meg fog halni. Nagyapám leszólította: *Dehogy fog ez a gyermek meghalni. Nézd a szemét, milyen eleven. Ő lesz az én lányom!*

Édesanyám csak hároméves korában kezdett el járni. Valamilyen oknál fogva az egyik lába sokkal gyengébb lett. Később, fiatal lány korában tudta meg egy orvostól, hogy enyhe lefolyású gyermekparalízisen esett át, annak következménye lett ez az állapot. Csak abban az időben még nem ismerték ezt a betegséget.

Nagymamámat egész élete folyamán nyomasztotta a lelkiismeret. Tudta, hogy felelőtlen kitöréséért büntette őt Isten.

De, ki tudja, büntette-e?! Isten furcsa, sokszor átláthatatlanul hajítja végre akaratát, gyakorolja befolyását életünk fölött, ahol sokszor az elviselhetetlen fájdalom is megjelenik.

Tudnod kell azt is, minden szenvedést megváltás követ.

Jézus szobra megelevenedik

Édesanyám kimondhatatlanul szenvedett, lelki beteggé vált, hogy kislánya meghalt, valamint szembesülnie kellett férje hűtlenségével. Naponta majdnem egy kilót fogyott. Meg akart halni, nem bír-

ta el a fájdalmat. Nagymamám hiába vitte orvoshoz, aki azt mondta, hogy ez olyan betegség, aminek csupán édesanyám lehet az orvosa.

Anyósánál lakott az idő tájt, aki nagyon szerette menyét, és haragudott fiára, hogy hűtlen volt feleségéhez. Sokszor mondta neki: *Te nagyon jó vagy, kislányom...*

Amellett, hogy sajnálta nagyon, féltette is. Görögkatolikus vallást gyakorolt. Tiszta szívvel segíteni szeretett volna, ezért egy imádságos könyvet adott néki, arra kérve, hogy imádkozzon Jézus szívéhez. Kérje a Megváltó segítségét, aki biztos, hogy segíteni fog.

Kilenc héten keresztül, minden pénteken kellett imádkoznia a Jézus szívéhez. Édesanyám hétvégenként eljárt Isten házába, a nyíregyházi szép, téglaeépítésű katolikus templomba, és imádkozott Jézus szobra előtt. Arra a kérdésre kereste és szeretett volna megkapni a választ, miben vétkezett, férje miért lett hűtlen hozzá, akit szívében még mindig szeretett. Elfogadni viszont nem tudta, hűtlensége okán. Akárhányszor közeledett hozzá, mindig undor fogta el, amikor eszébe jutott, hogy őt egy idegen nő csókolgatja, és a taszító érzés az idővel sem csökkent. Lelke képtelen volt elfogadni a megcsalást.

Nem érezte élete értelmét, és nem találta a kiutat. Minden üres volt a világban, tartalmatlan. Nem volt semmi, ami az élethez kötötte volna. Kívánta az elmúlást ebből a világból. Úgy érezte, mindent elveszített, ami ide köthette volna. Kislánya borzalommal, kínlódással átítatott halálát sem volt képes földolgozni. Érthetetlen volt számára, hogy egy ártatlan gyermek, egy angyal, miként ítéltetett ilyen kegyetlen sorsra.

Hol volt már az a boldogságban fürdő fiatalasszony, aki a boldogító igen kimondása után azt érezte, hogy övé a világ, semmi sem lehetetlen, aki örömteli jövőről álmodozott.

Már ötödik alkalommal ment imádkozni, amikor a fohászt követő éjjelen, péntekről szombatra virradóra egy csodálatos álmot tapasztalt. Álmában is ott térdelt a szobor előtt, és kérte a Megváltót, hogy kapjon választ arra a kérdésre, miben vétkezett ő.

Akkor bekövetkezett a csoda! A szobor megelevenedett, Jézus leszállt a talapzatról, amelyen állt. Bal kezével megfogta Mária jobb karját és közepen, a padsorok között haladva, kivezette a

templomból, le az előtte húzódó lépcsőn. Közben azt mondta: *Te nem vagy oka semminek, ő az oka mindennek. Ne erőszakold az Úrra akaratodat, ne kívánd, hogy visszatérjen! Bízd az Úrra a te sorsodat, mert Ő tudja, mit kell cselekednie.*

Majd fölemelte jobb karját, és egyértelmű határozottsággal megmutatta az utat édesanyámnak. A kéz a város déli vége felé (amit úgy hívtak, Örökösöld), a Debreceni útra, a szülői ház irányába mutatott. Édesanyámnak tehát az rendeltetett, hogy térjen vissza a szülői házba.

Édesanyámat Jézus megjelenése, szavai mennyei boldogsággal töltötték el, túláradó szívvel ébredt. Az álomnak köszönhetően újjá született. Megkapta kérdésére a választ, hogy ő nem hibás semmiben. Élete Jézus által új értelmet nyert. Üzenetet kapott Istent fia által: Nem emésztheti el magát, mert Istennek még célja van vele.

Jézus maga mondta: *Bízd az Úrra a te sorsodat, mert Ő tudja, mit kell cselekednie.*

Föl kellett nekem is ismernem, hogy itt már meg volt írva sorsom. Elő volt jegyezve születésem, amiről Jézus már tudomással bírt. Már akkor ki volt tűzve világra jövetelem dátuma, és elő volt készítve az a különös feladat számomra, amit Isten óhaja szerint végre kellett hajtanom. Mivel az előttem küldöttek nem voltak képesek azt fogantatni.

Mindez történt 1950 tavaszán, egy márciusi napon. Három évvel születésem előtt. Az égi törekvések nyilvánvaló jelei mutatkoznak meg életünk eseményeinek menetében.

Csak nem vesszük észre.

Jézus szobrát megtekintem

Az utóbbi években egyre nőtt bennem a vágy, hogy a bennem leltisztult életrajz tükrében lássam Jézus szobrát, amely megelevenedett édesanyámnak. A szándék hiába élt bennem már évek óta, valamilyen oknál fogva erre az eseményre nem került sor. Több volt bennem a vágy, mint egyszerű kíváncsiság, látni a csodát előidéző szobrot, aminek édesanyám az életét köszönheti, és természetesen valahol én is.

Ha pontosan akarok fogalmazni, akkor az ember természetszerűleg vágyik arra, hogy az életének sorsforduló eseményeinek helyszíneit ismételten meg kívánja látogatni. Ennél azonban többről van szó! Én életem elrendelését szeretném látni, annak törvényszerűségeit szeretném föltárni. Ami egyfajta tisztelgés a rendeltetések kijelölője, Isten előtt.

Végül is az események 2009. április negyedikén alakultak aszerint, hogy édesanyámmal bementünk a nyíregyházi katolikus templomba. Pestről érkezünk. Némi figyelmetlenség hatására túlhaladtam az autópályán a négyes út kereszteződésén, ennek következtében Nagykálód felől érkezünk szülővárosunkba, Nyíregyházára. Biztos vagyok abban, hogy ennek a „véletlennek” köszönhetően jutott eszembe, hogy legyünk túl a látogatás eseményén.

Sokáig néztem a szobrot, ami különös múltidéző hatással volt rám. Csak annyit kívánok megjegyezni és felhívni a figyelmet, hogy aki meg kívánja tekinteni az alkotást, keresse meg azt a pontot, ahol megállva és Jézus szobrára fölnézve szembe találkozik a Megváltó különös tekintetével, amely isteni módon szavak nélkül beszél. Pontosán ránk tekint, mélyen a lényünkbe. Különös, szelíd, ígésző tekintete búvőkörének hatása alá kerülünk; érezzük, Isten fia a lelkébe fogad bennünket. Megmutatkozik számunkra jósága, isteni teljessége. Megnyugvás kerít hatalmába. Abban a tekintetben világosan érezni Jézus szellemi nagyságát, bizonyosságot nyerünk, hogy valóban Isten fia tekint le onnan fentről ránk.

A templomból kilépve édesanyám mély átérzéssel, megkönynyebbüléssel mondta: Köszönöm fiam, hogy elhoztál ide...

Lehetett rajta érezni bizonyos fajta megkönnyebbülés, és azt, hogy valamiként átsuhant rajta az alatt a félóra alatt élete.

A törpe ember üzenetet hoz a magasabb szellemvilágból

Nem voltam még húszéves. Édesanyám egy tavaszi reggel különös mosollyal az arcán bejött a szobámba, és azt kérdezte, hogy fölkelte-e már a Nap? (Tudniillik, a hagyomány szerint jó álmot nem szabad elmondani napkelte előtt, mert nem teljesedik be.)

„Hogyne kelt volna föl, édesanyám, amikor szinte nyár van” – válaszoltam.

Úgy emlékszem, hogy az eset úgy május-június fordulóján lehetett. És akkor elmondta az álmát, az üzenetet, amely nekem szólt. Akkor én nem tulajdonítottam ennek az álomnak különös jelentőséget, mentem a saját utamon. Mások voltak az elképzeléseim, mint ami az elkövetkezendő években, évtizedekben történt.

Át akartam adni a tudást minél hamarabb az emberiségnek, hogy az arra illetékesek vigyék a kutatást tovább. Nem szándékoztam a magam részéről fáradságos kutatómunkával foglalkozni. Nem állt szándékomban kutatóvá válni. Annyit viszont feltétlenül szerettem volna elérni, hogy méltányolják az általam átadott tudást, egyedülálló információkat.

Logikám rendkívül egyszerű volt. A tudósok bizonyos kérdésekre keresik a választ, ám nem találják. Nálam megvan. Én elmondom, ők megvizsgálják, és eldöntik, hogy jó vagy nem. (Bennem soha nem volt kétség, hogy állításaim kiállnak mindennemű próbát.) Hiszen tudósok, ez a feladatuk.

Tapasztalatlanságom és illuzórikus fölfogásom miatt súlyosan tévedtem. A körülmények, a kényszerek, az összefüggések, amelyek közé születni rendeltettem, évtizedekig nem voltak számomra áttekinthetőek, nemhogy rendszerbe foglalhatók.

Politikával nem is kívántam foglalkozni, távol állt tőlem. Kellő információkkal sem rendelkezttem ezen a területen. Egyébként is, a tudomány és a politika lélektana Ég és Föld. Az igazi tudomány Istenhez vezet, míg „ahol a politika kezdődik, ott ér véget a tisztesség”.

Édesanyám álmában egy gyönyörű zöld rét jelent meg, melyet átszelt egy kavicsos út, azon sétált. Egyszer megjelent a háta mögött egy kis ember, és a következőt mondta:

„Mond meg a fiadnak, ha így fogja folytatni az etiológiát, akkor nagy ember lesz, próféta!”

Az elhangzott mondatban egyetlen szót nem tudott pontosan megmondani édesanyám, annak pontos elnevezését, hogy mit is kell folytatnom. Az üzenet egyértelműen azoknak a kutatásoknak a továbbfolytatására biztatott, amit már két-három éve különös és elszánt módon elkezdtem.

Édesanyám tevékenységem álombeli elnevezésével kapcsolatos bizonytalanságát folyton hangoztatta, de annak hangzását a filozófia, pszichológia kifejezésekhez hasonlatosnak ítélte. Ha egyszerűen akart fogalmazni, akkor azt mondta: a tudományt, a kutatásokat.

A magam részéről csak sok évvel később találtam meg a tevékenységemre illeszthető megfelelő szót: „*Etiológia*”. Ami annyit jelent, hogy „az okok kutatása”.

Még annyit jegyeznek meg, ha nem kapok üzenetet édesanyám álmán keresztül, akkor is ugyanezt az utat járom be. Soha nem volt bennem tévováság kötelességemet illetően.

Az álom számomra mégis sokat jelent, mert már így, évtizedekkel a hátam mögött jobban látom az üzenet értelmét és értékét. A legerősebb érték, hogy ott fenn, ahol a magasabb szellemvilágok léteznek, törődnek velem, és figyelemmel kísérik sorsomat. Ugyanakkor, mi sem állt tőlem távolabb, minthogy prófétaként tekintsek önmagamra.

Ha meg akarom válaszolni, hogyan is viszonyulok önmagamhoz, akkor azt kell mondanom: Egy olyan ember vagyok, aki kapott egy megbízatást, és azt igyekszik lehetőségeinek keretein belül minden körülmények között végrehajtani.

Az üzenet érkezése időpontjában még túlzottan materialista felfogású voltam, még a próféta szó igazi jelentése sem volt tisztázva magam előtt. Ma már tudom, hogy nehéz a próféták sorsa. Én akkor és még utána sokáig nem óhajtottam nehéz, küzdelmekkel teli sorsot magamnak. Hogy ez mégis miért következett be, ma már világosan kirajzolódik előttem.

Az elmúlt évtizedek alatt választ kaptam nagyon sok lényeges mit, miért kérdésre. Az elmúlt évtizedek történéseinek értelmére és az isteni akarat megnyilvánulásaira.

Láttam védangyalaimat!

Egyedül voltam otthon. Feleségem leutazott Szabolcs megyébe szüleihez. Éberem feküdtem egyedül az ágyamban. Világos volt. A tudatom legalábbis mind a mai napig rendkívül világosan ezt mondja, hogy éberem voltam.

Ahogy a hátamon fekszem, egy fenséges fehér ruhában lebegő karcsú magas alakot láttam jobbra tekintve. Az angyal egyenes tartásban állva lebegett ágyam szélének magasított vonalában. Méltóságteljesen, rezzenéstelenül. Valamiért egy hirtelen mozdulattal balra kaptam a fejem, hogy szinte belerándult. Ott is egy angyal lebegett, szimmetrikusan a másik angyalhoz viszonyítva, és teljesen ugyanúgy nézett ki, mintha annak ikertestvére lett volna.

A következő pillanatban eltűntek. Már nem lebegett az ágyam fölött senki. Csak a nyakam sajgott a rándítástól.

A fejem hirtelen rándítása tehát feltétlenül igaz. Az is megfelel a valóságnak, hogy a fejem erőteljesen jobbról balra rántottam.

Valóban ott voltak vagy valamilyen hallucináció történt velem?

Véleményem szerint az eset több volt egyszerű képzelgésnél.

A magasabb lét határán

Nekem is sikerült egyszer egy magasabb, csodás lét-állapotba kerülni. Igaz, hogy előtte egy pokoli, leírhatatlanul mély fájdalmat éreztem, ami egy hatalmas elnyújtott üvöltést váltott ki belőlem, miközben csak zuhantam, zuhantam egy örvényszerű forgatagban, amely magával rántott valami ismeretlen felé.

Elvesztettem tudatomat. Utána már csak arra emlékszem, hogy egy gyönyörű zöld mező fölött súlytalanul lebegve repülök. Olyan megnyugtató, tökéletes boldogságban szálltam ott súlytalanul, amit nehéz lenne szavakba önteni. Repültem, repültem e fölött a gyönyörű zöld réthez hasonlatos terület fölött. Hosszú ideig lebegtem a magasban. Csodálatos boldogságot éreztem.

És hatalmas csalódás volt felébredni a rideg valóságba.

Még fiatal voltam, tizennégy éves, éppen befejeztem a nyolc osztályt, és nem foglalkoztam különösebben az esettel, nem is beszéltem róla senkinek. Visszazökkentem a hétköznapi életbe, és tettem a dolgomat. Sokáig el is feledkeztem erről a különös élményről, arról a csodálatos világról, amelybe kerültem. Így jár el az ember azokkal a történésekkel, amit nem tud hova helyezni.

Az ilyen típusú átélések egyesek szerint csupán az agy különös képzetait jelentik. Mások hallucinációként kezelik, de ezt sem tudom elfogadni, mert olyan tökéletes és harmonikus volt odaát. Az említett két magyarázat fogyatékosága, hogy az agyat izolálja a világtól, és az okokat csupán azon belül keresi.

A valóság azonban ennél teljesebb!

Véleményem szerint kivételes helyzetekben létezik egy olyan különleges létállapot, amikor az ember tudatalatti érzékszervei rendkívüli mértékben képesek kinyílni, miközben a többi háttérbe szorul. Ott, abban a helyzetben is a valóságot érzékeljük, csak bizonyos mélyebb, és spirituális értelemben.

ÖNMAGAMRÓL

Ki üzen és honnan?

Az kétségtelen, hogy álmainkon keresztül üzeneteket kaphatunk. Fölvetődik a kérdés, hogy honnan jön az üzenet, és ki küldi?

A magyarázat feltétlenül megköveteli egy felsőbb tudat létezését. Egy magasabb szellemi rendszert, ahol látja „valaki” (vagy „valakik”) a jövőt, és néha úgy döntenek, hogy tájékoztatnak is bennünket erről.

Az üzenet fogadására nagyon kevés agy képes. Azok az emberek, akik nem hisznek a magasabb szellemiség létében, ők burokbba zárják agyukat, amivel mintegy leárnyékolják tudatukat, így a finomabb rezgések nem tudnak olyan hatást kiváltani agyukban, amelyek befolyásolhatnák gondolatvilágukat. A hitetlen ember nem képes foglalkozni a tudatát bombázó különleges rezgésekkel.

Vannak olyan álmok, amelyek közvetlenül, de vannak olyanok, amelyek közvetve jelzik előre a bekövetkező problémát, nehézséget. Más a bajt előre jelző vagy a tragédiát megjósoló álom érzésvilágának struktúrája. Az álomfejtés, vagyis az álom tartalmi mondanivalójának kibontása külön tudomány. Addig mindenki eljut, hogy egy álom jelentése jó, rossz vagy semleges. Az a saját életéről szól vagy rajta kívül eső. Csak vissza kell gondolni az álomra és fölidézni a bennünk keletkező érzetet, ami világosan tükrözi az álom minőségét és orientációját.

Egy álmot láttam 2009. február 15-én hajnaltájt. Azt álmodtam, hogy egy épülő házban vagyok, amely az enyém, és meglepően jelentősen elkészült állapotban van. Egyszer csak egy két-három méteres válaszfal, amely téglából készült, rám dőlt, de úgy, hogy közben egyben maradt. Kezemmel sikerült megtámasztanom a falat, megakadályozni, hogy dőlésében rám zuhanjon. Nem kívánt különösebb erőfeszítést tőlem, de veszélyes volt. A szemem látta, hogy balra, az ajtó irányában nem volt kellően összedolgozva a fal többi részével. Csupán három kisebb ponton illesztették.

Az álom az én értelmezésemben a következőképpen fejthető meg: Több évtizede vizsgálom és keresem a kitörési lehetősége-

ket. Úgy érzem, hogy ennek lehetősége elérhető közelségbe került. Ezt álmaim is bizonyítják.

Évtizedeken keresztül álmaim az áttörés sikertelenségét tükrözték, egyértelműen mutatva, hogy még annak ideje nem érkezett el. Egyik újra és újra visszatérő álmom az volt, hogy újra és újra felvételizek, és gyötör a kétség, hogy hogyan fogok megfelelni az egyetemen.

Mély kudarcként éltem meg, hogy ott kellett hagynom. Ma már világos számomra, hogy nekem nem az egyetem követelményeinek kellett megfelelnem, hanem az isteni elvárásnak. Ez a nézőpont csupán az utóbbi években alakult ki bennem. Ma már úgy érzem, hogy sikerrel teljesítettem a rám szabott feladat nagyobbik felét, annak érdemi részét.

Az álomban megjelenő felépített és tetővel ellátott, de még vakolatlan ház, amelyet a sajátomnak éreztem, a siker közelébe kerülést jelzi. A kidőlt fal pedig egy jelentősebb, de nem megoldhatatlan probléma bekövetkezését, amelyet valamilyen módon sikerül majd orvosolnom. A probléma aznap délben be is következett, ami nagyon egzaltált állapotot váltott ki bennem. Magánjellegű, ezért nem ecsetelném a részleteit.

Tehát az álom számomra előre jelzett egy kellemetlenséget, amiről nem lehetett tudni, hogy mi lesz az. Napközben derült ki, hogy milyen problémát jövendölt meg.

Érdekesesek voltak azok az álmok és megérzések, amikor nehéz helyzetben voltam és nyertem. Ötször volt a totón (számomra) jelentősebb összegű nyereményem, amikor szükségem volt rá.

Az egyik különösen emlékezetes, amikor az utolsó pénzemet tettem föl. Akkor már zálogban volt minden arany ékszerünk, egyetlen törött aranygyűrű és az ezüst ékszerek kivételével. Ezeket az ékszereket vittem a Lehel piac közelében található felvevőhelyre, ahol egy ismerős fiatal hölgy adott mintegy 1400 forintot. Volt még 1200 forintunk, ami együtt 2600. Ebből 2200 forintot eljátszottam, 200 forintért ennivalót vásároltam, 200 forint maradt meg.

Előttünk állt az albérlet fizetése, nagyon nyomasztott, mert semmi kilátásom nem volt, hogy azt miből teljesítem. Tartoztunk feleségem kolléganőjének is, szóval csőd fenyegetett.

Azon a februári héten svéd félidős meccsek voltak (talán 1997-et írtunk), amelyek „különleges” tényezők figyelembevételét jelentik.

Nem volt más esélyem, hogy megoldjam problémáimat. Leg-
alábbis én más megoldást nem láttam magam előtt. Tél volt, feb-
ruár, hó. Alkalmi munkát nem lehetett vállalni, kölcsönkérni nem
volt kitől. Akkor Adyiligeten laktunk albérletben, egy különálló kis
faházban, Húvösvölgy fölött – ami, ha jól emlékszem, 3000 forint
volt havonta.

Nagyon szenvedtem. A 2200 forint sem volt kevés, amit eljárt-
szottam. Lelkiismeret-furdalásom is volt... Mi lesz, ha még ezt is
elveszítem?

Jött az este. Feszülten vártam, hogy a rádióban mondják az
eredményeket. Aminek hallatán már éreztem, hogy nyertem, és
valószínű nem keveset. Izgatottan néztem végig a szelvényeket,
és karikáztam. Két tizenkettes, vagy 12 darab tizenegyes és vagy
28 tízest számoltam össze.

Voltak meglepetések az eredményekben, tehát nem nyertem
keveset. A szemem is nedves lett, a meghatódás lett úrrá rajtam.
Arra is emlékszem, hogy hálát rebegtem. Akkor még nem voltam
kitöltve olyan kiteljesedett hittel, mint ma – de már „jó úton” voltam.

Amióta igazán hiszek, azóta nem játszom. Érzem, hogy nem
ennek az ideje van itt, egyébként sem méltó a rám bízott üggyhöz.

Régen sem volt meg az ideje, de szerettem volna könnyen elő-
re jutni a birtokomban lévő tudománnyal. Több hittel és bizalom-
mal kellett volna élnem. Isten mindig megtalálta a megfelelő rea-
gálás módját minden cselekedetemre! A laposakra is.

Abban az időben még nem láttam, hogy mi is valójában a kül-
detésem! Szerencsejátékaim során összességében jóval többet
veszítettem, mint nyertem. Másnap reggel kiderült, hogy több mint
34 ezer forintot fogok kapni. Ez párom hozzávetőlegesen öthavi
pedagógusfizetésének felelt meg. Rendeztük tartozásunkat.
A bérbeadó hölgynek szoltam, hogy néhány napot kések a fizetés-
sel, de kéthavi albérletet fizetek ki egyszerre. Nem volt kifogása.

A nyeremény valamivel több, mint felét a következő héten totó-
zásba fektettem. El is vesztettem. Mint mindig. Ma már másképp
cselekednék. El sem kezdeném a játékot, a munkára és a követ-
kezetességre alapoznék.

Háromszor éreztem meg szinte teljes bizonyossággal a lottón
egy-egy számot. Kétszer a 66-ost, egyszer a 77-est. Viszont eze-
ket egyszer sem játszottam meg, lottót sem vettem.

Elképesztő kockázatokat vállaltam. A csoda, a mentőkötél számomra mindig jött, mert fönnt úgy ítélték meg, hogy megérdemlem. Bízta bennem, hogy megtalálom a helyes utat, és egyszer majd felismerem, hogy Isten milyen feladatot szánt nekem ebben az életben. Ami ma már világossá vált számomra.

A bizalom Isten részéről felém, maga a csoda.

Szembesülés

Apámtól a legkisebb szeretetet sem kaptam. Sőt még úgy sem kaptam tőle valamiféle ajándékot, hogy az érzelmileg valami pozitív érzésnyomot hagyott volna bennem. Öcsémet jobban szerettem, amit édesanyám elbeszélése is megerősít.

Nyilvánvaló, hogy édesanyám nem szerette apámat, aki viszont szerelmes volt. Még első férjétől való elválása után is reménytelen volt számára, hogy őt saját akaratából megkapja. Édesanyám nyíltan szemébe mondta: *én nem szeretem magát!*

Erős a gyanú, hogy apám csalárd módon kapta meg édesanyámat. A borba, amit vitt névnapjára, valamit beletett. Ennek köszönhetem létem. Igaz, az ominózus esethez, hogy édesanyám fogalmazása szerint a „baj”, mármint fogantatásom bekövetkezessen, szükséges volt az első engedés, hogy elkísérhesse, ami eredményezte a következőt és az utána következőt.

Így alakult ki a szükségszerűségek sora. Egyetlen egyszer történt meg, és édesanyám terhes lett. Így lett a felesége apámnak, egyébként soha nem ment volna hozzá. Édesanyám így írta le: *Kérdeztem is tőle, hogy mit tettél velem? Ő azt felelte: ne kérdezd. Csak azért volt, mert soha nem jöttél volna hozzám feleségül. És én szeretlek, te meg meg fogsz szeretni.*

Hogy a leírt esemény nem valami fölemelő, annyi bizonyos. Sorsunk szükségszerűen az égből döntetik el. Isten ezt az utat jelölte ki Máriának, amikor Jézus megelevenedett, ezt hozta el üzenetében, amivel megmentette életét.

Isten félti az emberiséget, és tisztában van azzal, hogy tudás nélkül az nem maradhat fönnt.

Az eddigi küldöttek nem voltak képesek teljesíteni a rájuk bízott feladatot.

Isten célja különös mód az volt, hogy a magasabb szellemvilágban kapott feladatot, ami az isteni tudás földi megismertetése és terjesztése volt, teljesítsem. Ennek megvalósítását jelölték ki ott fönn számomra. Erre a meglepő következtetésre kellett jutnom, ahogy életem kényszereit elemeztem.

A nagyszerűség különös mód tehát mégis érvényesül. Néha bizarr módon valósítják meg az égiek akarataikat, érvényesítik érdekeiket. A nagyszerűség tehát mégis benne van, mert az maga az isteni küldetés.

Ha a titokra vagy kíváncsi, amelynek életed köszönheted, akkor ne légy szemérmes. Tudj szembenézni, szembesülni a valódi tényekkel, ha nehéz is. Még ha pirulsz is.

Az apámról elmondottak tökéletesen megmagyarázzák irányomba megmutatkozó szeretetlenségét. Ugyanis amikor rám nézett, mindig szembesülni kényszerült csalárd cselekedetének eredményével. Csak számára még az sem adatott meg, hogy lássa, teljesítette a rábízott küldetést. Fiatalon, valamivel 45 éves kor előtt meghalt. (Én 46 éves elmúltam, amikor megszületett egyetlen gyermekem, leányom.)

Alig múltam tizenennyolc éves, éppen hogy leérettségiztem. Halála időpontjában már több mint egy éve világos volt előttem, hogy valamilyen különös tudással rendelkezem. Akkor már ráléptem arra a különös életútra, amin gyakorlatilag negyvenedik éve közlekedem.

Azt mindenestre leszögezhetjük, hogy a nagy események bekövetkeztét érzelmi viharok előzik meg. Az igazi nagy dolgok érzelmei viharainak tengereiben születnek, amik Isten akarata megvalósításának legerősebb eszköze.

Életem vonalán és annak előtte is volt benne részem, részünk kellő mértékben.

A Nándori-féle Világegyetem

Az elnevezés talán szerénytelenségnek tűnik. Nem is ragaszkodom hozzá. Amit leginkább ki akarok fejezni vele, az nem más, mint a bizonyosság abban, hogy a Világegyetem az általam leírtaknak megfelelően működik. Ami azért lehetséges, mert a rögzí-

tett alapelvek egybeesnek a Világegyetem működését meghatározó eszmeiséggel.

A Nándori-féle Világegyetem felépítésében nagyon egyszerű. Ha lehet úgy mondani, a lehetőségekhez képest a legegyszerűbb. Tartalmazza a szükségeset és magában foglalja az elégségest. A legfontosabb azonban, hogy matematikailag korrekt módon vizsgálható!

Elérkezett az ideje, hogy megismerje a világ!

Minimális feltételrendszere van. Egyetlen szubsztanciális alkotórészt tartalmaz, amelynek alakja gömb. Azok a Világegyetemet teljes mértékben kitöltik. Mivel szubsztanciális részegységek, ezért törhetetlenek és deformálhatatlanok.

Képzeljük el, hogy az elemi impulzusok csak imitt-amott kerülnének kölcsönhatásba egymással. Ebben az esetben nem jöhetnének létre magasabb szerveződésű rendszerek. Egy ilyen háttér megvalósulása esetén a Világegyetem mozgásban lenne ugyan, de lélektelen maradna. Ennek az lenne az oka, hogy amennyiben a Világegyetem csak oly mértékben lenne kitöltött a szubsztanciák által, hogy csupán bizonyos egymástól különálló individuális gócok jöhetnének létre, akkor az egyes konglomerátumok között nem lelhető föl materiális érintkezési pont. Ebből következően azok önálló életet folytatnak, és nem függnek a többi szubsztanciális anyagállapotoktól. Így nem lenne meg az a kényszer sem, ami a magas szerveződésű rendszereket létrehozná, az Univerzális Rendet fönntarthatná.

Egy ilyen adottságú világban nem lenne megtapasztalható a mi Világegyetemünkben föllelhető végtelen Rend – az Egység!

A Világegyetem létezésének feltétele tehát a végső szubsztanciák egy meghatározott sűrűsége. Ami véleményem szerint a maximális sűrűség. A szubsztanciális mechanika egyik megoldásra váró feladata, hogy képes-e mozogni egy elemi impulzus egy a Világegyetemet végtelenségében és maximális sűrűséggel kitöltött rendszerében, ha az elemi impulzusok a kitüntetett rendszerben helyezkednek el mind, és nyugalomban.

A kérdés: *Fölvehet-e mozgása során valamilyen véges átlagsebességet?*

Hogyan közelíthető meg a probléma? A Világegyetem maximális mértékben ki van töltve az elemi impulzusok által. Amennyiben

az elemi impulzus képes előrehaladni, akkor az előtte tornyosuló elemi impulzusokat feszíti szét, majd azok mögötte záródnak. Ez egy folyamatos történés. Kérdés az is, hogy mennyiben különbözik ez a speciális feladat ahhoz képest, amikor minden elemi impulzus mozog a kitüntetett rendszerhez képest. Minden valószínűség szerint a különbség minőségi!

Ugyanis gondolkozzunk! A Világegyetem anyagiságának kérdése során két lehetőség között választhatunk. Az egyik, hogy az anyag végtelenségig osztható, a másik pedig az, hogy nem, mert egy meghatározott mélységben elérünk egy minőségi határt. A végtelen oszthatóság lehetősége azonban rejt egy problémát, amely még ráadásul továbbágazik.

Az első dilemma az az általánosan elfogadott elv, hogy a Világegyetem alapjaiban egyszerűnek kell, hogy legyen. Amennyiben azonban az anyag végtelenségig osztható, már nem lehet egyszerű! Sőt végtelenül bonyolult vonatkozásban jelenik meg. Tehát a végtelen oszthatóság és az egyszerűség együttes feltétele elentmond egymásnak.

A probléma továbbágazása abban mutatkozik meg, hogy amennyiben az anyag végtelenségig osztható, akkor minden kiválasztott anyagdarab, anyagi állapot végtelen számú részegységből tevődik össze. Viszont ennek a végső részegységnek a valódi minősége meg sem határozható, mert a megismerés során hiába jutunk egyre jobban az anyag titkának mélyére, a végső titok meg nem ismerhető.

Tegyük föl, hogy minden rendszer végtelen számú elemi egységből épül föl. Ezek szerint az elemi egység tömege tart a nullához.

Az alaptulajdonságok tükröződését várjuk magasabb szinten. De milyen alapon várjuk, ha az meg sem ismerhető? Mert a végtelen oszthatóság kritériumának elfogadása után reményünk sincs a végső megismerésre.

Ezzel szemben határozottan mutatkozik (vagy inkább ez csupán határozott sejtés bennünk, ami tapasztalataink alapján alakult ki), hogy a fizikai törvények szigorúan determinisztikusak.

Az elektron-pozitron pár keletkezésekor egy végtelen anyagi oszthatóság esetén végtelen számú rész-egység meghatározott rend szerinti összeilleszkedéséről van szó. Föltehetjük a kérdés: megtörténhet ez a folyamat véges idő alatt?

Emellett gondoljunk bele: A Világegyetemben minden pillanatban számtalan elektron-pozitron pár keletkezik, ahol mindegyik minőségében, így bizonytalanság szerkezetében is megegyezik. Az elektron és a pozitron egymás tükörképei. Ugyanolyanok és mégsem. Mint ahogy mi sem vagyunk azonosak tükörképünkkel. Hiszen nekünk bal oldalon van a szívünk, tükörképünknek pedig jobboldalon. Ez már egy jelentős különbség.

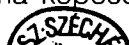
Minden elektron és minden pozitron méretében, valamint fizikai jellemzőiben megegyezik. Ennek tulajdonítható, hogy az elektronnak mindegy, hogy mely pozitronnal találkozik, az annihilációjuk végbemegy.

Az elmondottakkal azt kívántam érzékeltetni, hogy a Világegyetemben megvalósuló Totális Rend csak egyféleképpen valósulhat meg. Az egyforma felépítésű, és különleges tulajdonsággal bíró elemi impulzusok, mint szubsztanciális részecskék által. Amelyek csupán egy tulajdonságukban különböznek, különbözhetnek: nyugalmi állapota mindegyiküknek más helyzetben található, mert más rendszerbe helyeztetett.

Másképp fogalmazva: az elemi impulzusok mozognak egymáshoz képest. Amennyiben nem hatnának egymásra, kölcsönhatásmentes állapotukban mindegyik egy vonatkoztatási rendszerhez képest ugyanazzal a gyorsasággal mozognának. Ez annyit jelent, hogy kölcsönhatásmentes állapotukban, ha valamelyik ebben a kitüntetett rendszerben egy centiméter távolságot tett meg, akkor bármely másik is ugyanilyen távolságra jutott.

Az elemi impulzusok fogalmának és tulajdonságainak egyértelmű definiálása után meg kell vizsgálnunk, hogy hatnak kölcsön egymással. A vizsgálat lefolytatása, szokatlan viselkedésük miatt nem volt egyszerű! A két-részecske probléma megoldása két évtizedig váratott magára. Az elemi impulzus eszmerendszere az 1970-es évek körül fogalmazódott meg. A két-részecske probléma megoldása pedig 1988–89-re deklarálnak, Vincellér Zoltán matematikus barátom jelentős közreműködésének köszönhetően.

Az újabb minőségi ugrás 2001-ben következett be, amikor egy ifjú titán, Demian Tamás fölbukkant egy újságcikk nyomán. Az ő eredményei alapján vagyunk ma képesek az elemi impulzusok mélyebb vizsgálatára.

Az elemi impulzusok között a szubsztancialitás miatt föllép egy eddig nem ismert különleges kölcsönhatás. A teret maximális mértékben betöltik. Ezért deklarálható, hogy a Világegyetem anyagsűrűsége maximális. Ebből következően az elemi impulzusok térkitöltése is maximális.

Az elemi impulzusoknak áramlási rendszerei vannak, amelyek kölcsönhatnak és átalakulnak egymásba. Ezek egyenértékű átalakulások, amelyek soha nem devalválódnak.

Az elemi impulzusok haladásuk során bizonyos törvényszerűségeknek kénytelenek engedelmesskedni. Állapotok jönnek létre, amelyek egyfajta örvényekként foghatók föl. Ezekbe az elemi impulzusok folyamatosan áramlanak be és ki. Ciklusosan, újra és újra létrehozva önmagukat.

Minőségében többféle állapotot különböztethetünk meg.

Minden tudományos eredményemet az elemi impulzusoknak köszönhetek, mivel minden következtetésemet belőlük vontam le.

Megjegyzések

Az életemet én alakítottam – természetesen a körülmények figyelembevételével.

Én döntöttem el a lépések sorozatát és annak irányát.

Egy-egy „kitekintés” után, ami tudományos körökben egyfajta környezettanulmányozás volt, soha nem próbálkoztam hosszabb ideig, inkább egy új kutatási célt tűztem magam elé, és annak megvalósítására fordítottam minden energiámat.

Soha nem az emberi célszerűség irányított. Mindig egy körülöttem burát vonó erőter hatásának engedelmesskedtem.

Nem törődtem hétköznapi dolgokkal, hogy miből fizetem ki azt, ami elkerülhetetlen, hogy mit fogok enni.

Mindig minden kirendelődött, a bonyodalmak föloldódtak, a problémák megoldásra kerültek.

Annyi csoda, rendelődés töltötte ki már eddigi életem, ami egyértelműen világítja: sorsom felülről irányított.

Csak azon csodálkozom, hogy ez miért olyan későn tudatosodott bennem?

Örökké feszültségben, egy belső remegésben, egyfajta bizonytalanságot érző félelemben éltem, ami életem múlásával egyre inkább oldódott, mára alig maradt belőle. Az oldódás mértéke annál teljesebbé vált, ahogy hitem mélyült, a tudás gyarapodott bennem, egyre közelebb kerültem Istenhez.

Régebben kevesebb problémám lett volna, amennyiben hamarabb fogadom el a Mindenható létezését.

Én egy makacs, konok, önfejű ember vagyok – mondhatnám, de nem mondanék teljesen igazat.

Én egy olyan ember vagyok, akit a Teremtő egy különleges céllal küldött a Földre – és ekkor, úgy érzem, igazat mondok, mert nem érzek magamban semmiféle ellentmondást.

A Tudás útját választottam, és azt hűen akartam követni. Az viszont engem, a hitetlent Istenhez vezetett.

Mindig szerettem volna a saját életem élni, amit viszont soha nem engedhettem meg.

Mindig engedelmeskedtem annak a láthatatlan erőnek, aminek hatása alatt voltam, mert az volt a legjobb választás.

Mert ott volt az értelem.

Mert annak mutatkozott a legnagyobb értelme.

Ki akartam kerülni a rám nehezedő kényszerből, szerettem volna mindig könnyebben élni. A nálam összpontosuló értéket azonban veszni, vagy paragon maradni nem hagyhattam.

Sok-sok évnek kellett elteltie, szinte meg kellett öregednem, hogy világosan lássam magam előtt:

Ez az én életem!

És ez az a feladat, amit nekem el kellett végeznem, amit nem ruházhattam rá másra.

Mert a nemes dolgok méltatlanra nem várhatnak.

Mennyire a távoli múltban van az az idő, amikor Marx professzor szinte durván, páros lábbal rúgott ki a kocsijából. Mennyire nem érezte meg a bennem rejlő szándékot, a mára kibontakozó tudás csíráját.

És mennyire nem tudtam még akkor, hogy minek is vagyok csupán a kezdetén.

Pozitív érzéssel gondolok vissza Szalay professzorra Debrecenben, aki ugyan tudományos témában szóhoz sem hagyott jutni, de mellém rendelt egy asszisztens, aki idegenvezetőként

nekem, személyre szólóan végigmutatta az Atomki-t, annak be rendezéseit.

Akinek egyben beszéltem dolgaimról, de különösebb hatással nem volt rá.

Az elmúlt évtizedek alatt rengeteg levelet, kérést fogalmaztam meg, közvetítettem mások felé.

Eredménytelenül.

Mondhatnám, hogy negyven év küzdelem után megérdemel nek a társadalom hivatalos oldalától egy kis figyelmet, szakmai és anyagi támogatást.

A társadalom hivatalos oldala azonban újra és újra nem nyújt segítséget. Nem enged a nagy közös asztalhoz.

Érdemleges cáfolat nincs.

Ami van: indokolatlan ellenvetések.

Nyilvános vitát még nem sikerült lefolytatni, kisarcolni.

Tudomásul kell vennem, hogy annyi áll a rendelkezésemre, amennyit képes voltam kiharcolni magamnak.

Nem panaszkodhatom. Mert a másik oldalról, az egyszerű emberek irányából mindig kaptam valamilyen segítséget. Tudomásul kell vennem, társadalmi sikerem oly mértékű lesz, amennyire annak támogatottságát sikerül elnyernem.

Életem során a Teremtő mindig velem volt, aminél nagyobb kegyelem nem várható. Tudom, elsősorban neki kell eleget tennem, az Ő óhajának kell megfelelnem. Ő rakta elém ezt a különös, súlyos tehertételt, amit én mostani életem során föl vállaltam, és cipelek.

Nem tehetek mást, minthogy megfelelek a Mindenható elvárásának, és teszem a kötelességem.

Ismétlem!

Munkáim sokoldalú eredményessége nem lenne tapasztalható, ha abban nem az Igazság ölt testet. Amennyiben nem a Teremtő mérhetetlen Igazságát szólaltatnám meg, amit óhajának engedelmeskedve föl kellett emelnem, képviselnem kell, amit önszántamból meg is tettem. Amit nagy nehézségek árán évtizedek óta viszek a vállamon.

Kísérleteket tettem a terhet átrakni mások vállára.

Ma már világos, hogy az elém rakott terhet nem cipelheti más!

Számomra mindig annyival lesz könnyebb, amennyi Igazságot lelketek magába fogad!

Most már talán megvagyok...

De sokszor mondtam már a fenn írtakat! De sokszor hitegettem magam, hogy még ezt kell megtennem, már csak ezt, és kinyílik a kapu!

Az első, a '83-as dolgozatom idején, az első könyvem, majd a második, harmadik, negyedik megjelenésekor is ezt mondogattam. Sőt hittem is.

A kísérletek elvégzésekor is a Hit vezetett. Különösen a tavalyelőtti esetében. Ahol még az ördög is játszott velem.

Megjött a jel. Hol gyengült, hol erősödött... Majd kidőlt az egyik antenna. Lehet összefüggésben a vett jelekkel? Természetesen. De hittem, mert hinni akartam, hogy a várt hullámmás mutatkozott meg.

Később, a berendezések stabilizálása után azonban nem mutatkozott a jelenség, az eredményt nem tudtam megismételni. A vett jel stabil maradt. Nem jött a várt hullámmás.

Majd az ellenőrző számítások is megerősítették, hogy az adott kísérleti elrendezésben nem lehet kimutatni a kitüntetett rendszerhez viszonyított mozgásunkat, amely az Oroszlán csillagkép irányába mutat.

Silvertoth volt az irányadó. Állítólag ő kimérte. Másképp, más elrendezésben – de állítása szerint kimérte.

A valószínűség az ellenkezőjére változott. Míg addig 90-95%-ot adtam, hogy kísérlete sikeres volt, ma már ugyanennyire tűnik valószínűnek, hogy nem. Vagy van valami lényeges, amit nem látunk, amit eltitkol. Mindaddig kellő mértékben nem volt lehetőségem áttanulmányozni publikációit, amelyek csupán töredékesen állnak rendelkezésemre.

Emellett van egy nagy hiányosságom: nem beszélek angolul.

Annyit világosan látok, hogy a tudós kiindulási alapja korrekt, sok pozitívum van munkáiban, de nem vagyok képes azokba beleásni magam. Nem biztosítottak a körülmények.

Ezek az anyagiak! Sokszor évekig húzódoó várakozásra kárhoztatnak.

Vannak más jellegű kísérletek is, amelyek sikerről számolnak be, és utalnak egy kitüntetett rendszer fizikai mérésekkel való behatárolására, de egyik sem volt képes elérni szakmai körökben átütő sikert.

Ha kiderülne valamelyikről, hogy teljesen korrekt, akkor sem tudna egy csapásra átütő győzelmet elérni.

Ugyanis nekik nem áll rendelkezésükre az objektív értelmezés lehetősége.

A régi Rend hívei nem engednének érvényesülni a sikert, fékeznek annak elfogadását. Ezt mindennel megtehetik, ami nem igazán nyilvánvaló, és meg is teszik.

Annyi bizonyos, hogy a relativitáselméletet, alapelvei helytelensége ellenére, rendkívül problémás kísérletileg megcáfolni.

Egy esetleges sikeres kísérlet megtervezését és elvégzését rendkívüli mértékben elősegítené egy objektív alapokon nyugvó alternatív elmélet.

Számunkra ez rendelkezésre áll.

Ami viszont nincs meg, az a minimális anyagi feltétel, amely a nem olcsó kísérleti berendezések megvételéhez elengedhetetlen volna.

Így várakozásra vagyunk kárhóztatva.

Nemzetközi szinten számosan készítenek elő és végeznek el bizonyos kísérleteket, amelyek nem titkolt szándéka az einsteini felfogás megkérdőjelezése. Ezekre a kísérletezőkre egy esetleges siker után is még hatalmas elméleti munka vár. Eredményük értelmezése, kibontakoztatása, valamint elfogadtatása.

Mi annival vagyunk előnyösebb helyzetben, hogy nálunk már le van fektetve az elméleti háttér, rendelkezésünkre áll az új teoretikus alap. És ugrásra készen állunk bizonyos kísérletek elvégzésére!

Az elmúlt évtizedekben mindig tévedtem. Nem tudásom igazát illetően, mert az mindig megerősítést nyert, amikor próbának vettem alá.

A társadalom reagálását illetően tévedtem mindig. Eredményeim nem váltották ki az általam várt érdeklődést. Soha nem jött az áttörés, a megértés, csak újabb, még változatosabb magánéleti nehézségek, problémahegyek nőttek ki előttem.

Istentől azonban mindig jött a megváltás! A legválságosabb helyzetekben mindig megkaptam a szükséges segítséget.

Nem ismertem a világot, amibe születni rendeltettem. Nem is volt időm foglalkozni szennyfoltjaival, alávalóságaival, mert a saját dolgom végeztem.

Hitem abban, hogy a kétségtelenül bebizonyított tényeket – ha tetszik, ha nem – mindenképp el kell fogadják!

A való élet nem ilyen egyszerű, mint én tapasztalatlan azt elképzeltem.

Ugyan már, még csak figyelembe sem vették – mintha nem is létezne. A legegyszerűbb fegyver a tetszhalál állapotában tartani valakit.

A világban a nagy igazságok különös módon csapódnak le.

Már nem hisz nekem senki, talán csak nyolcvanéves édesanyám, aki a kezdetektől velem van.

Nem hisz Szekeres Sanyi barátom, aki, édesanyámat nem számítva, talán a legtöbbet segítette.

Feleségem se. Már nem is különösebben beszélek neki dolgaimról. Bele van fáradva abba az évtizedek óta tartó gyilkos küzdelembe, amibe hétköznapi, ragaszkodó felfogásmódjával akaratlanul belekényszerült – de kitart.

Még közel tízéves lányom is sokszor „leállít”, ne beszéljek munkámról. Ugyanakkor azt is érzem, nem kis várakozás van benne.

Védi az anyját. Mégis tőle kapja a legtöbbet.

Valahol azonban mégis hisznek mindannyian! Csak félnek kimondani. Már annyiszor „félrevezettem” őket.

Hitem által.

Az igazságomban való Hit által.

Mert hitem abban is, ha a vezető embereknek, tudósoknak megmutatjuk az Igazságot, azt, ha tetszik, ha nem, el kell ismerjék.

Ebben tévedtem!

Mert eltapossák.

Magyarországon könyörtelenül eltapossák!

Mert vannak emberek számosan, akik becstelenségükből élnek.

Mégsem lehetek elégedetlen.

Egy Giordano Brunót máglyán el lehetett égetni...

Egy Galileit meg lehetett félemlíteni.

Én, a kései ős, hozzájuk képest – nekik is köszönhetően – kiváló helyzetben vagyok.

Vállaltam a feladatot, és hitem töretlen!

Az Igazság nálam van, és képes leszek átadni a Tudást az Emberiségnek.

Érzem, sikerülni fog.

Mint ahogy érzem a Mindenhatót is magam mellett.

Mindig megmutatja, miként cselekedjek.

Minden gyümölcsnek megvan a maga érési ideje, és minden szellemi gyümölcsnek is a maga rendeltetése.

Már én sem merem kimondani, hogy most már az áttörés sikerülni fog, de hiszem!

Mindennek eljön a maga ideje. Valami nagyon érik.

Bennem is, a világban is.

Az emberekben ott az igény: megismerni az isteni tudást!

Az emberiség várja a változást.

Végezetül annyit üzenek a magyar népnek, hogy fogadjátok be az isteni tudást. Igyekezzetek megragadni a Nagy Igazság valamely szegletét, majd onnan terjeszkedjétek tovább.

Vegyétek észre, hogy az Isten felé vezető út a legjobb esélyetek, mint ahogy nekem is az volt.

Iskolát alapítok

Nagyon sok tehetséges gyerek, fiatalember van ebben az országban. Közöttük akad jó néhány, aki nyitott az új gondolatokra. Őket szeretném megtalálni.

Először csak egy aktív csoportot szándékozom létrehozni, amely tagjainak meghatározott terminológia szerint adnám át – egyénekre lebontva – azokat az ismereteket, amelyek rendelkezésemre állnak. Ennek a csoportnak szervezett létrehozása még azért nem történt meg, mert nem voltak meg az anyagi feltételei.

Egy relatíve számos, laza szerkezetű csoportunk már sok éve funkcionál. Az intézményesítés szükségessége napjaink elkerülhetetlen feladata. A hivatalos formának vannak hátrányai is, de egy társadalom elvárja az általa előírt törvényes formát.

Mindenki önszántából dönti el, hogy be kíván-e lépni hozzánk. Mely témával szándékozik, és milyen mélységben foglalkozni. Senki nincs semmire kényszerítve.

Fenntartjuk a jogot annak eldöntésére, hogy kivel óhajtunk szellemi közösséget vállalni. Részünkről a tudás igényén kívül csak egy követelmény áll fenn mindenki felé: Nem több az elvárásunk, mint a bensőt uraló tiszta szándék.

Amennyiben sikerül a szükséges anyagi erőforrást biztosítani, úgy tanintézetünket intézményesen is létre hívjuk. Ez az iskola a jövő tudósainak, vagy inkább gondolkodóinak egyedülálló tanulási lehetőséget biztosító intézménye lesz.

KÖNYVEIM

Bevezetés

Az elmúlt két évtized alatt négy könyvet jelentettem meg. Írásukkal az volt a célom, hogy ellenvetéssel éljek, vitába szálljak bizonyos tudományos tézisekkel, amelyek – erős meggyőződésemmel – tévedéseket fogalmaznak meg.

Állásfoglalásom hangoztatásakor nem volt visszatartó tényező, hogy az általam bírált tanok egy részét a világ leghíresebb tudósai fogalmazták meg, amelyek mögé támogatóként még nagy nevek is fölsorakoztak.

A következő témakörökben végeztem és végzem kutatásaimat: Elméleti fizika (relativitáselmélet, szubsztanciális mechanika), kozmológia, a Naprendszer keletkezése. Emellett átléptem a kísérleti fizika területére. Van jó néhány mérés, amelyet mihamarabb szeretnék lefolytatni. Ezek a kísérletek előbb-utóbb döntésre viszik, hogy mely álláspont áll közelebb a valósághoz.

Megjelent könyveimben olyan kérdésekre keresem és adom meg a feleletet, amelyeknek megválaszolásával napjaink tudósai még adósak. Sőt többnyire még azt sem tudják, hogyan közelítsék meg a fölvetett problémákat. Itt erős példaként hoznám föl az anyag szubsztanciális volta körüli nehézségeket.

Én nem vagyok ellenfele a tudósoknak, annál inkább szeretném, hogy segítő szándékomat érzékeljék. Viszont nem fogadhatom el tévedéseiket, azokat, amelyeket hamis tézisek vagy következtetések alapján egyes tudományos körök közvetítenek az emberiség felé.

Egy tudóstól egy dolog várható el igazán: a nyitottság, a kutatás szabad szellemisége iránti igény és elkötelezettség. És ami a legjobban elítélendő, az az elkényelmesedés, a dogmatizálódás, ami csak bizonyos tudományos tézisek bebetonozódását segíti elő, és nem a tudás kibontakozását, a megismerés folyamatát.

A Világegyetemet alkotó matéria mibenlétének kérdése, annak axiomatikus megfogalmazása a fizika legnagyobb problémája. Amíg ez megoldatlan, addig nem tudunk igazán semmit.

A különbség az anyag végső ismerete és nem ismerete között hasonlatos a látó és vak, tapogatódzó ember képességbeli különbözőségéhez. Az anyag végső titkának fölfedése nélkül egyszerűen nincs igazi kapaszkodónk, határozott, tényszerű kijelentést gyakorlatilag semmilyen jelenségre nem tehetünk.

A tudósok rendkívüli intenzitással keresik a Világegyetem végső építőkövét, és ismételnem kell, mégsem tudják a problémát igazán megközelíteni. Hiányzik a megfelelő filozófiai megközelítés.

Egyik oldalról már birtokoljuk a megfelelő eredményeket, nagy megszerzett tudás összpontosul az emberiség kezében, viszont a kutatásbeli eredménytelenség azt bizonyítja, hogy elsősorban valamilyen filozófiai felismerés még hiányzik. A Valóság mélyebb megismerése a Szellem kiteljesedését igényli.

Általánosan elfogadott, hogy a Világegyetem alapjaiban egyszerű kell legyen, és szigorúan determinált. Ha egyszerű, akkor miként lehetséges, hogy ezt az úgynevezett egyszerű dolgot képtelenek vagyunk föllelni?

Ne felejtsük! Egy valamilyen konkrét tényezőrendszert keresünk. Ami semmi mással nem helyettesíthető. Isten világalkotó gondolatiba kell betekintést nyernünk, hogy kérdéseinkre választ kaphassunk. Hatalmas feladatról van szó, amihez lélekben föl kell nőni, mi több, magasztosulni.

Ezennel itt bejelentést teszek Önök felé, hogy az anyag titkát nagy valószínűséggel megoldottam. A megoldás már negyven éve a birtokomban van. Elképzelésem az elmúlt négy évtized alatt számos próbának vetettem alá, amit az sikerrel vett. Mára teóriám bebizonyította életképességét, és elérkezett az idő, hogy megismerje a világ.

Szeretném éreztetni az ellentmondást!

Hatalmas költségekkel nagy energiájú gyorsítókat építenek, amelyek célja az anyag titkának megközelítése, feltárása – miközben a megoldás már itt van a Földön, itt Magyarországon.

Meg kell jegyeznem azt a különös tényt, hogy az anyag végső szubsztanciáit semmilyen eszközzel sem lehet közvetlenül kimutatni! Így drága gyorsítókkal sem.

Tökéletesen tisztában vagyok állításom súlyával és felelősségével. Nem kevesebbet deklarálok, minthogy az emberiség olyan

kutatásokra fordít jelentős összegeket, hoz azokért elképesztő anyagi áldozatot, amit mi már Magyarországon eredményesen elvégeztünk és gyakorlatilag lezártunk.

Köztudott, egyetlen elméletet sem lehet bizonyítani. Fölállítottam a Világegyetem egy új elméletét, egy új kozmológiai modellt, aminek igazságát természetesen én sem tudom bizonyítani. Viszont az elmélet ragyogóan illeszkedik a rendelkezésünkre álló tényekhez, kísérleti megfigyelések eredményeihez. Ezenkívül egyedülálló jóslatai vannak a jövőre vonatkozóan.

Elméletem közzétételével megadtam a lehetőséget mindenkinek, hogy megcáfolja az általam megszerkesztett koncepciót.

A kutatók előszeretettel döntenek romba, bírálják egymás elképzeléseit. Az általam közreadott elméletek egyelőre még nem váltottak ki érdemleges vitát. Szakmai körökben nem igazán ismertek. Amíg nem kerül a nemzetközi tudományos közvélemény elé, reagálásukat nem vagyunk képesek elérni, addig munkáim nagyrészt olybá tekinthetők, mintha nem is léteznének. Nem zavar különösebben, mivel nem törekszem tudományos babérokra. Engem csak az érdekel, hogy valós alapokra építettem vagy sem. És erre előbb-utóbb fény derül.

Különös módon kerültem egy rendkívüli tudás birtokába, amitől nem tekinthetek el. Ebből fakadóan különleges lesz az elfogadtatása is, mivel közreadását sem valósíthatom meg a tudósok számára előírt hivatalos módon, tudományos folyóiratokban nyilvánosság elé tárt dolgozatok formájában. Én könyveket írtam és írok. Tudásom, eredményeim egy részét ezekben közöltem, bocsátottam a nyilvánosság rendelkezésére. Így tettem hozzáférhetővé az érdeklődők számára, és amennyiben van benne érték, közkinccsé, egyúttal biztosítva egy esetleges cáfolat lehetőségét.

Az, hogy önszántából egyetlen szakmabeli sem reagált se pró, se kontra, ez némiképp érdekes. Vagy nem szereztek munkáimról tudomást vagy nem akarnak arról tudomást venni.

Mindenesetre ott áll a lehetőség, fölkináltam: amennyiben valahol hibáztam vagy tévedést fogalmaztam volna meg, megadhatja valaki a cáfolatot. Mert hiába sorolok föl én ezer bizonyítékot elméletem mellett, ha valaki föláll, és egyetlen döntő érveléssel olyan ellenvetést tesz, amit elméletem nem képes befogadni, akkor az nem ér egy fabatkát sem. Meg van cáfolva.

Nehogy azt higgye a Tisztelt Olvasó, hogy egy valamire való elméletet könnyű fölláltani. Ezt csak az tudja, aki már próbálkozott valami hasonlóval. Viszont egy fölláltott elmületről sokkal könnyebb bírálatot, véleményyt mondani. Egy bíráló akkor ér valamit, ha ésszerű, követi az elkészített elmélet logikáját, annak rendszerében gondolkodva fejt ki ellenvetéseit.

Sokszor az egyszerű ember is mond véleményyt egy adott szakmai elmületről, így a relativitáselmületről vagy az Ősrobbanás-teóriáról, amelyek többnyire szubjektívek, viszont több szempontból figyelembe illik venni. A véleménynyilvánítók között vannak, akik ellenérzésüket fogalmazzák meg Einstein tézisei vagy az Ősrobbanás elméletével szemben.

Először mindig az intuíció szólal meg az emberben, ami egyfajta önmagunkba vetítés, érzetek összehangolódásának próbája, egyfajta rezonancia keresése. Egy elmélet alapjainak lerakása után jönnek a legkülönbözőbb nehézségek, akadályok, amelyeket föl kell oldani. Ennek figyelembevételével elméletünknek szükségyszerűen módosulnia kell, választ kell adnia az új kihívásokra, miközben az kiteljesedik. Ugyanakkor matematikai alapokra is kell helyezniünk teóriánkat, mert ha erre nem vagyunk képesek, akkor komolytalannak fognak tartani bennünket.

A fáradságos, állhatatos munka azonban mindig eredményre vezet. Különösen, ha realitással és rugalmassággal párosul, ha engedelmeskedünk valóságérzetünk finom kényszereinek.

Egy valóságű elmélet kidolgozásához végű elengedhetetlenű szükséges a Hit. Hinnűnk kell abban, hogy igazunk van, hogy helyes úton járunk, hogy érzeteink jó irányba vezetnek. A Hit viszont csak akkor hozza meg a várt eredményyt, ha az párosul egy magasabb rendszer, szellem meglétének hitével, amelynek mi is részesei vagyunk.

Egy biztos, csak akkor számíthatunk sikerre, ha az alapok (axiómák) korrekt módon fogalmazzák meg a lényegét. Itt nagyon lényeges az ember szimbiózisa, elválaszthatatlan összefonódása a valósággal. Mivel a valóság részei, részesei vagyunk, így annak igazságai bennűnk uralkodnak, és valamilyen módon tükröződnek is tudatunkban. Tehát a helyes irányt bensűnkűből kapjuk. Mert a világ lényege bennűnk van. Ural bennűnket. Testűnk ennek a lényegnek engedelmeskedik, szelleműnk ebbűl az esszenciából fakad.

A valóság különös szüleményei, gyermekei vagyunk. Aminek nem lelhető föl a töve, a gyökere. Lelki eredetünk felbukkanását még nem vagyunk képesek objektív törvények alapján magyarázni.

Visszont, ami ma még nem áll rendelkezésünkre, holnap már igen. A látás messzeségét a tudás mértéke határozza meg.

Létezünk, de ez a lét nagyon tűnékeny, megfoghatatlan. Az élet, a lét egyfajta illúzió. Anyaghoz kötődő, de anyagfölötti. A Lét törvényszerűségeit nem lehet az anyag törvényszerűségeiből levezetni.

A Világegyetem bennünk tükröződik. Erre a bensőnkben megvalósuló tükrözőedésre kell nagyon figyelni. Amikor erre figyelünk, tulajdonképpen a Teremtőre függesszük tekintetünket.

A tiszta érzés, az egyértelmű gondolkodás vezet el teremtés logikájának fölfedezéséig, ez a helyes út a valóság megismerésére és a Mindenhatóhoz való közel kerüléshez. Az értelem megismeréséhez. A legnagyobb Igazságok megtalálásához, fölleléséhez.

Az alábbiakban ismertetem eddig megjelent könyveim, amit viszont nem kronológiai sorrendben teszek.

Második könyvemmel kezdem.

A MINDENSÉG ÜZENETE (2001)

Ez a könyv a jövő emberének szól, aki már ismeri a Világegyetem titkait, így érti a mű mondanivalóját, közben rácsodálkozhat arra, hogyan tudhat ez az ember ennyi mindent abban a korban?

Ebben az alkotásban van a legtöbb „lélek”, és több oldalról ez a könyvem áll hozzám a legközelebb. Talán azért is, mert ezt a művet tekintem az első igazi könyvemnek.

A könyv „*A Teremtés igaz története*” című egységgel kezdődik, amely egy részlet a Mindenség Bibliájából, ami egyfajta irodalmi alkotásként kezelendő.

Kiforratlansága ellenére különlegesen mély tartalma van ennek az ezoterikus áthallású alkotásnak, ami csak a jövő embere számára lesz igazán érthető. És csak azok számára mutatkozik meg majd a benne foglalt mélyebb értelem, akik töprengésre késztetve, a gondolkodás egy mélyebb és a tudás egy magasabb szintjére eljutva fogják belső énjükkel tudatosítani ezt a sejtelmes, rejtélyes munkát, a benne foglalt sejtelmes, ma még érthetetlen gondolati értelmet.

Eddig leginkább egyfajta „titkosítással” írtam, adtam át mondanivalómat. Munkáimban léteznek olyan egységek, részek, amelyek tudatosítása, az új gondolati elemek miatt, az emberek számára napjainkban még nem igazán lehetséges. A valódi megértéshez az adott kijelentés egy bővebb okfejtésére lenne szükség, az egy bővebb tárgyalásmódot igényelne. Amire eddig nem kerítettem sort. Hogy így cselekedtem, az én döntésem volt ugyan, de a körülmények kényszere határozta meg.

Én mindig engedelmeskedtem egy magasabb óhajnak. Minduntalan úgy cselekedtem, ahogy fönn elvárták tőlem. Életem folyamán lehetőségeim rendkívül szűkek, behatárolódtak voltak. Életem mindig úgy folyt, hogy egyetlen ésszerű lépés lehetősége nyílt előttem.

Folyton-folyvást egy szűk ösvényen közlekedtem, ritkán kerültem választás elé. De ott sem haboztam, hogy miként döntsek. Életem el van rendelve.

A könyvnek ebben a profetikus bevezetőjében teszek eleget leginkább a könyv három kitűzött céljából – ami az ötödik oldalon olvasható – a harmadiknak, hogy gondolkodásra készíteni azokat, akik gondolkodni tudnak, és akiknek a gondolkodás öröm, kiteljesedés.

Munkámban hitet teszek amellett, hogy rendet csak teremteni lehet. A rend nem lesz magától. Azért beszélek egy teremtet világról, mert a rendszeralkotásra csak a tudat lehet képes, ami egy természetesebb felfogás, mint hogy a világ, a rend csak úgy magától van és örök időktől fogva. Ind(ító)oka pedig nem lelhető föl.

Amennyiben az isteni teremtés és a véletlen között választásra kényszerülök, számomra az első a természetes. Ugyanis az egész Világegyetemet, annak univerzális elképesztő rendszerét, benne önnön magammal, a véletlen számlájára róni, olyan ellentmondást érzek, amit képtelen vagyok legyőzni.

A könyvben szó esik az anyag végső szubsztanciáiról, az Ős-robbanás-elmélet tarthatatlanságáról és méltatlanságáról. Emellett számos érdekfeszítő fizikai és filozófiai kérdést tárgyal, értelmez, magyaráz.

Ezt a könyvemet a jövő emberének írtam, akik már megszülettek, és akik vágyják a jobb jövőt, és becsülik azt a tudást és azt a munkát, ami odáig elvezet. Biztosítsátok gyermekeitek tanulása-

nak, fejlődésének és az új ismeretek megszerzésének lehetőségét! Mert csak így biztosítható gyermekeitek jövője, ami egyben az emberiség fennmaradását is jelenti, mivel a kettő valahol egy és ugyanaz. Ez által biztosíthatjátok újjászületéseket egy magasabb szinten. Mivel az csak gyermekeitek gyermekeiben lehetséges.

Érzékelni kell a folyamatok, így az élet folyamatainak kapcsolódási rendszerét, amire az ok-okozati kényszerek természetes, fölülírhatatlan törvényszerűségei ugyanúgy érvényesek, mint bármi-re a Világegyetemben.

GÖMB és FÉNY avagy Isten Univerzuma (2005)

Ez a mű (sorrendben negyedik) az Ősrobbanás elméletét egy kolosszális melléfogásként értékeli. Tárgya, célja egy új kozmológiai világmodell ismertetése a Tisztelt Olvasóval. Az új elmélet kidolgozásának kényszere azért állt elő, mert – véleményem szerint – a jelenleg hivatalosan elfogadott Ősrobbanás-elmélet a kozmológiai vöröseltolódás kiváltó okát helytelenül határozza meg, jelöli ki.

Az új megközelítésben a még rendelkezésünkre álló kísérleti tények (kozmikus háttérsugárzás, annak eredete és sűrűsége, a nagy égi koszinusz, a Hubble-állandó fizikai tartalma stb.) is természetes értelmezést nyernek.

Tehát ebben a könyvben a rendelkezésünkre álló jelentős kozmológiai tények újraértékelésével, amit egy új alapra helyezése tett lehetővé, egy komplex, az Ősrobbanás elméletétől eltérő, merőben más fölfogású világmodellt tárok a Tisztelt Olvasó elé.

Ki kell emelnem, hogy az anyag titkának ismerete tette lehetővé a leírt fölfogásmód kidolgozását, a rendelkezésünkre álló kísérleti tények egy meglepő, első látásra különös összeillesztését, amelyek viszont az adott teoretikus leírásban egy természetes értelmezési sorozatot képeznek.

Egy olyan elméleti koncepció felállítása, amely a kísérleti eredményeket egyetlen természetes egységbe képes formálni, nem egyszerű, és rendkívül ritka lehetőség. Ami csak abban a szeren-

csés helyzetben áll fönn, ha az adott elmélet axiómájaként a valóság alapjait fogalmazta meg. Ezáltal törvényeivé a valóság törvényei válnak.

A könyvben ismertetett új és első olvasatra talán meglepő teória egy harmonikus és komplex Világegyetemet rajzol elénk, ahol mindennek helye van. Olyan távlatokat nyit előttünk, amelyek láthatatlanok a mai tudományos elit számára. Elméletem szöges ellentétben áll az Ősrobbanás-elmélet papjai által hirdetett tanokkal, amivel szembesíteni kell őket, hogy elképesztő melléfogással is szembesülhessenek.

Biztos vagyok abban, hogy az olvasók többsége, amikor olyan helyzetbe kerül, hogy választhat, ezeket az új elképzeléseket fogadja el, teszi magáévá, mivel természetesebben hatnak tudatára. Az eddigi tapasztalatok megerősítik ezt az állítást.

A fölvázolt elmélet alternatívát nyit előttünk, biztosítja a választás lehetőségét az Ősrobbanás megalapozatlan ideológiájával szemben, ami eddig nem állt igazán fönn. Hiába idegenkedtek és idegenkednek nagyon sokan az univerzálisan táguló Világegyetem elméletével, a Big-Banggal szemben, eddig nem volt lehetőség egy rivális elmélet ezzel szemben való állítására. A mérkőzés, a viadal a két elmélet között lassan elindul. Számomra nem kétséges, melyik teória kerül ki győztesen.

A Tisztelt Olvasó is mérlegre teheti, majd eldöntheti, hogy az itt leírt elméletet vagy az Ősrobbanás koncepcióját fogadja inkább el.

A könyv olvasása többnyire nem okoz nehézséget, főleg azok számára, akik már a kozmológia területéhez kapcsolódóan legalább néhány ismeretterjesztő könyvet elolvastak és elmélyülten tanulmányoztak.

ABSZOLÚT EGYIDEJŰSÉG

avagy mi volt Einstein legnagyobb tévedése (2003)

A könyv egy vitairat, amelynek megírását egy, a Magyar Tudományos Akadémia által készítettett megalapozatlan bírálat készítette. Célja a nyilvánosság tájékoztatása, hogy a Tisztelt Olvasó adott esetben állást foglalhasson mellettem vagy a bíráló mellett.

Története a következő!

Erőfeszítéseim, elméleteim propagálása során 1999 novemberében eljutottam Kroó Norbert akademikushoz, a Magyar Tudományos Akadémia főtítkárához, aki személyesen fogadott. Tolmácsoltam kérésemet, hogy egy bírálatot kérek az 1990-ben megjelent Logikai aspektusok című könyvemről.

Főtítkár úr hozzáállása pozitív volt.

Majd leadtam az Akadémián 1999. november 26-i keltezésű levelem, amelyben célirányos kérdéseket tettem föl, és azok megválaszolását kértem a leendő, akkor még ismeretlen lektortól.

A kérdések többségére igen vagy nem formájában vártam a választ. A főtítkár úr utasítására, felkérésére készült egy szakvélemény. A lektor nevét sajnálatos módon nem kívánták tudomásomra hozni, így reagálásomat sem tudtam számára továbbítani. (Viszont nyilvánosságra hoztam *A Mindenség üzenete* című könyvemben.)

A bírálatot, amire közel egy évig vártam, egy 2000. augusztus 10-i keltezésű levél kíséretében kaptam meg.

Az első három kérdésre megkaptam az igent, a negyedikre azonban nem.

A kérdés a következő volt:

Korrekt-e a dolgozat kiindulómagját (5. oldal) képező feladat megoldása (21. oldal, 4/4-es képlet)? Igen vagy nem?

A válasz így indult:

„Nem. Hibás ugyanis a 4/1-es feladat megoldása. Nem azt számítja ki a szerző, amit a feladatban kitűzött, hogy ...”

Meg kell jegyezni, hogy a megoldásra kitűzött feladat egyszerű. Azonban mégsem lehet annyira az, ha még Einstein sem volt képes megoldani. Ezért született meg a speciális relativitás elmélete. A nagy hírű tudós a feladat megoldásának hiányosságait egy definícióval pótolta, mintegy eltakarva a megoldatlanságot. Hiba volt, aminek a fizika látta és látja a kárát.

A szóban forgó feladatnak a megoldása során más gondolkodási síkra kell lépni, egy attól eltérőre, mint amit az egyetemeken a hallgatókban kialakítanak, ahova Einstein speciális relativitáselmélete beszorítja az elmélet híveit. Amit a lektor nem volt képes megtenni, így téves szakmai véleményt fogalmazott meg. Ma már, amikor ismerem a lektor nevét, csaknem biztos vagyok abban, hogy egy személyes beszélgetés során állásfoglalásának megváltoztatását sikerült volna elérnem.

Amennyiben sikerül a lektorral konzultálnom, akkor a következő kérdéseket teszem föl: Értelmes-e a megoldásra kitűzött feladat? Ha az általam megadott képlet hibás, adja meg erre az egyszerű problémára ő a választ, írja föl a helyes képletet. Vagy tegyen ajánlást, merre keressük a megoldást. Ugyanis a kérdés értelmességét nem vitatta!

A konzultációra azonban már sajnálatos módon soha nem kerülhet sor. Ugyanis a lektor időközben elhalálozott. Perjés Zoltán volt, egy jó nevű magyar fizikus. Ezeket az információkat Kroó Norbert akadémikus úrtól 2008. április végén kaptam, amikor Demian Tamás nevű fiatal, kimagaslóan tehetséges kollégámmal fogadott bennünket. Ez a bíráló, vélemény megtalálható „A MIN-DENSÉG ÜZENETE” című könyvemben, mint ahogy az arra adott válaszom is.

Természetesen továbbra is kitartok amellett, hogy az általam adott feladatmegoldás korrekt. Amit már többen beláttak. Köztük világosan látja a fenn említett Demian Tamás is.

A következő lépés, hogy a feladatot eljuttatom az iskolákba, hogy az ott tanuló tehetséges diákok foglalkozzanak annak megoldásával. Döntsék ők el, hogy a megoldás helyes vagy nem.

A fiatalság gondolkodásmódját már az új gondolkodási sík felé kell terelni. Kezdjék magukat áthelyezni arra a gondolkodási síkra, ami a jövőben a kutatások eredményességét biztosítja.

A lektor sajnálatosan nem tudott átlépni a saját gondolkodási síkjáról a dolgozatéra. Ezért megalapozatlan véleményt nyilvánított. Az indoklása sem korrekt.

Egy munka elbírálása nagyon nem egyszerű, és több szempontból különleges felkészültséget igényel.

Milyen az ideális lektor?

Olyan, aki képes egy munkát annak saját belső értékei szerint objektíven elbírálni.

Viszont mi történik, ha a bíráló elkészítésére kapott munka egyfajta minőségi ugrást jelent az adott szakterületen, és ami a hagyományos szellemi síkon nem értelmezhető, egy magasabb szellemi síkra való áthelyezkedést követel?

A bírálatra kapott munka ekkor szinte mindig elutasításra talál, ami valószínűleg több tudást is igényel, mint amennyivel a lektor

rendelkezik. Az sincs kizárva, hogy az ő szemléletével szöges el-
lentétben áll.

A bírálónak a dolgozatban leírtakkal kell azonosulnia, arról ké-
pet alkotni, és véleményt mondania. A saját tudása részzhalmazá-
vá kellene tennie egy olyan szellemi munkát, amit lehet, hogy csu-
pán részben képes megtenni. Mivel senki nem képes átlépni sa-
ját korlátait.

Ebben az esetben mit mondhat az a bíráló, értékítéletet gyakorló,
aki kibontakoztatja ugyan saját tudását, de nem képes átlényegül-
ni egy új tartalmi mondanivalóval, annak eszmeiségével? Mit képes
mondani egy ilyen bíráló egy kiemelkedő dolgozatról? Csak annyit
mondhat legfőljebb: lehetséges. És hozzáteheti: viszont nem értek
vele egyet.

Mit tehet egy teljesen új szemléletet bevezető, aki dolgozatait el
akarja fogadtatni?

Leírom, mit tettem én. A helyzet sokszorosán komplikált. Feltű-
nik egy személy, aki azt hirdeti magáról, hogy különleges tudás
van a birtokában. Sokan azt kérdezik, hogy honnan? De addig ez-
zel a kérdéssel felesleges foglalkozni, amíg be nem bizonyosodik
a hangoztatott tudás igazságértéke. Amíg bizonyítottá válik, hogy
valóban olyan különleges, egyedülálló az a tudás, hogy még a tu-
dósnak is ámulatba kellene esnie.

Jelentkezik az első probléma. Aki ezt a rendkívüli állítást teszi,
az nem szakmabeli. Nincs előképzettsége, nincs megfelelő mate-
matikai képzettsége, amivel hengerelni tudna, mint Hawking.
Ugyanis Hawking tudományos beugrója rendkívül ütős volt.

Második probléma, ami különösen az első időkben jelentkezett.
Nem tudja előadni mondanivalóját, mert még benne sem alakult
ki pontosan és komplex módon, hogy megszerzett tudásának mi
a lényege. Amellett gátlásos. Ugyanakkor hisz a tudósok lojalitá-
sában, tudásában. Tudja, hogy tudása milyen egyszerű logikán
nyugszik, amit ennek alapján könnyű megérteni. Vagy mégse?!
És ez utóbbi igaz! Ez a tudásalap olyan egyszerű, hogy lehetet-
len megérteni addig, amíg valaki át nem helyezi magát egy másik
logikai síkra. Arra a logikai síkra, amely képes alapjaiban megma-
gyarázni Világegyetemünk legmélyebb törvényszerűségeit.

Hogy megkönnyítsem bírálóim dolgát, lépcsőrendszert készítem,
amelyen közlekedve el lehetett jutni munkáim teljes megérté-

séig. A belépő egy nagyon egyszerű probléma megoldása. Aki ezt nem képes megérteni, az nem képes látni a megoldást sem.

A fölvetett kérdés, probléma egyértelműen matematikai, amelynek megoldása egy képlet megadásával kell végződnie. Hozzáteszem, hogy a „nagyon egyszerű probléma” elnevezés valószínűleg félrevezető. Hogy miért? Mert ez az elnevezés már csak a megoldás után érvényesül, akkor látható szembeötlően, hogy igenis, ennek a feladatnak a megoldása nem követel középszintnél többet. Viszont megkövetel egy új gondolkodást. Egy olyan gondolkodást, amely ellentmond Einstein gondolkodásmódjának.

Itt jelentkezik a harmadik probléma! Hogy a feladat megértése mennyire nehéz (főleg szubjektív jellegű) bizonyos emberek esetében (lásd Abonyi Iván leiratát, amely még véleménynek is szubjektív, szakvéleménynek pedig semmiképp nem nevezhető), nagyon világosan látható. Ugyanis a fölvetett probléma nem lehet olyan egyszerű, amennyiben Einstein sem volt képes megoldani. Ő is fölvette, kapirgálta, azután otthagya és helyettesítette egy definícióval. Törvényt mondott ki, a saját törvényét egy olyan jelenségre, ami mögé a természet más törvényt helyezett.

Önkényes volt Einstein? Igen, egyértelműen. Aminek az lett a következménye, hogy bizonyos kérdéskör elemzését feleslegesnek ítélte.

A fizikában súlyos hiba ledefiniálni egy olyan mennyiséget, amelyet mérni is lehet. Körmönfonság igényeltetik a számításokhoz, a mérés lefolytatásához, de kivitelezhető. Így eljutunk a kitüntetett vonatkoztatási rendszer behatárolásáig, aminek létezését Einstein tagadja. Ő minden inerciarendszer fizikai egyenlőségét mondta ki abszolút igazságként.

(Érdekességgént leszögezzük, hogy a kitüntetett rendszert a kutatók csillagászati úton már rendkívül pontosan behatárolták. Megmérték a kozmikus háttérsugárzás Naprendszerünkben megmutatkozó anizotrópiáját, majd számításaik során ennek adatait használták föl.)

Na most, állításom szerint ezt az egyszerű problémát – amit már Einsteinnek meg kellett volna oldania – megoldottam.

Kérdéseim a lektorok felé mindig a következők:

Az első:

Értelmes-e a kérdés fölvetése?

Hogyne lenne az! Hiszen egy nagyon egyszerű matematikai probléma megoldásáról van csupán szó.

Én már teljes határozottsággal kijelenthetem, mert ezt a problémát immár 26 éve megoldottam. Számomra ez már nyilvánvaló, csak azon csodálkozom, hogy ez még sok értelmesnek mondott ember számára miért nem az!

A második kérdésem:

Az általam követett probléma bogozásának végén kapott képlet a helyes megoldást adja-e?

A Kroó Norbert alelnök úr által kijelölt lektor itt már azt állítja, hogy nem. Oka ennek a súlyos tévedésnek, hogy nem volt képes gondolati sikot váltani, nem értette meg a probléma felvezetését előkészítő egyszerű gondolatmenetet.

Einstein munkásságának rendkívül súlyos negatívuma itt jelentkezik! Abban, hogy olyan súlyosan deformálta a fizikusok gondolkodásmódját, egy olyan degeneráltnak mondható síkra helyezte, amely egy távoli szigetet képez a természet objektív, mély leírásához szükségeltetett gondolkodási síkhoz képest. Einstein ebben az értelemben 50-80 évvel vetette vissza a fizikát fejlődésében.

A fizikusok, mint az elvakított lepkék, ott keringenek Einstein „ragyogónak” kikiáltott fényében, és képtelenek kiszabadulni annak bűvköréből. Ma már nem fenyeget az a veszély, amely régen nyilvánvaló volt. Ha valaki Einsteint merészelt bírálni, azonnal kegyvesztett lett, sőt kitaszítottá vált tudományos körökben. A kétségeit megfogalmazó szakmai hitelességét aláásták, lehetetlenné, sokszor nevetségessé tették. Különösen igaz volt ez Magyarországon, hazánkban. Lásd Jánossy és Novobátszky esetét, amire kellő rálátásom van.

Sok esetben csak a hallgatás volt az egyetlen lehetőség, hogy ne kezdjék ki a tudós embert. Aki nem tartotta be a játékszabályokat, bírálni merte Einsteint, annak nem lehetett tudományos pályán jövője.

Ma már nyilvánvaló – és büntetlenül lehet hangoztatni –, hogy elméleteink egy része nyilvánvalóan hibás, téves alapokon nyugszik. Az állítás evidens, amit a tudomány egy helyben topogása kétségtelenül igazol. Az állítás egyrészt Einstein munkáira is vonatkozik.

Ma már sok helyen és sokan hangoztatják, hogy „Einstein tévedt”, és az a zsákutca, amelyben a fizikusok toporognak, a géniusznak kikiáltott tudós „felülmúlhatatlan” munkáinak is köszönhető: a speciális és az általános relativitáselméletnek. A kijelentés az említett elméletek rendkívüli eredményessége dacára is igaz!

Az Einsteint bírálók sorában található Hawking is, akit korunk legjelentősebb fizikusaként tartanak számon. Ő volt „kijelölve” Newton és Einstein utódjának, aki egyenrangú szellemi csillagként fog ragyogni e nagy nevek mellett, aki meg fogja találni a fizika égető problémáira a megoldást. Aki megmutatja a fizikusoknak a kiutat, aki létrehozza a nagy, egyesített elméletet. Bizakodó kijelentései csak fokozták a reményt. Amit viszont az idő nem igazolt.

Ugyanakkor a fizikusok közül senki nem tudja megmondani, hol van a probléma gyökere, hol ágaztunk el a valóságtól, melyik az a háttérben meghúzódó tévedés vagy tévedéshalmaz, amely nem engedi a továbblépést.

Munkáimban ezt kíséreltem meg fölvezetni, és úgy tűnik, nem is sikertelenül.

Itt jelentkezett annak előnye, hogy nem vagyok „szakmabeli”, nem jártam végig, mert nem voltam rákényszerítve a ranglétrát, és már eleve kritikus gondolkodásmóddal közelítettem meg korunk tudományos ismereteit. Ezek az ismeretek nem álltak rendelkezésemre még alapfokon sem, amikor a valóság igazságának magvai birtokomba kerültek.

Kettős feladat állt előttem. Egyrészt ezeket a magvakat ki kellett keltetnem, és látnom kellett, hogy azok mivé fejlődnek. Másrészt meg kellett ismernem az emberiség tudományos eredményeit. Látnom kellett, hogy az emberiség fejlődése során milyen fejlettségig, az ismeret milyen szintjéig jutott. Harmadrészt össze kellett vetnem a két tudást, amelynek során föl kellett rajzolnom a különbözőségeket, föl kellett mérnem azok igazságértékét. Meg kellett találnom a két tudás között átvezető ösvényt.

Az égből jött tudás magasabbrendűségét bizonyították az elmúlt évtizedek. Bizonyítja az is, hogy egy rendkívül egyszerű ember, közepes képességekkel is tudott rendkívül alkotni, amit egyedül csak a birtokába került tudás mindent felülmúló igazság-értéke tett, tehetett lehetővé.

A történetek bebizonyították, egy ember milyen különleges képességekre, tudásra tehet szert, amennyiben a valóság szellemiségére rátalál. Amennyiben Isten szellemiségével egyfajta közvetlen kontaktusra lel.

LOGIKAI ASPEKTUSOK (1990)

Első könyvem. Valamivel több, mint ötszáz példányban jelent meg, ami műveim között a legkevesebb darabszámú. Amennyiben valaki munkáim gyűjtésébe fog, annak elvileg ennek a könyvemnek a beszerzése fogja okozni a legnagyobb gondot. (A MINDENSÉG ÜZENETE 2420, ABSZOLÚT EGYIDEJŰSÉG, avagy mi volt Einstein legnagyobb tévedése 1000, GÖMB és FÉNY, avagy Isten Univerzuma 2020 példányban látott napvilágot.)

A kiadvány külsőleg nagyon egyszerű, terjedelme kicsi, viszont tartalma rendkívül újszerű, szokatlan és sokatmondó. Minden vonatkozásban úttörő jellegű alkotás.

Elsősorban a fizikai problémák eredeti megközelítésmódjára szeretném felhívni a figyelmet. Már annak, aki egyszerűsége ellenére képes megérteni a benne foglaltakat.

Megjegyzem, hogy több helyen a tartalmi mondanivaló kibontása nem a legtokéletesebb! Ami egy újszerű elméletnél megfogható, ráadásul a közreadó első „hivatalos” publikációjaként kezelendő a szóban forgó munka.

Három dolgozatot vontam össze, és jelentettem meg ebben az egyesek által csak füzetnek titulált könyvecskében. A könyv első részét képezi az 1983-ban elkészült (nem publikált) „Relativitáselmélet és a kitüntetett vonatkoztatási rendszer” című dolgozatom. Ennek a munkának kitűzött fő célja egy olyan egyszerű probléma megoldása, amelyet Einstein elkerült, mert nem volt képes megoldani. Ezt a következtetést mindenki levonhatja, amennyiben kellő figyelemmel elolvassa Einstein speciális relativitáselméletéről készült munkáját.

Mivel Einstein ezt az egyszerű, de annál jelentősebb problémát el kívánta kerülni, így a hiányt definícióval pótolta. Hiba volt, mert ezzel az önkényes lépésével súlyos fogalmi zavarokat idézett elő a fizikában, amelyek napjainkban válnak érezhetően krónikussá.

A dolgozatban a fölvetett probléma tárgyilagosan és következetesen megoldásra kerül. A kapott képlet egyszerű, és gazdag fizikai tartalmisággal rendelkezik.

Meg kell jegyezni, hogy egyes fizikusok ennek az egyszerű, tisztán matematikai jelleggel fölvetett kérdésnek az „értelmességét” is vitatják. Annak ellenére, hogy a relativitáselmélet eredményessége vitathatatlanul rendkívül szembeötlő és számtalan siker forrása volt, ki merem jelenteni, hogy egy zavaros fogalmakkal és érvelési rendszerrel borított területre kényszerítette a fizika tudományát.

A relativitáselmélet eredményessége rendkívül furcsán hat, mert axiómarendszere direkt módon ellentmond a valóságot vezérlő axiómáknak.

Az említett, 1983-ban készült munkámból hozzávetőlegesen harminc példányt sokszorosítottam, és osztottam szét. Elkészítése kemény munka volt. Egy új fizikai felfogásmód fogalmazódik meg tartalmiságában. Több helyen tapasztalható benne viszont egyfajta szubjektívnek ítéltet megközelítés és megfogalmazás, ami jelzi, a munkát nem egy hivatásos kutató készítette.

A LOGIKAI ASPEKTUSOK című könyvem második része már kozmológiával foglalkozik. Egy új világmodell alapjai bontakoznak ki ebben a dolgozatban, amely szöges ellentmondásban áll az Ősrobbanás-elmélet ideológiájával, amit a szerző a XX. század legnagyobb tudományos tévedésének minősíti.

A dolgozat rámutat arra, hogy a rendelkezésünkre álló kritikus tényt, a megfigyelt vöröseltolódás jelenségét nem csupán a távolodás hipotézisének fölvetésével lehet magyarázni. Ugyanis ennek a jelenségnek az értelmezése határozza meg világmodellünk alapjait. Ugyanakkor a második dolgozatban fölvezetett elmélet keretei között az elmúlt évek, évtizedek alatt felbukkanó jelenségek oszlopos tényei is természetes módon értelmezhetők.

Ebben a dolgozatban rámutatok arra, hogy látóhatárunk kiterjesztésével a megfigyelhető legtávolabbi galaxisok messzebb fognak elhelyezkedni, mint ahogy az Ősrobbanás elmélete szerint azoknak lenniük kellene. Minél messzebb vannak, annál nagyobb a két elmélet által jósolt differencia.

Ez a különbözőség egy igazolási lehetőségként adódott az általam közreadott elmélet mellett. Mára az elméletem által tett elő-

rejelzés beigazolódott. Két elmélet közül az a megfelelőbb, amely teljesebb mértékben képes leírni a valóságot. Ugyanis minden tudományos elméletnek ez a feladata. Az általam megjósolt eredmény igazolódott, az általam közreadott elmélet nyert megerősítést.

Mivel azonban a szakma nem ismerte munkámat, a jóslás dicsősége elmaradt. A csillagászok továbbra is ragaszkodnak a Világegyetem univerzális tágulásának hipotéziséhez. Ezért, hogy az Ősrobbanás elméletét az újabb mérések eredményeivel, a megfigyelésekkel összhangba hozzák, arra egy újabb foltot ragasztottak. Kimondták, hogy a Világegyetem a nagy messzeségekben gyorsulva tágul. Tehát nem lassul, mint ahogy azt előzőleg mondták, mivel a gravitációnak lassítania kellene a távolodás sebességét, hanem ellenkezőleg (!), gyorsul.

Ragyogóan szemmel lehet követni, hogy az elmélet miként halmoz hibára hibát. A gyorsulva tágulás ad-hoc hipotézis – különösen azok után, hogy a kapott mérési eredmények értékét hozzávetőlegesen tíz évvel korábban, 1989-ben már „megjósoltam”.

Ez nem az első átszabása volt az Ősrobbanás elméletének, gondoljunk a fölfúvódás közbeiktatott fázisára. Tudniillik, ezt megelőzően sem volt már a teória a tényekhez való igazodása problémáktól mentes, ezért be kellett vezetniük egy fizikailag nehezen értelmezhető fölfúvódási fázist. Ami ugyancsak ad-hoc hipotézisnek nevezhető.

Az Ősrobbanás alátámasztására egy okkal nem magyarázható esemény végbemenetelét feltételezik. Határozott véleményem, hogy ez egy meg nem történt esemény. Megjegyezném, hogy a tér tágulásának feltételezése sem egy kellően alátámasztott és könnyen értelmezhető hipotézis.

Ezért már nem kérem, hanem követelem az Ősrobbanás elméletének újratárgyalását és objektív, tárgyilagos közvetítését a nagyközönség felé! Az Ősrobbanás elméletének revízióját követelem az emberiség fennmaradásának érdekében! A fejlődés biztosítása érdekében! A jövőnk érdekében! Gyermkeink jövője érdekében. Újjászületésünk lehetőségének fönntartása érdekében.

Az okoknak mindig természetesnek kell lenniük. Az általam fölvázolt elmélet képlete, amely a vöröseltolódás egy másfajta értel-

mezésére épül, tehát előre megjósolta a várható eredményt. A felrajzolt függvénygörbére egyértelműen illeszkedik a csillagászok által végül is a tények rangjára emelt mérési eredmény.

Kíváncsian várom a kiterjesztett, a még távolabbi szupernóvákra vonatkozó mérések eredményeit, amelyek meg fogják mutatni, hogy azok miként illeszkednek majd az általam fölrajzolt függvénygörbére. Minőségi áttörést azonban csak az új, a Hubble-nál jóval nagyobb űrteleszkóp sikeres fellövése és pályára állítása után várhatunk.

Ezt a rendkívül fontos kísérleti eredményt, amely kétségtelenül elméletemet támasztja alá, nagy sikerként kell elkönyvelni. Mivel általa új kozmológiai világmodellem létjogosultságot nyert, amely tényt – ha tetszik, ha nem – mindenkinek tudomásul kell venni!

A könyv harmadik dolgozata egy teljesen új tudományágat mutat be, amely egyedül csak Magyarországon létezik. Itt is csak hárman műveljük. Neve: *szubsztanciális mechanika*. Tárgyköre olyan egyedi(!), különleges tulajdonságú részecskék kölcsönhatását vizsgálja, amelyekre egyértelműen ráilleszthető a „szubsztanciális”, az „elemi” jelző.

Az ötlet úgy vázolható föl, hogy mi történik abban az esetben, ha egy gömb alakú részecskét valóban „atomosznak”, oszthatatlannak kiáltunk ki. Vincellér Zoltán matematikus barátommal raktuk le az új tudományág alapjait. Az ő kemény munkája is benne van ebben a dolgozatban, a két részecske kölcsönhatásának matematikájában.

Vincellér Zoltán egy csodálatos és zseniális ember. Ő volt az első társam, aki bekapcsolódott a kutatásba. Neki köszönhetem, hogy csökkent annak a magánynak a nyomasztó érzése, amely évtizedek óta kísért, és a mai napig viselnem kell. Így van ez, amikor valaki élete folyamán szinte kizárólag csak meg nem értéssel találkozik. Amikor a problémák megoldásán kívül sorozatban kell vívnunk harcainkat embertársaink kisszerűségeivel, emellett még a rosszindulatot is el kell viselnünk.

Az igazán elszánt embert az jellemzi, hogy munkáját minden körülmények között tovább folytatja. A rendkívüli problémák megoldása során olykor különös nehézségek jelentkeznek. A problémára való koncentrálás teljes odafigyelést követel, ezáltal védtelenséget okoz. Ebben az állapotban a gyarló emberi támadások-

kal szemben is védtelenek vagyunk. Az elhivatott ember munkáját még ilyen körülmények között is tovább folytatja.

Ennek a dolgozatnak mindenén túlmutató jelentőségű állítása, hogy az új tudományág elemi részecskéi, az elemi impulzusok képezik a Világegyetem végső szubsztanciáit. Azokat a végső elemi részecskéket, amelyeket a világ tudósai olyan hatalmas energiával keresnek.

Az általam elért rendkívülinek nevezhető eredmények törvényszerűen következtek, magyarázatuk rendkívül egyszerű! Kutatásaim során a szubsztanciális mechanikát, ezt az új tudományágot alkalmaztam, amelynek mi raktuk le az alapjait. Eredményeim kizárólag az általa megkövetelt törvényszerűségek figyelembevételének köszönhetők.

Rendkívüli jelentőségét az is mutatja, hogy általa képes vagyok hozzászólni a Lét problémaköréhez, azt új szempontok szerint megközelíteni.

Könnyű tartani annak az embernek az irányt, aki rendelkezik egy megbízható iránytűvel. Véleményem szerint ez a tudományág rövid időn belül a természet kutatásának legfontosabb eszközévé válik. Nem csak a természettudományok területén lesz kimagasló hatása, de még a filozófia területébe is jelentősen beleivódik.

A szubsztanciális mechanika képes az ezoteriát a hivatalos tudományok rangjára emelni. A legalapvetőbb fizikai problémák megválaszolása mellett Isten léte szükségszerűségének bizonyítását is el tudjuk érni a szubsztanciális mechanika segítségével.

Eddig akármennyire nem keltett érdeklődést, feltűnést ez a kis könyv, akkor is egy új korszak elindítója lesz (volt) az említett, tartalmában több furcsaságot felsorakoztató, méretében tagadhatatlanul szerény mű. Amit könyveim között magamban valahol kétségtelenül a legértékesebbnek ítélek.

Pályázat

Az alábbi pályázat meghirdetését az indokolta, hogy a Magyar Tudományos Akadémia lektora egy, a rendszerem strukturális alapját képező feladatom megoldását hibásnak ítélte.

Itt is kiemelten meg kell jegyezni, hogy Einstein ennek az egyszerű feladatnak a megoldását mellőzte. Nyilvánvaló, hogy nem volt képes megoldani. Nem valószínű, hogy a tudása nem volt elegendő, hanem inkább a benne föllelhető szándék. Ha az adott problémára összpontosít, határozott véleményem, hogy megoldotta volna. De nem tette! A meg nem oldott problémát az utókorra hagyta, jókora fogalmi zavart idézve elő a fizika szent templomában.

Előttem és még néhány ember előtt nyilvánvaló, hogy a lektor, aki azt állítja, hogy a kitűzött feladatot nem oldottam meg, tévedett. Az dolgozatomat elbíráló fizikus sem volt képes kilépni abból a gondolati zsákutcából, amelybe a relativitáselmélet ideológiája vezette. Ő sem azért, mert nem lett volna képes rá. Bízott saját tudásában, amely a relativitáselmélet filozófiájának erőterében állt – arra építve mondott kellően át nem gondolt ítéletet. A fölvetett és megválaszolásra váró kérdés azonban túllép a relativitáselmélet eszmerendszerén, annak keretén belül nem is lehet megoldani. Így a lektort a relativitáselmélet ideológiája félrevezette.

Világosan kirajzolódik az a gondolati elem, ami a relativitáselmélet ideológiájától való elszakadás igényével lép föl, amit a tisztelt bíráló nem volt képes megtenni. Ha valamivel több energiát fordít a kapott egyszerű munka eszmeiségének megértésére, akkor nem esett volna „csapdába”.

A pályázat legfőbb célja bebizonyítani, hogy az általam kitűzött feladat megoldása korrekt. A bizonyítás tényét jelentené véleményem szerint, ha első körben a kihívásokat kedvelő néhány jelentkező belátná és elfogadná az általam leírt gondolatsort.

Célom még továbbá megmutatni, hogy a feladat megoldása a középiskolák eminens diákjai számára érthetővé tehető, értelmi szintjüket nem haladja meg, és annak menetét képesek felelés során logikusan felépítve visszaadni.

A pályázattal lehetőséget biztosítok értékítélet alkotására, aminek következményeként bárki dönthet, hogy gondolkodási struktúrájának kialakítása során mely elméleti koncepciót kívánja a későbbiekben előtérbe helyezni: Einsteinét vagy a probléma megoldása során természetszerűleg adódót.

Az Akadémiának szóló felkérés, a megválaszolásra váró kérdéseim, a bíráló, és az arra adott válaszom dokumentumai megtalálhatók A MINDENSÉG ÜZENETE című könyvemben.

A szóban forgó feladat kulcsfontosságú, mert gyakorlatilag azt a kaput találjuk meg általa, amelyen keresztül beléphetünk az új fizika területére. Amellett, hogy egy olyan kérdésre adjuk meg a választ, amin már több mint száz évvel ezelőtt túl kellett volna esnünk, új megvilágításban leszünk képesek megközelíteni a fizikai problémákat, megítélni a fizikai kísérletek eredményeit, és világos lesz számunkra, hogy a relativitáselmélet axiómái tarthatatlanok. Ugyanis a feladat megoldása során belép egy kitüntetett vonatkoztatási rendszer – ellentmondva Einstein relativitás elvének.

A fénysebesség mint határsebesség ugyancsak nem lesz tartható. Mivel egy egyszerű logikai okfejtés is rámutat, hogy a fény terjedése csak akkor valósulhat meg, ha annak, az úgynevezett fénysebességnél, van nagyobb eredő komponense.

A feladat megoldása nyilvános vitára és értelmes emberek közbírálataira vár.

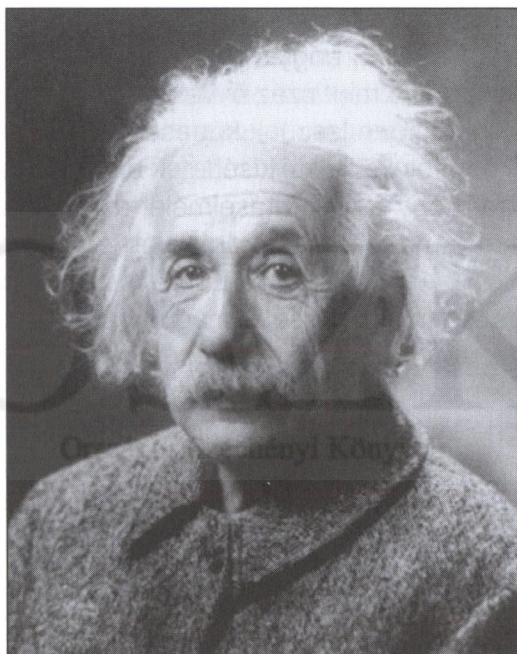
Az objektív értékítélet a fizika tudományát száz év késéssel visszajuttathatja végre a fejlődés helyes útjára.

Ezt a folyamatot hivatott elősegíteni az általunk meghirdetett pályázat, amire – reményeim szerint – számosan jelentkeznek majd.

\mathcal{N} -csoport

FELADAT

amit

EINSTEIN

SEM TUDOTT MEGOLDANI

PÁLYÁZATI ELŐZETES KÖZÉPISKOLÁSOKNAK

Az alábbiakban két feladatot ismertetünk. Ez a két feladat valahol szorosan összefügg. Így, ha valaki az egyiket megoldja, nem okoz problémát számára a másik megoldása sem.

I. Feladat

Vegyünk föl egy tetszőleges inerciarendszerben két pontot, **A**-t és **B**-t! **A**-ba helyezzünk egy órát, ahonnan $t=0$ időpontban indítsunk egy rendkívül rövid lézerpulzust, egy vékony fénycsomagot (ilyen berendezések már léteznek) **B**-be, amely az ott elhelyezett tükörről verődjön vissza **A**-ba.

Feladat: Írjuk le a fénycsomag helyét az **A** pontba helyezett óra járásának függvényében.

Megjegyzés: A megoldás során mindenképp vegyék sorra és építsék be a fényre vonatkozó kísérletek eredményeit!

II. Feladat

Egy tetszőlegesen kiválasztott inerciarendszer **A** pontjában van két egyforma óránk, $O_{(1)}$ és $O_{(2)}$. Egyik pillanatról a másikra $O_{(2)}$ -t gyorsítsuk föl, hogy egyenletesen mozogjon $O_{(1)}$ -hez képest. (Nem tettünk mást, mint $O_{(2)}$ -t áthelyeztük egy másik inerciarendszerbe!)

Feladat: Írjuk le a két óra járását egymás függvényében!

Megjegyzések

1. Tudjátok-e, hogy a speciális relativitáselmélet miért született meg? Mert Einstein az első feladatot nem volt képes megoldani. Amennyiben erre sort kerít, a relativitáselmélet valamilyen formában ugyan megszűnnek, de más fizikai környezetben és más értelmezés szerint, ami sokkal valóságközelibb. Ha Einstein sem volt képes az adott feladatot megválaszolni, akkor ennek a feladatnak a megoldása mégsem lehet olyan egyszerű. Viszont, állítjuk, nem is túlságosan nehéz. Sokkal egyszerűbb, mint elsajátítani a speciális relativitáselmélet fogalomrendszerét.

2. A feladatmegoldás során bármilyen forrásmunkát használhattok; sőt a második feladat Nándori Ottó négy könyve közül két-tőben (LOGIKAI ASPEKTUSOK, ABSZOLÚT EGYIDEJŰSÉG) meg is van oldva, az utóbbi könnyen hozzáférhető.

Amit a tehetséges 17–19 éves diákoktól várunk, hogy foglalkozzanak a problémával, jussanak el azokig a gondolatokig, amelyek elengedhetetlenek a megoldáshoz. Használják föl a fizika tudományának rendelkezésünkre álló meghatározó eredményeit.

Amikor elakadtok, akkor kérjétek társaitok, tanáraitok vagy a mi segítségünket. Beszerezhetitek az adott két könyvet, ahol végigkövethetitek a megoldást.

Helyeztetek nagy súlyt a feladatok megértésére! Mennyire fogjátok föl a kérdések értelmességét? Következatosan, matematikai szigorral gondolkodjatok!

A pályázat hivatalosan akkor indul, ha legalább tíz diák jelentkezik részvételre, és jelentkezési szándékukat részünkre megerősítik. Eredményességük érdekében minden segítséget megadunk. Témakör, irodalom, könyv, fénymásolatok...

A két feladat megoldását, az ahhoz fűződő megjegyzéseit bárki, korhatár nélkül elküldheti. A megküldött munkáról szóló beszélgetést (vagy vitát) fölvallaljuk.

Díjazott viszont csak az lehet, aki a pályázat beküldésének napján még nem töltötte be 19. évét.

A diákoktól, nem azt várjuk, hogy az adott feladatokat önállóan oldják meg! Habár a lehetőség nincs kizárva, erre nem igazán képesek.

Elvárásunk, hogy aktív segítséggel eljussanak a megoldásig, és belássák annak korrektségét.

Munkáikat hozzávétőlegesen 10-20 oldalon kifejtve, rajzokkal kiegészítve juttassák el hozzánk, ahol azok elbírálásra kerülnek.

A legjobb pályázókat meghívjuk, hogy a feladat megoldását egy, az N-csoport által kijelölt bírálóbizottság előtt ismertessék. Sorolják föl érveiket, beszéljenek a megoldás során jelentkező nehézségekről, az újszerű gondolatokról. Előadásukat rögzítjük, aminek fölhasználására feltétel nélkül igényt tartunk.

Mi elsősorban arra vagyunk kíváncsiak, hogy képesek vagytok-e megérteni a megoldás menetét, azt világosan közvetíteni

felénk, számunkra, akik már a megértésen rég túl vagyunk, és egy új rendszerben gondolkodunk.

Az általunk kitűzött pályázat célja a tudásalapú társadalom létrehozása, amely a ma fiataljaira épül.

A legstílusosabb, a legvilágosabban kifejtett megoldások kerülnek díjazásra.

Tervünk szerint, amennyiben egyéb följajánlás nem történik:

1. díj: 100 000 Ft, 2. díj: 60 000 Ft, 3. díj: 40 000 Ft.

Az *N*csopotról

Csoportunk alig ismert, de kimagasló kutatási eredményekkel rendelkezik. Leraktuk egy új tudományág alapjait, ami a világon egyedül Magyarországon létezik, és itt is csak hárman műveljük. Neve: *szubsztanciális mechanika*. A maga nemében egyedülállóan különleges tudomány.

Rendelkezésünkre áll egy új kozmológiai modell (*S–C világmodell*), aminek kidolgozását az tette szükségessé, hogy a jelenleg hivatalosan elfogadott Ősrobbanás-elmélet – véleményünk szerint – a kozmológiai vöröseltolódás kiváltó okát helytelenül jelöli meg.

Emellett foglalkozunk még számos teoretikus kérdéssel és kísérletek előkészítésével is.

A tanárok felelőssége

A tanárok felelőssége egyedülálló a jövő nemzedékének nevelése szempontjából, hogy tudásalapú országgá növekedjünk. Nem mindegy, hogy egy tehetséges diák milyen orientáltságot szerez, milyen előképzettséget kap.

Ugyanakkor föl kell hívni a diákok figyelmét a legújabb eredményekre, a lehetőségekre. Ennek érdekében cselekszünk mi is. Ez a pályázat is egy lépés ebbe az irányban.

Véleményünk szerint kezdeményezésünkkel fejlesztjük a diákok problémamegoldó képességét. Ami javítja annak esélyét,

hogy a most tanuló tehetséges diákok, akik a kutatói pályát választják, megtapasztalhassák azt a különös élményt, ami akkor jelentkezik, amikor olyan feladatot sikeredik majd megoldaniuk, amire más előttük még nem volt képes.

Itt latens módon egy hazánkban kibontakozásban lévő, gondolatiságot jelentősen befolyásoló, kiteljesedésre váró kutatási folyamat eddigi eredményeinek megismertetéséről és megértetéséről van szó. Önöktől függ, hogy szándékunk – amit semmilyen körülmények között nem adunk fel – milyen sikerrel jár.

Csak a tudás mentheti meg Magyarországot és az Emberiséget, biztosíthatja a fejlődést, az emberi társadalom fölemelkedését.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hova kategorizálható leginkább
ennek a könyvnek a tartalma: tudomány, ezotéria, vallás?
Ha pontosan akarunk fogalmazni,
mindhárom furcsa szövedéke.
Döntse el a Tisztelt Olvasó, hogy melyik leginkább!
Egy biztos, hogy mindhárom
elválaszthatatlanul kapcsolódik életünkhöz,
és az Univerzális Tudás révén egymáshoz.

*

A LÉT-TAN az Abszolút Tudásra épül.
Az Abszolút Tudás a legmélyebb tudás,
amely a Világegyetemet irányító
legalapvetőbb követelmények ismeretén alapul.
Ez a könyv az Abszolút Tudás ismeretében
segít megérteni szellemisséged,
valamint életed nagy összefüggéseit,
láttat elképesztő titkokat!

*

Amíg nem tárod föl az anyag végső rejtelseit,
nem tudhatsz a világról semmi konkrétumot!

*

Ezt a könyvet az fogja érteni, akinek érteni kell...
Ezt a könyvet mindenkinek értenie kell,
és akkor jobb lesz a világ!